Punch

Humoristisk illustreret Ugeblad.

Udkom 1873-95.

Mere om tidsskriftet på:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p172914.htm

Udarbejdet 2024 af Niels Jensen

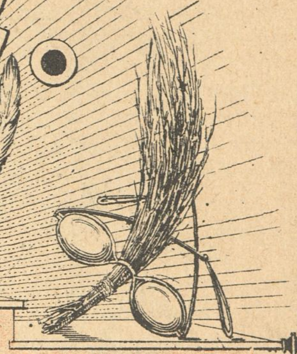
---

22. Aargang. Torsdag den 3. Januar 1895. Nr. 1.

PUNCH.

Nytaar.

Saa knejsende stolt,
Saa bidende koldt,
Som en Vind
Det nye Aar farer ind.
Med fuldaabne Arme,
Med Længsler varme,
Med bankende Blod,
Med gryende Mod
Søger Sværmene Honning,
Haabet hos unge Dronning.

Hil Dig Du Ny!
Vel dækker en Sky
For vort Blik
Hvad Du fører i dit Bestik;
Dog raaber hver Tunge:
»Plads for den unge!
»Væk med den gamle,
Lad falde, lad ramle! —
Og dog det kan hænde
Du selv faar en lignende Ende.

Ved Aarskiftet.

Det gamle Aar, som længst nu er tilende,
Det var et Kampaar, rent politisk set.
Taknemmeligt vi maa jo vel erkende,
Omsider blev os »et Forlig« beredt.
Dog! uden just at være stor Profet,
Den Sætning tør vi ud i Verden sende:
Forlig og Krig og Svig! det hør' til Remserne,
Som sikkert vi faa Brug for i Halvfemserne.

Den første Frugt, Valgkredseloven, alt
Er stemplet for os som »den midlertidige«
Og Tingets nye Formand har fortalt
I Ord, der ikke just var meget smidige,
Hans Førerskab ad interim kun galdt,
Han mægted' ej at mægle blandt de Stridige.
At os fortælle Sligt var ikke nødigt,
Hans Gærning har alt vist det — overflødigt.

Og se vi fremad — Tiden gaar med Il,
Og Alting er i Uro og i Spænding —
De nye Valg alt kommer i April,
Man kan af Mangt og Meget tage Kending,
At muligvis der forestaar en Vending;
Fortuna ser med skæbnesvangert Smil,
At Rigsdagsmændene gaar ud paa Vandring,
Der er nok dem, der gør en Frontforandring?

Det være nu forresten, som det vil!
Vi skal ej tale ilde om vor Næste.
Vi ville nu som altid lunt se til
Og saa forresten haabe paa det Bedste
Af Fru Fortunas lunefulde Spil;
Men i det nye Aar vi ville feste
Og more os med vore Abonnenter,
Med alle dem, vi har, og dem, vi venter.

Et Tilbageblik.

Uro og Bevægelse maa nærmest siges at karakterisere det forløbne Aar. Næsten i alle Forhold er der sket gennemgribende Forandringer; om det saa er Marmorkirken, saa er den ikke længere under Opførelse. Efter ca. 150 Aars Forløb blev den omsider færdig til stor Sorg for de gamle Vartovskoner, der mistede deres Sognepræst og Kirkepatron paa engang.

Det varede ellers længe nok med den Fuldførelse, og havde *Tietgen* ikke faaet den Nureddinsidé at raabe ud paa Gader og Stræder:

„Nye Kobbertage! Nye Kobbertage! Byttes med gamle Kobberlamper og Kobberkedler!“ saa havde det vist været den bare Ruin for ham den Dag i Dag.

Siden vi tale om Kirker, saa har her ogsaa været megen Bevægelse i kirkelig Henseende. Vi ere nu snart hellige allesammen her i Kjøbenhavn ligefra Politidirektøren og ned til Natsamaritanens Bøller, der synger Salmer, førend de gaar ud for at fægte om Morgenen.

Her er mindst et Par Hundrede forskellige Sekter, som alle kalder sig kristne, saa at det er saare vanskeligt for et troende Menneske at vælge den rigtige Sekt, naar han vil ind i Himlen. Der hører ligefrem Svineheld til ikke at gaa fejl, thi hver enkelt af de to-tre hundrede Sekter paastaar, at deres er den eneste rigtige Vej og alle de andres den gale.

Et kristent Menneske er i vor Tidsalder værre stillet end Buridans Æsel. —

I Politiken har der ogsaa været god Gang i Støvlerne. Provisorierne kom endelig ud af Verden, og et Forlig blev bragt istand. Derfor er det dog ikke udelukket, at Skænderiet begynder forfra med det allerførste.

Blandt Andet er Brændevinsskatten et brændende Spørgsmaal, ikke saa meget for Brændevinsbrænderne, som for Bryggerne, der vil være fri for Ølskatten og have Brændevinsskat istedenfor. — Bryggerne have nemlig Raad til at drikke Vin, naar de ere kede af deres eget Øl.

I Svendborg var der i Sommer en Del Borgmestre samlede. De stemte for en forhøjet Brændevinsskat paa samme Grundlag, og jo højere Vinstemningen blev paa deres Møde, desto højere vilde de sætte Skatten.

Ude paa Landet blev de af med Gensdarmerne,
som de hadede,
da de ha'ede dem,
som de begræde,
da de forlade dem.

„Ak ja! man skatter først, hvad man har tabt" siger Digteren. —

Som det sig hør og bør, have vi efter udenlandsk Mønster ogsaa havt et Par finansielle Skandaler af forholdsvis større Betydning.

Der var først Underbalancen i Handelsbanken, hvor *Direktør Rothmann* naivement undskyldte sig med, at man dog ikke kunde forlange, at han skulde forstaa sig paa Bogholderi.

Dernæst var der Frederiksberg Skandalen. Der paa Fattiggaarden forstod de sig nok Allesammen altfor godt paa det dobbelte Bogholderi.—

Hvad Politiet angaar, saa har det i det forløbne Aar, vidst at befæste det mindre gode Omdømme, som det i de senere Aar har vidst at forskaffe sig hos Befolkningen.

Dets Villighed til at trække Folk ud af deres Senge for at spærre dem inde har gjort Sit; Manøvrerne ved „Storkereden" vare heller ikke uefne og nu kommer tilsidst dets Krav paa Godtgørelse, fordi det har været med til at gøre Spektakler i „Frelsens Hær", der meget godt kan holde Justits selv og slet ikke har anmodet om Assistance, der tilmed skal betales i dyre Domme. —

I Teaterverdenen har der ligeledes været en Del Uro og megen Bevægelse.

Casino har haft en fire fem Direktører i Aarets Løb. Først var der *Gustav Esmann*. Han gik, da Maskeraderne begyndte og hans egen ikke blev til noget. I den sidste Tid havde han dirigeret sammen med *Kongens Foged*. Denne blev sammen med *Sander*, og saa kom *Carl Nielsen* og *„Charleys Tante"* til senere. Efter Sommerferien har *Richard Schrøder* fredeligt styret Geschäften.

Paa *„Dagmar"* har der været et Par af de sædvanlige Kulisserevolter i Aarets Løb.

Først ragede *Martinius* uklar med *Sufflør Henriksen*, som maatte gaa; saa ragede han uklar med en Hr. *Heiberg*, men saa maatte han selv gaa. Nu for nylig er det *Rosenberg*, der gaar med *Frøken Hornemann* under Armen.

Turen kommer vel snart til *Sofus Neumann* — det er saa længe siden, han har ladet høre fra sig.

Hvad Handel og Industri angaar, saa har der været ret livligt her paa Pladsen i de Brancher.

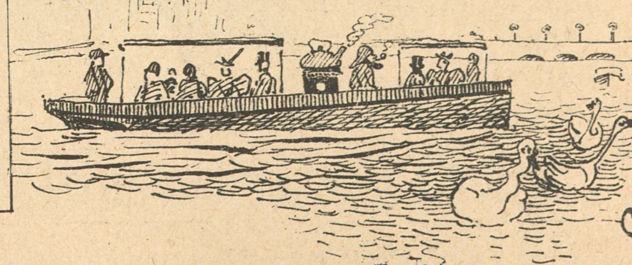

Tietgen slog for nylig en god Handel af med Finantsministeriet, som dog ikke vandt vor store Statsøkonom Kørsgaards Bifald i „Aftenbladet"; der er derfor al mulig Grund til at antage, at Handelen har været ret fornuftig for begge Parter, og *Industriforeningen* har faaet en ny Sekretær i den lille *Schiøtt* ved „Nordstjernen". Det er forresten løjerligt at kalde det lille Menneske Sekretær; vi ville foreslaa Kommode eller Konsolskab. — Med Hensyn til Agerdyrkning og Skibsfart, saa har Agrarerne nu faaet deres *„Vett"*, og Skibsfarten glæder sig ved Frihavnen og Skænderiet i den kongelige Yachtklub.

Vor Handelsflaade er forøget med en halv Snes Petroleumsbaade, der dog kun benyttes i de indenrigske Farvande, hvor de have vist sig temmeligt ubrugelige. Der er dog Haab om at faa dem arbejdsdygtige ved Hjælp af elektrisk Sygebehandling.

Kunsten er godt hjulpen, især den inferieure. *Vilhelm Møller* har afløst *Theodor Petersen*, og „Verdensliteraturens Perler" glimrer for vore Øjne som *Vilhelm Møllersk* Simili.

„Man véd, hvad man har —!“

Præsten. Nej, kære Klaus, i Himlen vil Du ikke føle Trang til Brændevin.
Klaus. Trang eller ikke Trang; men jeg holder dog nok af at sé det paa Bordet alligevel.

Et Tidsspørgsmaal.

A. Holder Du af Børn?
B. Ja, naar de er vokset godt op.

Verdensliteraturens Perler.

af

*Vilhelm*ine Møller.

Forord.

Planen med disse Verdensliteraturens *„Knaldperler“* er denne: I korte, — selv for de mindre begavede — letfattelige Skitser at gennemgaa Verdensliteraturens *Mesterværker* og *„Svendestykker“*. I hver Skitse fortælles det nødtørftigste om den paagældende Digters Liv og *„Vigtighed“* og hans ypperligste Værker nævnes. Ved at anføre Citater og gennemgaa de forskællige Digteres bedste Bøger vil det forhaabentlig lykkes os at lære Læserne at kende deres Yndlingsforfattere *„paa Gangen“*.

I.

Peter Nansen: »Maria«.

Peter Nansen er født 1860, vakcineret i Foraaret 1861, debuterede som Digter 1870, konfirmeredes 1874, dimitteredes 1880 — **„udødelig“** i Efteraaret 1894! — Udgaaet fra **„et Hjem“**, der er forholdsvis godt, sluttede den unge Peter, der allerede **„fra Rusaaret“** havde vist storartet digterisk Begavelse, sig til en Del **„unge Mennesker“** og **„Kammerater“** af begge Køn, af hvilke dog snart flere udgik **„af Dagens Krønike“**, og det lykkedes kun ham alene ad **„korte Veje“** at komme i **„Digterlære“** hos Firmaet **„Brødrene Brandes“** i Integade. Her lavede han 1893 sit **„Svendestykke“ „Julies Dagbog“**, der ligesom hans Mesterværk *„Marie“* fra 1894 er bleven rosende omtalt af **E. B.** og **P. N.** i »Politiken«!

„Maria“

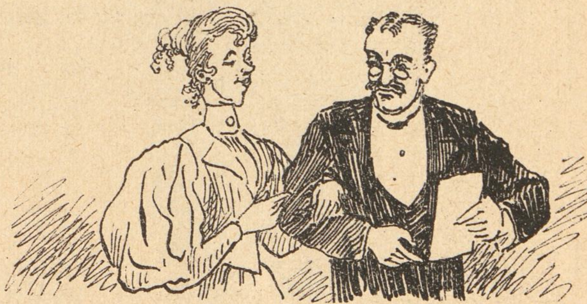
Af den ganske Literatur fra Aaret 1894 tager vi ikke i Betænkning at udpege netop denne Bog som den fineste og smukkest — **trykte!** Den skildrer gennem en Mængde stemningsfulde Kapitler, hvorledes Peter vinder, mister og igen vinder sin Maria. Den **røde** Traad, der yndefuldt snor sig gennem Fortællingen er et — **hvidt** *Strømpebaand*, Marias nemlig! Det er det **Baand,** hvorved Peter føler sig saa inderlig **knyttet** til sin Elskede, at ingen himmelsk eller jordisk Magt kan sprænge dette faste, men dog **„elastiske“** *Baand.* — Man vil forgæves i Verdensliteraturen søge efter en mere sindrig Intrige end den, der her oprulles for den betagne Læser. Det er dette Baand — *Strømpebaandet* — der danner **„Knuden“** i Fortællingen, og som heldigt efter mange **Forviklinger** tilsidst **„løses“** til Tilfredshed for Maria, Peter selv, Forlæggeren, Publikum og navnlig Anmelderne! — Skønt det næsten er Blasfemi at rive Bogens sammenknyttede Enkelthèder ud af Helheden, vil jeg dog citere nogle af de mest bedaarende Punkter i denne guddommelige Bog: »Marias fine Kjole fra vort første Bekendtskabs Tid. — Aldrig glemmer jeg den!« — Hvor genialt, hvor mesterligt forstaar Peter ikke i disse faa Ord at spænde Læsernes Nysgerrighed paa Pinebænken efter at faa at vide, hvorledes dog i Alverden Marias Kjole saa ud! — Og saa følger: »En Kjole med et blomstret Liv (glimrende Allusion til Marias ogsaa ellers saa **blomstrende Liv!**), blomstret Bluseliv (til 1,75 Øre Alen — Spotpris), der saa ud som Silke, men ikke var det (genialt symbolsk!), rynket over Brystet og stramt lukket om Halsen med en lille forgyldt Barne-Sølje.« — I denne diskrete Skildring af den Elskedes udvortes Yndigheder synes os Forfatteren at have naaet Toppunktet af Genialitet! — Og han fortsætter med Behandlingen af det samme interessante **Stof** — *Bluselivet!* — Og længere henne: »Hellige Nat, da Maria blev min! Stilhed ude og inde! Kun en enlig Kærte (et Stearinlys til 60 Øre Dusinet) lyser«. — »Maria er saa hvid og skær som nogen Pige. Hendes Aande er ren (saa er Maven Gudskelov i Orden). Hun tør endogsaa vise sine Fødder (hun bruger nemlig *Sand Mandelklid Sæbe* og *Wasmuths* Ligtorneringe!)« — Og saa *den aldeles oven ud* mesterlige Scene, hvor Maria strækker sine Fødder ud imod Peter med et henrivende Smil om Munden og et stort Hul paa den venstre Strømpes Lilletaa!!! Hvor genialt drager Forfatteren ikke ved Kapitlet om Marias **hvide** *Strømper* en uoverstigelig Grænse mellem hans Mesterværk og Nutidens „**Blaa***strømpeliteratur*“. Og saa Slutningen: »Ja kimer, I Klokker o. s. v.« — »Han nævner Marias Navn. Deri gør han Ret, Men han taler fremdeles. Hørte I det? Lovsynger, Engle. Kimer i Sky, Klokker. Han udtaler Forløsningens Ord: *Gennem mange til en!*« — Hvor føler man sig elendig og flad over en saa »ophøjet Dybde« i Tanken! — — — Nansens geniale Mesterværker udkom først hos *Schubothe*, dernæst hos *Reitzel, Gyldendal, Schønberg, Lehmann & Stage* — og nu hos *Philipsen:*

„gennem de mange til en!“ !!! —

(Fortsættes).

Fotografiens Kunst.

Konen. „Naa, synes Du saa om dette Portræt?

Manden. „Det er ganske storartet: jeg vilde ønske, at Du blot engang imellem saa saadan ud.“

En tysk Statistiker har udregnet, at der om 3000 Aar kun vil være én Mand for hver 220 Kvinder. Damerne maa altsaa helst se at blive gift inden den Tid.

A. „Jeg vil sige Dig, jeg blev aldeles tilintetgjort, da den smukke Frøken N. gav mig en Kurv; jeg var lige paa Nippet til at kaste mig ud af Vinduet.“

B. „Hvad afholdt Dig da derfra?“

A. „Højden!“

Revision!!

Ideen efter *Gogol.*

Det gaar ret lystigt til herhjemme
Med Underslæb af alle Slags.
Moralen synes man at glemme,
I al Fald er den noget laks.
I Aalborgs og i Koldings Banker
Man traf paa Deficit ifjor,
Og hist i Æbeltoft der vanker
En Kæmnerlussing, som var stor.

Man stolede paa sin Kasserers
Det dobbelte Bogholderi;
Paa Frederiksberg det blev til Fleres
Ruin ved Svir og Solderi.
I Aarhus er man helt forstemte
Iaar ved samme Resultat —
Man her og hist bestandigt glemte
Et lovbestemt Revisorat!

I København Haandværkerbanken
Kom ganske særligt galt afsted;
Der syntes man at nære Tanken,
At Revision var kun Fortræd.
Den Revision var underfundig,
Det havde vist *Hr. Rothmann* ment;
Nu revideres han nok grundig,
Men det er rigt'nok lidt for sent.

„Revisoren“ engang med Latter
Vi skildret saa i brede Træk;
Hin Skildring af en stor Forfatter
Bør fylde visse Folk med Skræk.
Der er en hel Del Enemærker,
Hvor Staten vel kan skride ind,
Hvor Sligt ej svækker, men forstærker
Det rette, gode Borgersind.

Saa mange Smaafolk der besviges,
Imens Mercur blot staar og ler,
Og derfor bør det vistnok siges,
Naar slige Ting man jevnligt ser
Som her, i Aarhus og i Aalborg
Og Kolding: Revision med Næb
Og Klør — det er den rette Skjoldborg
Mod alle den Slags Underslæb!

I Taage.

Gæsten. Er Vejret godt?

Hotelpigen. Beklager meget, Herre, men jeg kan ikke se det for bar Taage.

Menageriejeren. „Her ser De, mine Herrer og Damer, den største Boaslange, der existerer; den er saa stor, at den med Lethed kan sluge et helt Svin i en Mundfuld. (Til en nærstaaende Herre). Aa, gaa ikke saa tæt hen til Slangen, min Herre.“

Ogsaa en Grund.

Herren. „Hvorfor tager De nu dobbelt saa meget som før for at vaske mine Manschetter.“

Vaskerkonen. „De er jo begyndt at skrive paa dem, og saa spilder Pigen saa megen Tid med at læse, hvad De har skrevet.“

Vejviseren for 1895

er udkommen og viser blandt andet følgende interessante Bopælsforandringer:

Cawling, Vestindiefarer,
fra *Sagas*vej til *Vildande*gade.
Henning Jensen, Pastor emer.
fra *Klerke*gade til *Sværte*gade.
Richard Schrøder, Direktør,
fra *„Krusoe“mynte*gade til *Baadsmands*stræde.
Abrahams, do.
fra *„Dorph-Petersens“*-Passage til *„Birk“*egade.
Riis Knudsen, do, Professor,
fra Sal*„wiehe“*gade til C. O. L. *„Bjørnsons“*gade.
Reitzels Forlag
til *Grønne*gade
Eskild Salomon, Grosserer,
fra *Stores* Købmagergade til *Klare-boderne.*
Tietgen, Gehejmeetatsraad,
fra *Børs*gade til *„Monrads“*vej.
Overretssagfører Hartmann, Forskønnelsesraad,
fra *Vandkunsten* til *Højbroplads.*
Peter Nansen, Forfatter,
fra *Kærlighedsstien* til *„Marie“*ndalsvej.
Oscar Madsen, do.
fra *„Inge“*mannsvej til *„Taarn“*borgvej.
Peter Hansen, Kommiteret,
fra Øehlenslägersgade til *„Rung“*sted.
Danneskjold-Samsøe, Theaterchef,
fra *„Olofs“*vej til *„Emil“*iegade.

Hermed følger et **illustreret** Annoncetillæg.

Den nye Klokker.

Nu kimer Rasmus Clausen ind,
At Ingen der skal mangle;
Men Høgsbro staar helt mod i Sind,
Med Taarer paa en rynket Kind
Og pusler med en Rangle.
Den hang i Juletræets Skjul
Og smager altid lidt af Fugl.

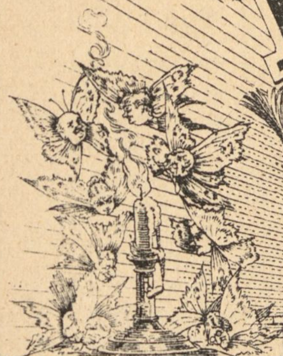

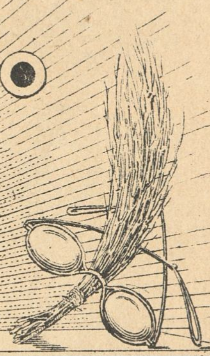
udgaaer hver Torsdag. Pris 1 Kr, 50 Øre Kvart., Enkelt Nr. 15 Øre. Abonnement tegnes i alle Landets Boglader, paa de Kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34. Telefon 3231.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

22. Aargang. Torsdag den 10. Januar 1895. Nr. 2.

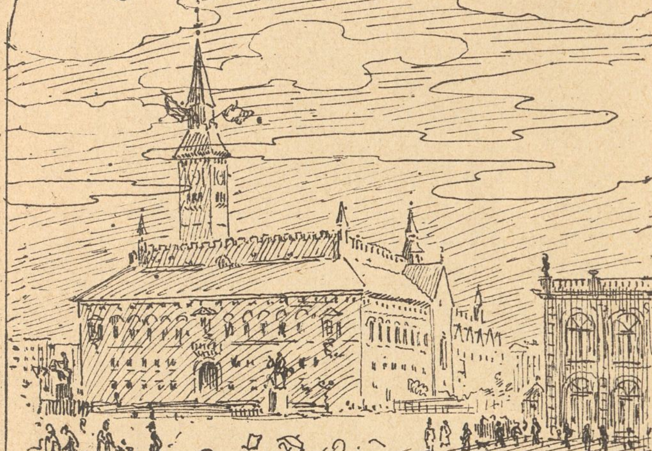
PUNCH.

Et moderne Ildebefindende.

Damen. Hvorledes har deres Kone det?
Herren. Ikke saa godt; det har været rent galt med hendes Hoved i den sidste Tid.
Damen. Saa. — Nervøs Hovedpine?
Herren. Nei, egentlig ikke det. Hun trænger til en ny Hat omtrent hver Maanedsdag.

O! København. O! Akselstad
I Norden højt beundret.
Hvor maa din Borger være glad
For Dine Gaders lange Rad
Og føle sig opmuntret
Ved det, du har, ved det du faar
Iaar, og saa til. næste Aar,
Og Anno nittenhundred.

Du Goder har, ja det er vist,
Men Du skal have flere,
Vor Magistrat har ikke Rist
Ej Ro, den ser saa mangt et Brist,
Som den maa reparere.
Ja, Du skal pyntes Akselhus
For 30 Millioner Krus; — — — —
Men ej en Styver mere.

Til Værn for Gods og for Person
Vi Fængsler har i Vente,
For en halvanden Million,
Aah ja! en ganske pæn Portion
Og maaske mer in mente.
Hvad bli'er der af vort Bølleflor? ·
Tænk nye Fængsler — — Teodor
Og tusind ny Betjente.

Af Millionerne, der skal
Halvfemte i Kloaker,
Et Raadhus koster to en hal',
En gaar der til vort Hospital
Til Kamp mod Kakelaker.
Og Langebro skal ha'e en Klap,
Og Asfalt lægges, hvor man slap,
O By, Du bliver vakker!

Kun Knippelsbro, o! Stakkel, Du
Ej paa Programmet møder,.
Du skal nok vente lidt endnu
Dit Bæst! Du gaar saa tidt itu,
Og derfor nu Du bøder.
Men vi faar mange Havnebroer,
Og de skal ligge, — Gud ved hvor —
Den Tanke, den forsøder.

Du literære København,
— Hvor norske Vinde blæse —
Som gemmer i din Moderfavn
Saa mangt et dansk Digternavn,
Og Værker, værd at læse.
Paa Dig at tænke, som næppe før —
— — Et Krus, til vreden Kommandør,
— At sige til hans Pjese.

Teaterbrev.

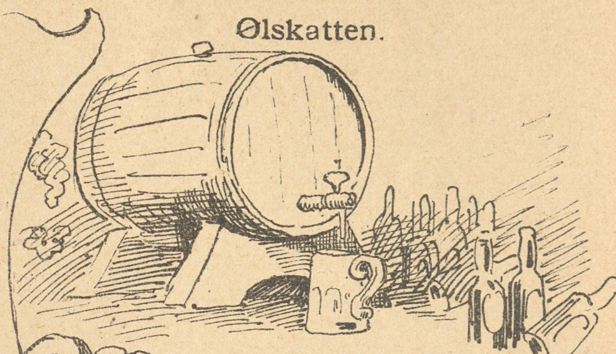
Nytaarsdag 1895.

Kære Punch!

Da de har opfordret mig, undertegnede Teaterfrisør Kamstrup, til at give Dem en Skildring af vore Teaterforhold, tillader jeg mig at sende Dem et Teaterbrev, og jeg er overbevist om, at De kan være tilfreds med mit Bidrag, da jeg paa Grund af min Næringsvej kommer i nær Berøring med vore Skuespillere, for jeg kan forsikre Dem, at saasnart en kommer under min Krøllesaks, formaar jeg at „lokke" hvadsomhelst ud af ham, og endvidere er min Kritik langt fra saa „haartrukken" som *Edevards*, og skønt jeg er Frisør, skærer jeg ikke alle Privatteatrene over en Kam, men gaar grundig tilværks, idet jeg ser Stykkerne, før jeg kritiserer, og afgiver ikke før Opførelsen min Dom under saa „haarrejsende" Brandere som *Dannebrog* gjorde 2den Juledag. Endelig kom da Schrøder med sin Baadsmand, for *Robinson* havde virkelig gaaet saalænge paa sin Ø, at han aldeles gik i Barndom, for voksne Folk gad da ikke rende hen og beundre Lamaen, selv om Billetterne kun kostede 25 Øre, og Fru *Ernas* Principper vare ved Gud ikke levedygtige, hvormeget saa end *Politiken* roste det, hvad de vel kun gjorde, fordi de aldeles sympatisere med Stykkets Tendens, da det er en bekendt Sag, at Aviserne kun har Principper for at bryde dem og det samme gjorde *Emma* jo ogsaa,

da hun opdagede, *Jegnes* havde havt en Flamme, før de bleve „wihdede", og dengang hun saa Olivia, som saa sjov ud i sine bare Ben, skønt jeg ikke kan forstaa, at *Vilhelm Møller* ikke forlangte, at hun skulde skørte lidt mindre op, men der kan manse, at *Møller* heller ikke lader Principperne leve, for i ham har rigtignok alle agerende faaet Kam til deres Haar, og han er slem nok mod de stakkels Syngepiger, og forlanger, at de skal forlænge deres Kjoler der er, for korte og forkorte deres Sange, der er for lange, men — á propos — saa kom *Kasino* jo anden Juledag med „Baadsmanden og hans Dreng", hvor *Pio* spiller Drengen, hvad han nu efter min Mening har for megen Korpulangsje til, men hvad kan man ikke vente sig af et saa alsidig Talang som Pio, for han flytter stadig Residens som *Carling*, for saa er han Prins i Florenz, saa Cummis i Magasin du Bab— aah undskyld Pariserbasaren, saa er han Kanibaler og nu Baadsmandsdreng, som han forresten gør meget pænt, og han passer i Assambléen, som foregaar til Søs, for det sværmer *Kasino* særlig for, vel sagtent for at de ikke skal komme ud af Vanen med at være i Bølgegang, og endogsaa Musiken her noget med Vandet at gøre, da den er skreven af *Tofft*, og denne Vittighed er vist den egentlige Grund til at *Richard* har ladet ham lave Musiken, skønt det kan jo være, at *Richard* faar Musikken gratis, da den vel sagtens hører til den Opera, *Tofft* aldrig blev færdig med, men som forud var betalt af det Kongelige, saa hvis det er Tilfældet, er her et Bevis paa, at det er den pure Usandhed, naar der ankes over, at Sekund Theatrene aldrig spiller noget af det Kongeliges Repertoire. Ellers var der 6 nydelige Dekorasjoner i det Stykke, og *Lund* overgik som sædvanlig sig selv, og Handlingen er, at Stigaard farer om paa Turné og tilsidst kalder Jubilaren eller saadant noget paa en Galej, som er *Orlamund*, og der og der faar han en hel Del Presenter og en stor Titel, og da *Olivia* ser det synes hun, at han er et godt Parti, og Publikum aner, at de faar hinanden, og heraf kan man se, at selv en Digter som *Carit* eller *Carl Brosbøll* kan blive paavirket af det moderne, saa at han lader Publikummmerne være i Spænding i Finalen, for det er saa nervepirrinde og det vil Folk ha'; det samme siger *Riis Knudsen* og spiller „lille Hanne", men jeg vil paa det kraftigste raade Dem, kære Punch, til ikke at gaa derhen, hvis de holder Nerver, skønt Riis gør sit Bedste for at faa Tilskuerne til at tage sig en lille Lur for at styrke sig til „Hanne", idet han giver et Sovepulver der hedder „i Aftagende", Gud ved hvorfor! monstro det er fordi Frk. *Collins* gode Spil er i Aftagende, eller Publikums Humør, ja jeg ved ikke, men han skulde hellere kalde dette Stykke for „hvor man keder sig", for det gør Publikum, og det gør *Alfred Møller* med, for han kan ikke lide at ligge paa Landet, hvad man i Grunden ikke kan forstaa, for de bor saa nydeligt, og har laant en hel Masse Viftepalmer fra *Vasantasena* og en græsk Figur fra *Saffø*, og de pynter saa yndigt i Landskabet. Det er naturligvis siden Franskmændene var her, at *Riis-Knudsen* har fundet paa at give en „Febre"forestilling som „Hanne", for lille *Aagaard* ligger i Feber i begge Akterne og stønner og gi'r sig, hvad man ikke kan fortænke hende i, naar hun faar *Cetti* at se, men jeg kan ikke give dem nogen detaljeret Beskrivelse, for jeg saa kun første Akt, saa begyndte Damerne at besvime og jeg maatte Resten af Aftenen sidde ude i Foyeren og aarelade Damerne, der i Massevis blev baaret ud til mig, for De ved jo nok at jeg tidligere har været i Barberfaget.

Deres hengivne
J. K. Kamstrup
Teaterfrisør.

Ølskatten.

Mel.: Tyrolerferdinands Vise.

Nægtes kan det sikkert ikke,
Den, der faar lidt godt at drikke
Kval og Sorger smaa derhjemme
Vil han saare hurtigt glemme.
Derfor er et godt Glas Vin
Livets bedste Medicin,
Ja, en Flaske eller to
Ganske vist er nok saa go'.

Man kan heller ikke nægte,
Vinen helst maa være ægte;
Skal den glide noget villig,
Er ej Glæden ganske billig.
Har man det lidt smaat med Sølv,
Saa man nøjes maa med Øl —
Naa! en *„gammel Carlsberg"* kan
Overmaade godt gaa an.

Derfor kan jeg ikke fatte,
At man Øllet vil beskatte
Højt for alle Smaafolks Lommer,
Øllet da man dyrt bekommer;
Deraf Følgen bliver, at
Folk paa Brændevin ta'r fat —
Ja, en Snaps hvad eller to
Kan jo være ganske go'

Men der maa man være varlig,
Brændevin er meget farlig.
Det er Dimmelim, det gælder;
Sligt er ikke Bagateller.
Spørg De blot *Pontoppidan*.
Han var ligestraks istand
Til at sige: Kære Ven!
De maa spærres ind med den.

Brave Mænd paa Tinge! Ja, den
Ting alvorlig er med Skatten.
Skat paa Øl befordrer Drikken
Og Visit i Snaps'butiken.
Øllet er dog mere sundt,
Gør ej nær saa meget Ondt,
Men gør Godt for mange Mænd —
Spørg blot *Brygger Jakobsen*!

Det passer!

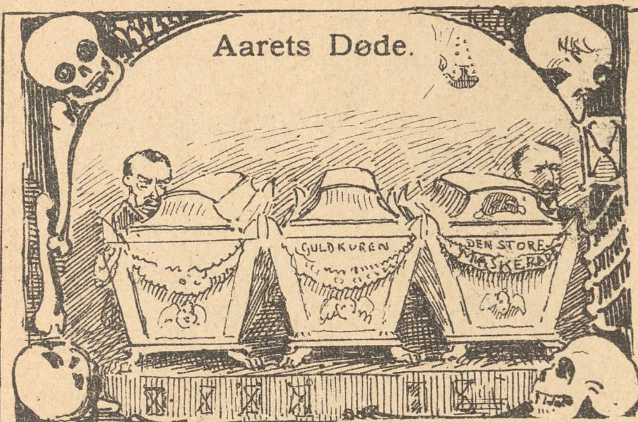

— Ja, Mortensen, nu ka' Du rose Din Kone saa meget Du vil, men jeg kender nu hendes Fortid.
— Hør nu Olsen, Du vil da vel ikke sige noget Ondt om min Kone?
— Naa — Du ved sg'u godt, at hun ha'de en Kæreste førend I blev gifte.
— Nu ska' Du den O— lyne mig ha' Klø, Olsen.
— Ta'en nu bare med Ro, jeg mener hun ha'de jo Dig.

Ved Nikkolaj.

Fruen. Det var rigtignok et daarligt Stykke Kød, jeg fik sidst, det var næsten Ben altsammen.
Slagteren. Kan jeg saa ikke sælge Fruen et godt Stykke Kød i Dag, for det Ben kan De da ikke leve længe af.

Som Supplement til vort Tilbageblik paa Aaret 1894 i forrige Numer skulle vi her tilføje nogle Ord om Aarets Afdøde.

Lige i Aarets Begyndelse afgik *Gustav Esmann* fra Casino, og samtidig afgik *„Den store Maskerade"* ved Døden. Den havde mærkeligt nok spøget længe før sin Død og er da forresten ogsaa bleven ved at gaa igen hele Aaret igennem, men saa rendte *Censor Nr. 2* nu ved Aarets Slutning en Rødkridtspen igennem Gengangeren, og nu er den vist færdig, det vil sige paa sidste Akt nær; men den ser maaske Lyset nu ude paa Kristianshavn, hvor Forfatteren spæger sit Kød ovenpaa Juleglæderne; den vil saaledes allerede komme i Straffeanstalt fra Fødselen af.

Haabefulde Poder!

Guldkuren, baade Nr. 1 og Nr. 2, afgik ligeledes ved Døden i det forløbne Aar. *Doktor Tygesen* bukkede under ved samme Lejlighed som praktiserende Læge, men er dog senere staaet op fra de Døde og har nedsat sig som „klog Kone".

Edvard Brandes, blev slaaet ihjel paa Helsingørs Banegaard af *Gustav Esmann*, det vil sige slaaet ihjel som politisk Personlighed og Langelændernes Tillidsmand Vor Muse har ristet den Afdøde en Minderune. Le voici!

En Profet og hans Efterfølger.

O, Langeland! hvad har Du tabt!
Du misted' *Edvard Brandes*!
En Heltesjæl som Edvards skabt
Saa let der ikke fandtes.
Han døde som Politikus,
Blev væltet af Kabalen —
Hr. Esmann spilled' ham det Puds
At fælde ham paa Valen.
Skøndt Saglighed var ej hans Fag
Og ej det Positive,
Det var en Jærnbanesag,
Der monne ham undlive.

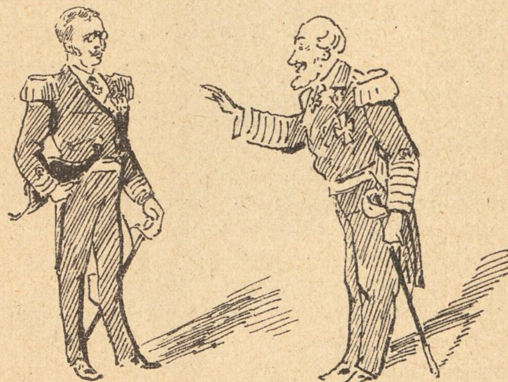

Nu er han alt rejst bort herfra,
Langt bort til Norges Fjælde,
Hvor man om hans Heroica
Har sikkert hørt fortælle.
Har fik jo, som de si'er paa Norsk,
En lille munter »Juling;«
Paa Dansk, der siger vi »paa Torsk-
en« eller ogsaa »Muling«.
Men har han nu brudt af sit Telt
Paa Danmarks Væng og Vange,
Han næppe fejret bli'r som Helt
I nogen Nordmands Sange.

O. Langeland, hvad har Du tabt,
Da han gik bag ad Dansen!
Skøndt Du vil savne ham vel knapt
Saa stærkt som *J. A. Hansen.*
Den ny Profet, Du valgte nys,
Og som Du rakte Kransen
Og hilste med et Broderkys,
Han stilled, alt paa Skandsen.
Det er af dine egne Folk,
Der træder nu i Dansen,
Hil være da din nye Tolk,
Hin Redaktør Guldbrandsen!

Kaptajnen bander.

Sørgespil i 3 Akter.

1ste Akt. Hos Admiralen.

Admiralen: Som sagt, min kære Kaptajn, at netop De er udvalgt til at repræsentere den danske Marine ved deres helleniske Majestæters Sølvbryllup skyldes den udmærkede Anseelse, De nyder i hele Marinen; De har aflagt saa mange Beviser baade paa praktisk Sømandsdygtighed og anstandsmæssig Optræden, at De ubetinget maa anses som den mest fremragende af vore Marineofficerer. Drag derfor nu ombord i „Haabet" og udfyld Deres ærefulde Hverv med Forvisningen om, at Lønnen ikke vil udeblive.

Kaptajnen: Deres Ord Hr. Admiral ere altfor smigrende. Jeg gør kun min Pligt som Sømand og ønsker ingen anden Løn end den at faa Lov til at

tjene mit Land, saalænge jeg formaar det. Jeg takker dog ligefuldt Hr. Admiralen for Deres Udtalelse, hvori jeg maaske tør se et Tilsagn om, at jeg, naar min Aldersgrænse om kort Tid indtræffer . . . . . .

Admiralen (smilende). Som jeg sagde Dem før, Marinen er stolt over at regne Dem blandt sine Officerer — lad det være Dem nok. Rejs nu med Gud og gør Kongen og Fædrelandet Ære! Farvel Hr. Kommand— Hr. Kaptajn mener jeg.

(Kaptajnen gaar.)

Admiralen (tager Forfremmelseslisterne) Afskedsindstillingerne frem. Paa de sidste sætter han et Mærke ved Kaptajnens Navn og tilføjer: „Staar først for Tur“ En udmærket Ide af mig at sende ham bort. Jeg kan for min Død inte fordrage at overvære nogen Henrettelse. Nu sker den stille og ubemærket til Søs, og selv om Liget kommer hjem igen, hvem Pokker bryder sig vel om et Lig.

2den Akt. Rum Sø. Ombord i „Haabet“

1ste Matros: Det er svært saa Kaptajnen ser glad ud idag. Han gaar og gnider sig i Hænderne oppe paa Skansen og synger: „Vor Kommandør er mange Penge værd, faldera!“ Hvad er der i Vejen?

2den Matros: Ved Du inte det. Det er jo hans Fødselsdag idag, og det betyder saameget som, at han bliver Kommandør, saasnart vi komme hjem.

1ste Matros: Der er et stort Brev til ham i den Postsæk, vi fik hevet ombord før; det var maaske om Udnævnelsen. Se, nu kommer de med det til ham Lad os bare se, hvordan han ta'r det.

2den Matros: Nu læser han det. Nej Du se, nu er han ved det Gode. Sikke han griner og vrænger Munden. Og hvad er det, han græder sgu osse . . . . den er høj Gamle! Du ka' tro, han er bleven Elefant eller no'et andet stort foruden.

1ste Matros: Ja, grine og græde af Glæde, det ka' jeg forstaa, men har Du nogensinde hørt nogen bande af Glæde.

2den Matros: Gu' har jeg det, dit Fjols! Jeg bander s'gu altid naar jeg kommer hjem til Mutter,

1ste Matros: Ja, men nu river han Brevet i Stykker og tramper paa det. Tror Du osse det er af Glæde?

2den Matros: Ja hva' Satan sku' det ellers være. Man bliver jo da inte arrig over at blive Kommandør eller Elefant ved jeg.

3die Akt. Hos Admiralen.

Admiralen: Ja, min kære Kaptajn, det gør mig ondt, inderlig ondt for Dem. De var ubestridt vor dygtigste og paalideligste Officer. Men De ved, Omstændigheder, hvorover jeg ikke var Herre . . . . . De forstaar . . .

Kaptajnen: Jeg forstaar, at Hr. Admiralen har ført mig bag Lyset. Med egne Ord har De paa rette Sted..

Admiralen: Men jeg har jo ydet Dem min fulde Anerkendelse i varme Ord, og jeg griber Lejligheden til at gentage, at en Marine ikke har nogen mere udmærket . . .

Kaptajnen: Jeg giver Deres Anerkendelse Fanden! Farvel! (Han gaar.)

Admiralen (raabende efter ham): Men bedste Kære! jeg forsikrer Dem, det er en Sorg for Marinen at miste et saa fremragende . . . . væk er han. Puh! det er anstrængende at være diplomatisk, men det bider bedst paa den Slags Karle. Næste Gang skal han faa samme Konfekt.

Smærterne er éns.

Forfatteren. Det Ur, De gav mig for min Digte, gaar ikke længe.

Forlæggeren. Saa gaar det med Uret, som med Digtene, for de gaar sku' heller ikke længer. —

— Vil De give mig et Bevis for, at jeg har overværet Deres Forelæsninger, Hr. Professor.

— Har De? — jeg har ikke set Dem.

— Jeg sad bag Søjlen, Hr. Professor.

— Saa — ja, saa er De den elvte, der har siddet bag Søjlen.

Hermed følger et **illustreret** Annoncetillæg.

Kraftanstrengelse.

I Følge Georg Brandes
Der intet større fandtes
Af Energi paa Sjæl og Krop
End hos den Mand, man vækker,
Der rækker sig og strækker
Sig, om paa Siden lægger
Sig og alligevel — staar op.

udgaaer hver Torsdag. Pris 1 Kr. 50 Øre Kvart., Enkelt Nr. 15 Øre. Abonnement tegnes i alle Landets Boglader, paa de Kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34. Telefon 3231.

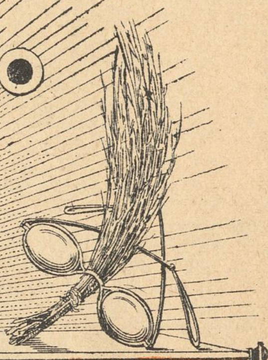
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Udgivet af og trykt hos C. Simonsen. Kjøbenhavn. K.

22. Aargang. Torsdag den 17. Januar 1895. Nr. 3.

PUNCH.

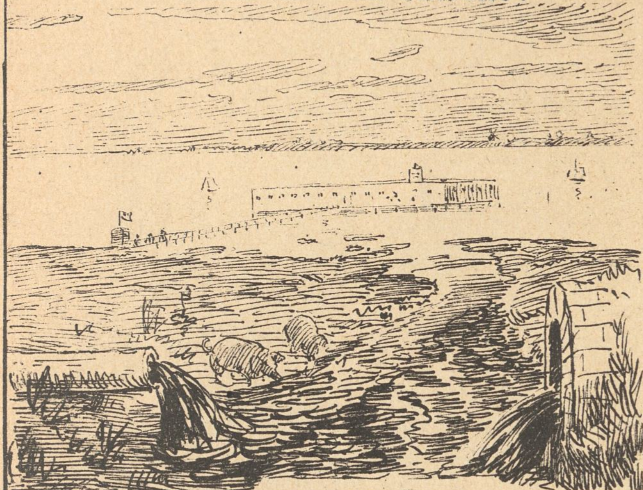

„I Aftagende."

Hun. Hør Karl, de Kys Du giver mig nu svarer ikke nær til den Prøve, Du gav mig, da vi bleve forlovede.

Danmarks Van-Skæbne.

Mel: Naar Bølgen larmer.

Det er et Faktum ubestridt,
Skøndt mod Naturens Orden,
At Danskerne er mest beskidt
Af alle Folk paa Jorden.
Hver Mand et Bad om Aaret faar,
Hver Kvinde et halvandet Aar,
Hvert Barn aldeles intet.

Det er besynderligt, som sagt,
At vi ej mer os vaske
I „Danskens Vej til Ros og Magt,
Hvori vi husvant plaske."
Men der er Vandskræk overalt,
Saavel privat som kommunalt
Sig breder Svineriet.

At Vandet snarest gjør Fortræd
Er Magistratens Tanker:
Den halve By beskylles med
Et lille Ottings-Anker.
Og naar man laver os et Spring,
Saa mangler der skam ingen Ting
Fouden- bare Vandet.

Man lægger Badehuse flest
I selve Spildevandet,
Man tror, at Badning gavner mest,
Naar ilde Vandet lugter;
Men klager man, saa faar man Svar:
„Du kan jo lade vær', saa ta'r
Din Krop s'gu ingen Skade."

Og Vandet det faar Lov at staa,
Naar ikke det vil trille
Saavel i Søer som i Aa,
Man la'r det stande stille.
Det er nu engang saadan bedst,
Ti sikkert vilde komme Pest,
Hvis man ved Vandet rørte.

Men Lægen har for Vand en stor
Respekt (en Arv fra Fædre),
Juristen Vandet Kraft tiltror
Til Synderne at bedre;
Men mer end paa Juristerne
Vi stole paa Turisterne,
Fra dem vil Frelsen komme

„Verdensliteraturens Perler."

Vilhelmine Møller.

Johannes Jørgensen: *„Bekendelse"*

Johannes Jørgensen er født Digter! Al Diskussion er overflødig!

Raoul Koczalski kunde spille fra 4 Aars Alderen, *Johannes Jørgensen* kunde digte, fra han blev „vænnet fra." Og det var ikke *„Mælkebrødslyrik."* Nej, *„Vers."* — *„Foraarssagn"* til 2,25 og *„Stemninger"* til 1 Krone 75 Øre! — Vers, hvor den ene Linie undgaaelig rimede paa den anden — undertiden paa den tredje, aldrig paa den fjerde. I Følelsen af, at én Svale gør ingen *„Sommer"*, skrev og skrev *Johannes* i sit Ansigts Sved og femfods Jamber. Han har aldrig været *„en Fremmed"* paa Literaturens brogede Markedsplads. Enhver Dreng citerer ham, enhver ung Piges skønneste Drømer at faa hans samlede Værker til Konfirmationen. Paa hans geniale Mesterværker forstaar enhver at sætte Pris (kun ikke Boghandlerne). Han har lært os alle at kende og smage Frugterne af *„Livets Træ"* paa godt og ondt — navnlig det sidste! Han er kendt og elsket overalt. Vil man gaa til *„Illustreret Tidende,"* saa er han dér, vil man gaa til *„Taarnet,"* saa er han dér, og vil man tage *„Politiken"* i Haanden, saa vil man ogsaa træffe den kære *Johannes* dér!

„Bekendelse."

Bogen er med ægte kunstnerisk Blik for, hvad der tager sig ud, delt i to Dele. I sidste Del fortryder Forf., hvad han har begaaet i første. Hvor smukt, hvor oprigtigt! Han aflægger en Bekendelse. Han angrer

bodfærdigt alt det skønne — undertiden *"obscøne"* han har bedrevet i sin Ungdoms *lyse Nætter*. Nu føler han *„Hjemvé."* Han bliver from paa sine gamle Dage — from, ja, næsten ganske *„katholsk!"* Han kaster sig i Armene paa Evigheden — i Mangel af noget nærmere, formodentlig! — Den Evighed,

„der higer gennem gyldne Plantedrømme."

O, Guder, hvilket blomstrende Sprog! Og han slutter, medens Taarerne forhaabentlig strømmer ned ad Læserindernes Kinder:

Mine Synder — Ord og Tanker,
Brøden, der i Hjertet brænder,
Blodet, der i Attraa banker
— — al Ting, al Ting jeg bekender — for kun 1 Krone 25 Øre!

Peter (som læser den nyere Tids Historie om Boulanger). Mo'r, hvordan udtales det Ord? —

Moderen. Bulangsjè!

Faderen (Haandlanger af Profession). Sludder, Mutter! Han hed s'gu kun *„Bovlanger"* uden nogen Kruseduller eller fransk Strygning! — Tror Du maaske, jeg kan faa nogen MoersSjæl til at kalde mig for: en „Haand*langsjé*" — Hva?

I „Avisen" fortaltes forleden Dag, at en Ekspedient i en herværende Herreekviperingsforretning ved Kongens Foged havde faaet sit Barn udleveret. Konen havde uden lovlig Separation forladt ham og taget Poden med.

„Samtidigt," skriver Bladet, lod han sig indsætte i Barnets Beklædningsgenstande.

Det gik saaledes til.

— Hvad ser jeg, Du gamle — har Du faaet daarlige Øjne — Du bærer jo mørkfarvede Lorgnetter.

— Det er jeg nødt til Du — mine Gamle siger altid, at jeg ser Livet for lyst.

Matrosen.

(Efter Christian Winther).

Ved Toldboden steg en Matros iland;
Hans Haar de vare saa hvide,
Han havde ej set sin Fædrenestrand
I mange Herrens Tide.

»Toldbod Vinhus« og »Brokkensbod«
Og lignende lække Sager
Var væk, og der paa Stedet, de stod,
Var der Noget, de kaldte »Frilager.«

Han kunde dog ikke ligge der frit
Eller faa Logi for Betaling,
Saa sejled' han videre, sa'e: Aa Sk . . .!
Men sikken en Overhaling!

De gamle, gemytlige Knejper faldt,
Men hvad der især dog virker
Paa Sindet, var nu, at overalt
Der mylrede det med Kirker.

»Vi hørte dog inte,« lød hans Ord
»Igrunden til Gudsbespotterne;
Men skal vi gøres til Hellige, tror
Jeg s'gu snart, at vi er til Rotterne.«

Nyboder kendte han knapt igen
Med to Kirkespir for hans Blikke;
Brolægningen var lagt om, nej den —
Nej, det var den dog nok ikke.

»Og hvor er I henne, I Store og Smaa,
I natlige Gadebetjente,
Som rundt man i Kælderhalsene saa
Paa billige »Øller« at vente?«

»Er alle I bleven Afholdsmænd,
I gamle forsorne Drenge,
Saa si'er jeg min Salighed, Verden — den
Kan vist inte staa ret længe!«

Han dingled' nu ganske sindigt om'
Og faldt i alvorlige Tanker;
Tilsidst til »Crones Kælder« han kom,
Og der han kastede Anker.

I Natkaféen han søgte Ro,
Det længtes han svarligen efter;
Men inden Klokken var bleven 2,
De sloges af alle Kræfter.

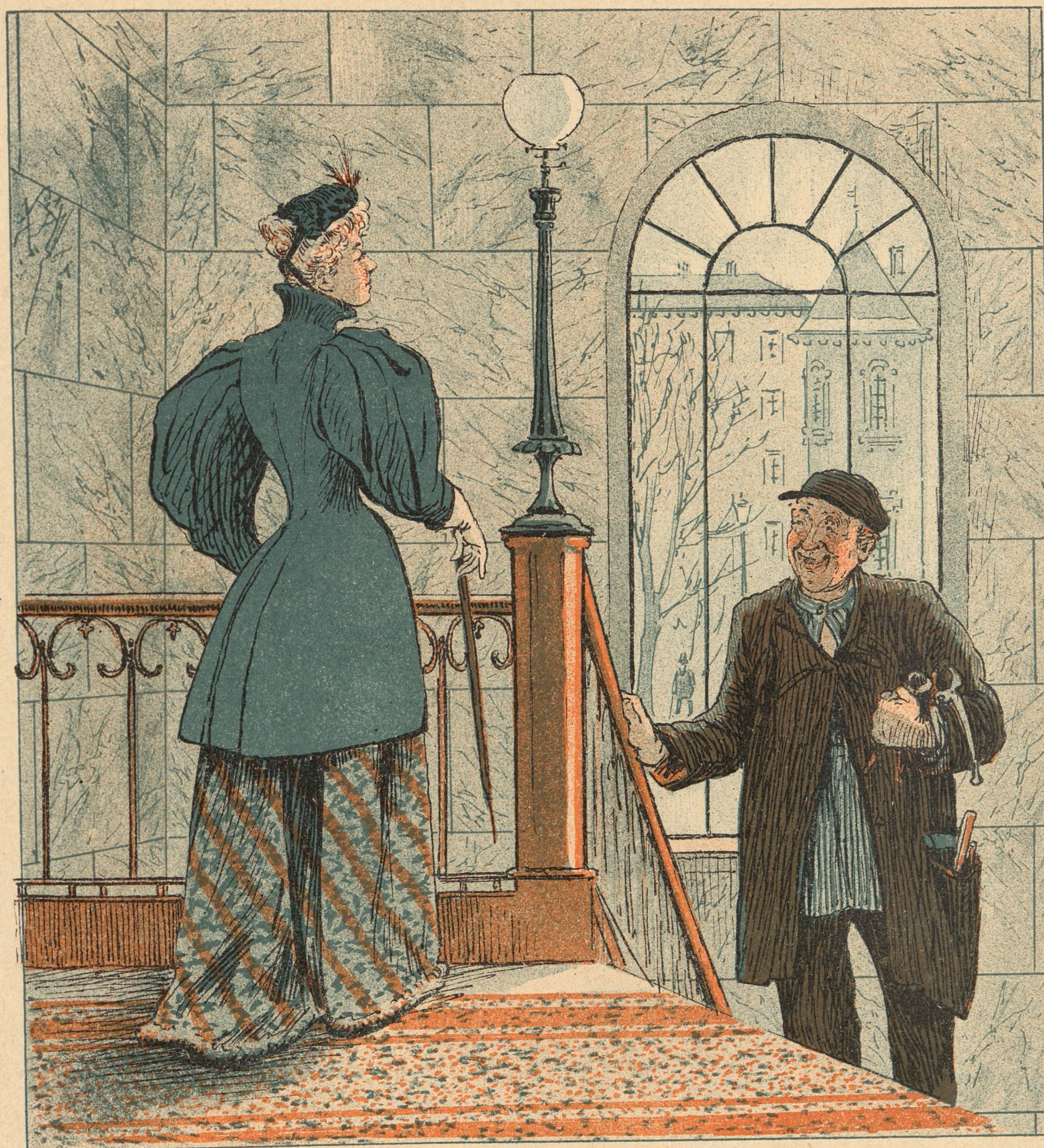
Betjentene kom, og der blev Spænd,
Saa trak de Folk paa Stationen.
»Nu kender jeg s'gu min By igen,«
Han tænkte: »Der gaar Ballonen!«

Racehad.

Præsten. Du vil altsaa gifte Dig igjen, Peer Søren?
Peer Søren. Jeg har saa gefærlig Lyst dertil.
Præsten. Du levede jo ikke godt med Din afdøde Kone, og saa vil Du gifte Dig med Søsteren?
Peer Søren. Ja, Hr. Pastor, men det er jo blot for at faa Racen udryddet.

„Smedens Gang."

Smeden. Er det her, lille Frue, at Laasen skal gjøres i Stand?
Fruen. Jo, men De maa gaa ad Køkkentrappen med Deres smudsige Fødder.
Smeden. Jeg ber, lille Frue, jeg tog Fodbad i Aftes.

En Filippika

I Anledning af den forestaaende Udstilling af Kvindearbejder. aflagde Punch en af vore mest fremragende Hvad-vi-vil-Kvinder et Besøg for at faa lidt at vide om Udstillingen.

Med et Blik fuldt af den dybeste Mandfolkeforagt saa hun paa Punch, der fremførte sit Ærinde og sagde i en Tone, der dæmpede enhver Fristelse for Punch til at blive nærgaaende baade bogstaveligt og i sine Spørgsmaal: „Vi Kvinder kan, hvad vi vil, og vi vil alt. Dermed maa De lade Dem nøje. Vig fra mig!“

Punch (diplomatisk): „Ak! jeg forstaar Dem. De har ikke noget at lade Mandfolkene høre?“

Kvinden (i et Tempo der begynder staccato og ender i den vildeste fortissimo): „Ikke noget at lade Jer høre! vil man høre! I Satans Yngel, I Belzebubs Børn! (Punch sætter sig ved Bordet og stenograferer) Saalænge vi har Stemme (Punch: Ja, det skal Guderne vide, I har; det Punkt paa Programmet kan I da frafalde). Saalænge vi kan røre en Pen (Punch: eller en Gryde) skal vi skrige Jer i Øret, slynge Jer i Ansigtet Jert Tyranni og Uretfærdighed. I, som nidske og gjærrige ruge over alle Rettigheder og Goder til Fordel for Jert eget kostbare Herreliv (Punch: Aa, et Dameliv er undertiden heller ikke saa lidt kostbart), I, som holder os i Trældom og under Prostitutionens Skændsel (Punch: der er dem, der siger, at I altid vil *skændes*), I, som paalægger os det ene Kors efter det andet (Punch: Jamen, I bærer jo med Glæde *Korset*), som skaffer os saa mange Taarer og tunge Tanker (Punch: Er det de *bly* Tanker?) Jer skal vi vise, hvad vi formaar at udrette ved egne Kræfter, Jer skal vi vise, at vi i enhver Henseende kan præstere Arbejde, der staar langt over Jert, Jer skal vi jage til Fortvivlelsens yderste Pynt (Punch: Ak ja, den *Pynt*, den er og bliver Mændenes Fortvivlelse). Vi skal slaa Jer paa ethvert Punkt, paa Haandens som paa Aandens Omraade, kort sagt, vor Udstilling skal vise, at vi Kvinder er færdige med Lystspillet og Farcen og nu begynde paa det store Samfundsdrama“ (Punch: Ja, hvis blot Fru Emma *gad*) . . .

Kommen til dette Punkt havde Hvad-vi-vil-Kvindens Ansigt naaet til et saadant Udtryk af Energi, at Punch fandt det raadeligst at fordufte med Tak for de gode Oplysninger.

Enighed gør stærk!

Motto: „Hvad vi vil!
Det skal til.“

Det gælder jo ved hvert et Værk,
Ført frem ved fælles Kræfter,
Det gamle „Enighed gør stærk!“
Den bør man stræbe efter.
De Kvinder skulde vise os
Alt, hvad de havde villet —
Ja, de blev enig' om at slaas,
Før de begyndte Spillet.

Se, Vicepræsidenten, Fru —
Fru Gad — De ved *Fru Emma?* —
At Alt ej skulde gaa itu,
Var i et slemt Dilemma,
En Kammerherreinde paa
Den ene Side vejer,
Men paa den anden Side saa
Man Fru *Johanne Meyer.*

Et Etiquettespørgsmaal delt
Dem fik i tvende Lejre;
Fru Kammerherreinden helt
Man monne dog besejre.
Men hvem skal nu vel tage fat?
Concordia, hun smiler —
Vi tro forresten næppe, at
Det bliver *Laura Kieler.*

Forleden var man nu parat
Til muligt at forliges,
Men der kom intet Resultat,
Ifølge hvad der siges.
Den Ene vil ha'e en *Reedtz-Thott,*
Den Anden en *Prinsesse* —
Johannne Meyer faar det godt
Imellem den Noblesse. —

Til dette store Kvindeværk
Vi Damerne vil raade
At mindes „Enighed gør stærk!“
Vel brugt paa rette Maade.
Det samme sagde Manden, som
I en gemytlig Tone
Blev enig med sig selv derom
At banke paa sin Kone.

Frk. A. De vil altsaa virkelig give dem til at være Forfatterinde? — saa vilde jeg dog heller gifte mig med en Enkemand med syv Børn.

Frk. B. — Ja, naar jeg bare vidste, hvor der var en. —

Kortfattet Konversationsleksikon.

Efter de bedste Kilder udarbejdet af

Punch,
Professor artium.

Billederne i Teksten ere udførte af vore første Kunstnere.

Indledning.

Vor Tid er ikke blot Dampens og Elektricitetens Tidsalder, den er tillige, og ikke mindst, Konversationsleksikonernes.

Det store Publikum har ikke Stunder til at hellige sig rent videnskabelige Studier, men paa den anden Side føler det stor Trang til at faa lidt at vide om Alting, og det er denne Trang, der af dristige Forlæggere søges afhjulpet ved større og mindre Konversationsleksika, der altid kunne hjælpe Menigmand til en sikker Forstaaelse i Retning af, at „Byen hedder Snærpe."

Som Menneskehedens Velgjørere herhjemme maa derfor d'Hrr. *Salomonsen*, *Hagerup* og *Carl Aller* ganske sikkert betragtes og derfor nyde vor fulde Anerkendelse.

De har følt Tidens Pulsslag, diagnosticeret Feberen og ere nu i Begreb med at stille Patienternes, in casu Publikums, brændende Kundskabstørst ved Hjælp af mere eller mindre navnkundige Videnskabsmænd, som har udarbejdet de forskellige Leksika.

Salomonsen har en hel Stab af danske og norske Kapaciteter til sin Raadighed.

Hagerup er vel ikke saa rigt udstyret med eminente Talenter, men tæller dog iblandt sine Medarbejdere en Kraft som den bekjendte Korrespondent og Jernbanerejsende, *L. Kr.* der som Geograf har paataget sig klart at belyse „det mørkeste Afrika" blandt Andet, og desuden har stillet sin Alsidighed til Raadighed baade som Lingvist, Personalhistoriker og Literaturkjender.

Hagerup kan nok sige: Vi er vel rejst, Herre.

Carl Aller slutter sig nærmest til Videnskabsmanden. *George Lütken*, der bistaas af de bekjendte Tyskere *Meyer* og *Brockhaus*, der ogsaa hjælper den foran nævnte Leksikograf.

Vi ɔ: Professor artium „*Punch*," have nu i Lighed med disse store Forbilleder besluttet os til at ville udarbejde et kortfattet, men indholdsrigt Leksikon, in usum delphini, populairt oversat: til Brug for Delphinerne ɔ: dem, der benytte sig af den bekjendte Møntsort, vore kjære Landsmænd med andre Ord, og vi haabe, at man vil vide os Tak for vore Bestræbelser i saa Henseende.

Allerede i dette Nummer begynde vi vort Arbejde, der, for at begynde med Begyndelsen, først tager fat paa Bogstavet *A*.

Vi have nedlagt al vor Flid og hartad utrolige Arbejdsdygtighed i dette Værk, men tør dog ikke love, at Enden bliver Begyndelsen lig, hvad der heller ikke vilde være heldigt, eftersom vi begynde med *A* og afslutte med *Ø*.

A.

A er Alfabetets første Bogstav og det Første, som Børn sige og vi Andre med, naar Noget smager godt. Naar en Ting er ildesmagende, som Konkurrenters Selvros, saa siger man *æ!*

Aabenraa. Et Sted, hvor Leilighedspoeterne boede i Holbergs Tid. Nu residere de i „Søndagsposten" og „Familiejournalen."

Aagaard, dansk Landskabsmaler, født 1833. Ligesom Skovgaard havde sit Navn af, at hans Kunst gik ud paa at male Skove, saaledes har Aagaard sit Navn af, at han gaar ud paa at male Aaer og Vandløb med Træer og undertiden Aakander.

Aager. Yndet Beskæftigelse imellem Jøder og Grækere. *Aagerkarl* er imellem Mennesker ligesaa ildeset som *Agerkaal* imellem Kornet.

Adept, i gamle Dage en Alkymist eller Guldmager. Geheimeetatsraad *Tietgen* har vist sig som en dygtig Guldmager, da det nye Finantslaan blev afsluttet. Marmorkirketagets Forgyldning slap han ogsaa godt fra.

Ad interim. Valgkredsloven og Forbudet mod, at Politibetjentene gaa paa Værtshus.

A discrétion, efter Behag. Eks. Ta'er Du Hatten op, faar Du Prygl; la'er Du den ligge, faar Du osse Prygl!

Ad hominem, argumentere; bevise efter Folks Fatteevne. Beviset føres som oftest efter denne Formel: Hvad jeg har sagt, er *selvfølgelig* rigtigt; den, der ikke kan forstaa det, er *selvfølgelig* et Fæ!

Adjutant, en Nødvendighedsartikel for gamle Generaler, ligesom uldne Nattrøjer, Mavebælter, Gigt- og Ordenskjæder o. s. v.

Ad libitum, se under à discrétion.

Admiral. Af dem have i en Mængde her i Danmark. De Fleste ere dog afskedigede, og de, der ikke ere afskedigede, ere nærmest beskæftigede med at afskedige, før de selv afskediges. Forresten en Anfører i mange maritime Kampe, især paa Landjorden (se under Bojesen).

Admissus, antaget; en Karakter, som *Falkman Petersen* ikke fik til Magisterkonferensen i Æstetik.

Hermed følger et **illustreret** Annoncetillæg.

— A sejer Dælen sprolle me te Kaptejnen i Morren, te a val it go Vagt om Natten aa pas po te de it go ing me falske Nøgler aa stæl, nærenstier de no ka go ing midt om Daven med de rejtie Nøgler aa stæl.

udgaaer hver Torsdag. Pris 1 Kr, 50 Øre Kvart., Enkelt Nr. 15 Øre. Abonnement tegnes i alle Landets Boglader, paa de Kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34. Telefon 3231.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

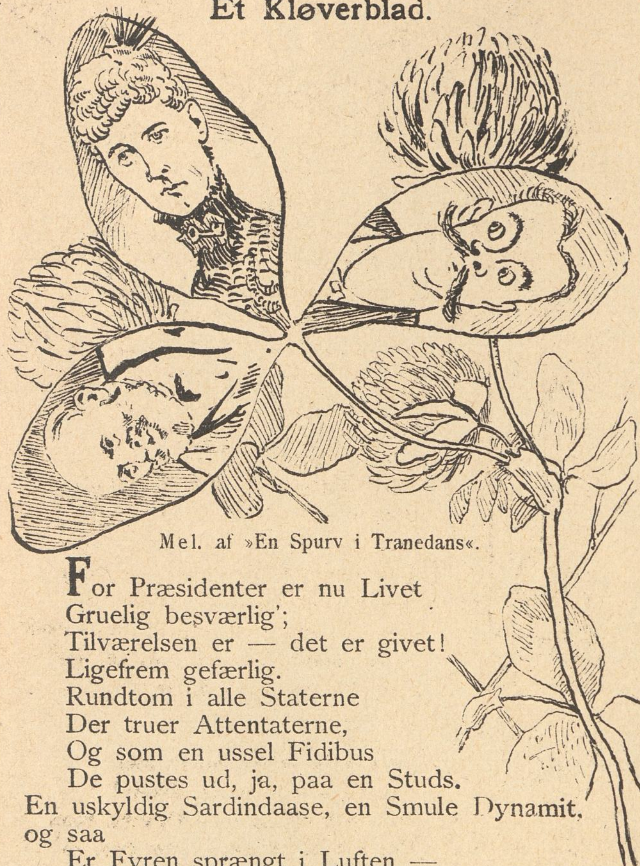
22. Aargang. Torsdag den 24. Januar 1895. Nr. 4.

Trøst i Sorgen.

Hun. Tænk Dig hvor glædeligt. — Tre Dage efter, at jeg fik min nye sorte Silkekjole, kommer min Mand og fortæller, at vi skal til Begravelse med en af hans kære Kunder.

Et Kløverblad.

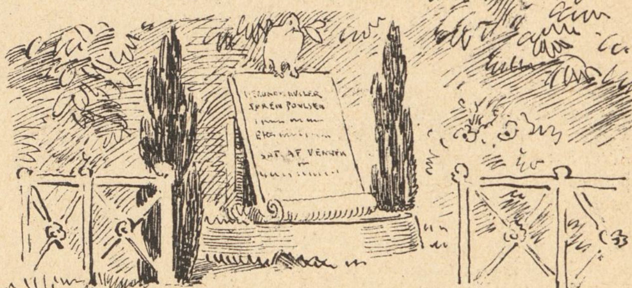
Mel. af »En Spurv i Tranedans«.

For Præsidenter er nu Livet
Gruelig besværlig';
Tilværelsen er — det er givet!
Ligefrem gefærlig.
Rundtom i alle Staterne
Der truer Attentaterne,
Og som en ussel Fidibus
De pustes ud, ja, paa en Studs.
En uskyldig Sardindaase, en Smule Dynamit, og saa
Er Fyren sprængt i Luften —
Sligt strider mod Fornuften.

At Præsidenterne nu maa
Befinde sig lidt ilde,
Og at de kan faa Lyst at gaa,
Alt før det er forsilde,
Det er nu ej ufatteligt,
Men sjældent uerstatteligt.
Hr. Perier blev hurtig træt,
Saa tog han en Udgangsbillet;
Men Franskmændene fik ikke stor Respekt for ham i den Anledning,
Da Skrækken jo betog ham,
Og Angsten, den forjog ham.

I Frankrig er det Mændene,
I Danmark er det Kvinden,
Der, Alting endevendende,
Her vipper Folk af Pinden.
Fru Oxholm var jo, som bekendt,
De gode Damers Præsident,
Men Damernes Achilleshæl,
Det er nu, at regere sel' —
Saa fik de hende »werfet«, men efter
Hvad der nu forlyder,
De sidder og fortryder.

I Thinget Sligt er ogsaa kendt,
Men ikke saa alvorligt;
Der er jo *Rasmus* Dirigent;
Nu har han det kun daarligt.
Kort efter denne Nytaarscour,
Saa er han gaaet sig en Tur,
Og bli'er ej snart han veltilpas,
Saa mister han da vist sin Plads;
Og saa kan *Rasmus* med Henblik paa de to
Andre synge med Schiller:
»Ich sey, gewähr die Bitte,
In eurem Bund' der Dritte!«

Herunder hviler Søren Povlsen.
I Krigen var han tapper,
Efter Krigen var han Øltapper.
Sat af Venner og Vaabenbrødre.

Et Interwiev

(efter Don Pedro.)

Vi aflagde igaar Mirakelungen — det unge Mirakel mener jeg — Hr. kejserlig Hofpianist Tulle Skrighalski et Besøg. Vi blev modtaget af Ammen, der meddelte os, at hendes lille Herre just var ifærd med at indøve en Berceuse og havde givet stræng Ordre til ikke at blive forstyrret i de Drømmerier, han altid henfaldt til under denne hans kæreste Beskæftigelse, men hvis vi vilde vente, til han gav en Lyd fra sig, skulde hun melde vor Ankomst. Vi indledede imidlertid en Konversation med den elskværdige og aandfulde Amme, der meddelte os, at den unge Hofmand snart er to Aar gammel, og at han allerede fra sit fyldte halve Aar har været opsat paa allehaande Noder og Unoder. Efterhaanden som han voksede til, udviklede hans Toner sig til en forbavsende Fylde, og fra han kunde kravle, var hans Kunst allerede som en Leg. At hans musikalske Præstationer altid var hende en Nydelse, vilde hun just ikke paastaa, men det kom maaske af, at hun var umusikalsk; i en Ting troede hun dog nok, at Aviserne tog fejl, nemlig naar de stadig anførte, at han havde et blødt Anslag; hun havde

aldrig følt det saadan — tværtimod. Fra ganske spæd havde han hængt ved hende, og der var noget *gribende* ved den Maade, han omfattede hende paa, men hun gengældte ham det ogsaa af *sit fulde Bryst.* Ogsaa paa andre Omraader end Musikens havde han været fremmelig; han havde f. Eks. altid elsket Historie, og da han var 1 Aar gammel, havde han opfundet et Skrift- og Talesprog, som ingen andre kunde forstaa. Hans Forældre var da ogsaa lykkelige over ham og sagde saa tidt, at et saadant Barn bragte Rigdom til Huse.

Pludselig afbryder Ammen sin Tale og forsvinder hurtigt i Sideværelset. Øjeblikket er kommet; vi venter i aandeløs Spænding. Lidt efter kommer hun tilbage, og idet hun hænger en Ble til Tørre, meddeler hun, at hendes Herre gærne vil se os, naar han har skiftet Klæder. Endelig staar vi Ansigt til Ansigt med den berømte Virtuos. Med klædelig Ugenerthed rækker han Tunge ad os, idet han bemærker til Ammen: „Sikken Idiot!", men da vi nu haler et Kræmmerhus Bolscher op af Lommen, opklares hans Ansigt straks. „Hvorledes er Bolscherne her tillands?" spørger han, „i Berlin er det egentlig kun Bismarksklumperne, der er gode, i Østrig er de elegante i Udseende, men slette i Smagen, i Frankrig behagelige, men lidt flygtige, i Spanien og Italien dovne — kort sagt Bolscherne viser overalt en udpræget Lighed med Folkekarakteren."

Vi: Hvor kommer De sidst fra?

Han: Fra Venedig, der er dejligt, men Knaldvidskelæderet er ikke godt, hvilket undrer mig en Del i et Land, der har fostret en Donizetti og en Verdi, for hvem Knaldeffekten jo er det Væsenlige.

Vi: Jeg hører, at De ogsaa selv laver Ting. Bestiller De meget?

Han: Nej kun naar det kommer over mig, men saa gør jeg det ogsaa hvorsomhelst, paa Jernbanen, paa Hotellet, i Sengen — Hvis De meget gærne vil have det, saa tror jeg nok, at jeg kan — —

Her afbrydes han af Ammen, der resolut tager ham ved Armen og trækker af med ham, idet hun i en lidt stødt Tone bemærker: „Det er da ogsaa en Fa'ens Ulejlighed med Dig, „Du lille Nisseunge!", hvorefter vi forføje os bort med mange Taksigelser.

Herren: Herregud, hvorlænge har De været stum?

Tiggeren: Akkurat fra mit elvte Aar, goe Herre.

A: (har faaet en Lussing.) Skal det være Spøg eller Alvor?

B: Alvor!

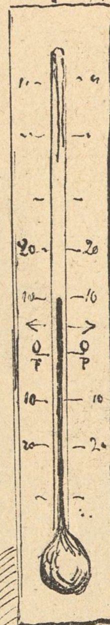
A: Det var heldigt for Dig, den Slags Spøg taaler jeg ikke.

„Finis" multiplex.

— — og saa sagde Skovrideren, at han havde skudt en stor, stor Hjort med 8 Ender! — — Mor — — fik den ogsaa Ris, da den var lille?

Tøvejr.

I, Skøjtesportens gæve Mænd
og Kvinder! — lidet glade
Til Termometeret skæve hen;
I længes mod at svæve hen-
Ad Isens blanke Flade.
Men Reaumur, den Kviksølvsfyr,
Kun viser Tø, ved Nat, ved Da'
Hvor skal saa Isen komme fra?
— Ja, si'et!

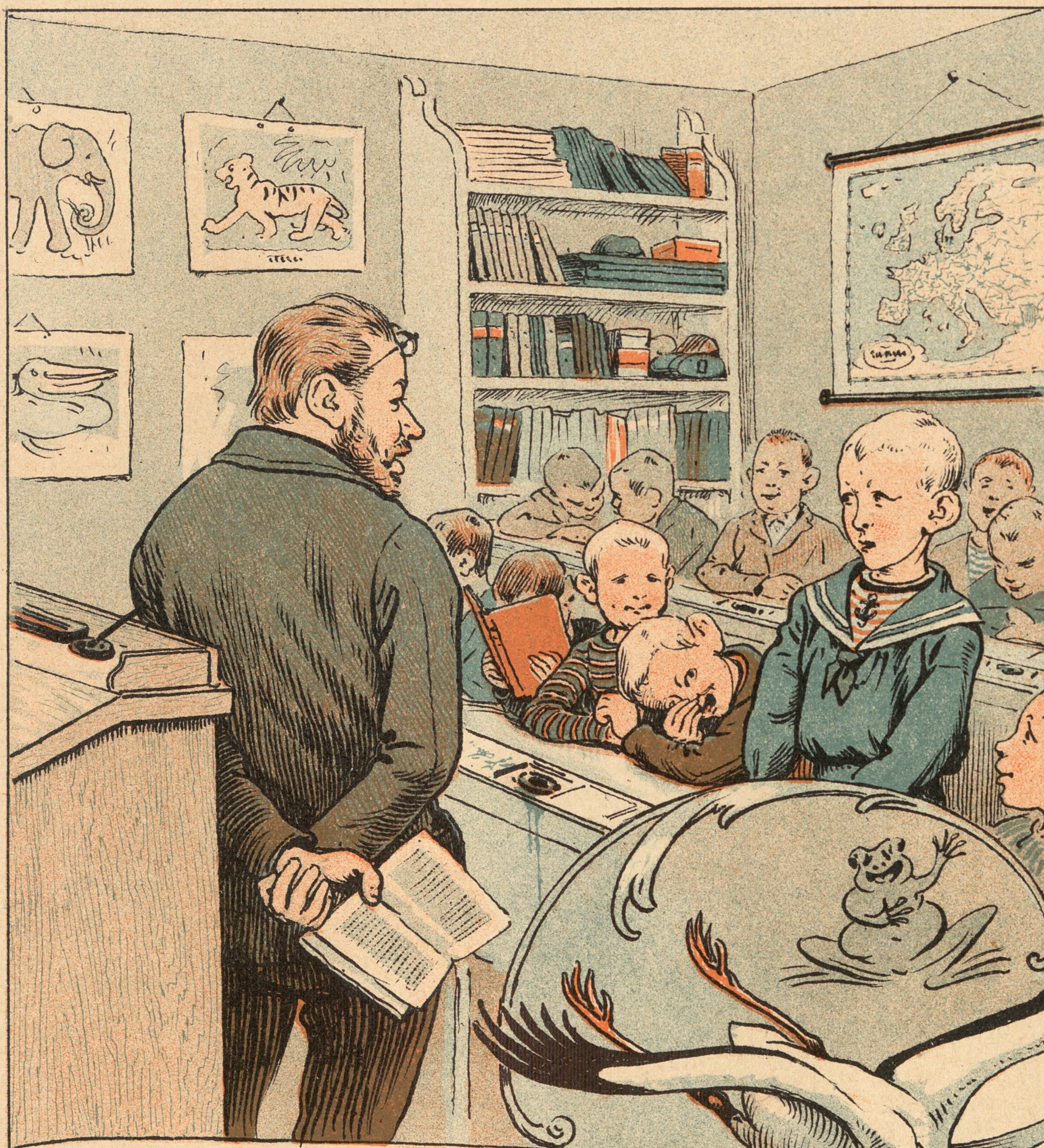
Foreningen har slidt saa tungt,
Som vistnok faa kun ane;
Saa den det mindste lyse Punkt
Lidt under Glassets Frysepunkt,
Saa fik den straks en Bane.
Den fik den greit — men Fahrenheit
Fluks meldte Tø, ved Nat, ved Da' —
Sligt holder ingen Bane a'
I Længden.

Man satte af til Baner, men
Saa fik vi Tø. — O, Skade!
Man pynted op med Graner, men
Der for slet ingen Kaner hen —
Ad Isens graablaa Flade.
Thi Banesaar vor Bane faar,
Ved Tøvejr, Nat og Dag itræk,
Den bedste Flade svinder væk,
Naturlig!

Foreningens Fajancehus,
— „Sø-Pavillonen" nævnet —
Det burde ha'e den Chance plus.
At læske med Melange- Krus
Godtfolk fra Issportstævnet. —
Paa Celsius ser Fabricius,
Men ser kun Tø ved Nat, ved Da',
Hvor skal de Kunder komme fra?
Fra Gaden?

Hr. John, som selv kan danne Is,
Har haft sin Bane aaben.
Men der faldt Regn i Spandevis,
Folk svømmed' om paa andevis;
Tilsidst de strakte Vaaben.
Den Temperatur slet ikke du'r,
Som kun har Tø ved Nat, ved Da',
Den kan man ikke leve a'
Paa Banen.

Barnlig Slutning.

Læreren. Paa Grund af Mosernes Udtørring, forsvinder Storkene mere og mere her i Landet. —
Drengen. Saa maa Befolkningen jo ogsaa formindskes.

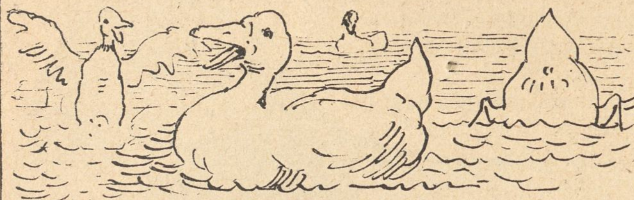
Godt udnyttet.

Hun. Jeg ved ikke hvad jeg skal gøre ved min Dreng, det ser ud, som han havde St. Vaits Dands saa skrækkelige ere hans Forvridninger?

Han. Gør en stor Pianist af ham, og han vil gaa for ekscentrisk!

„Verdensliteraturens Perler."

Vilhelmine Møller.

Henrik Cawling: *„Det danske Vestindien".*

Henrik Ignotus o. s. v. *Olsen Cawling.* Fødeaar og Fødested ubekendt. Faderen var Vildthandler, og lille *Henrik* hjalp til i Forretningen, hvor han lærte meget af den Gamle, som siden kom ham til Gode. Han saa, hvorledes Faderen købte ind og snart begik *„en Buk"*. snart lod enkelte „Artikler" hænge for længe, til de fik *„en Tanke"*, og saa gik de glat væk i Kunderne. Faderens Specialitet var Afsætning af *„Ænder"*, som lille *Henrik* glædestraalende betragtede med store *„Gaaseøjne"*. — Hans Lyst var at bringe disse *„Ænder"* ud i Byen til Folk, og han benyttede da altid — ligesom nu — *„Bagtrappen"*. Efter nogle epokegørende Afhandlinger, geografiske og historiske f. Eks. „Om afdøde brasilianske Konsulers Betydning for Politiken" og „Kristian d. 2dens Hoved paa Stokholms Torv" fulgte hans Svendestykke *„Fra de dybe Dale"* og Mesterstykket *„Det danske Vestindien"*.

„Det danske Vestindien".

Efter Bogens Hovedperson kunde Titlen ogsaa have været *„Den store Sebastian"*, da Bogens Tendens ogsaa er en Advarsel mod uforsigtig Omgang med et Blækhus's Indhold. — Forf. paastaar, at han i Sommer har været i Vestindien, og vi maa tro ham og kan kun beundre, at han samtidigt kunde sende os nogle rent ovenud glimrende Korrespondancer fra Vesterhavskysten! — Han fortæller alt, hvad han oplevede i Vestindien, Rub og Stub, hvergang han saa et Firben, hvergang han bad Fadervor om Aftenen (det gjorde han 1 Gang), og hvergang han skiftede Undertøj (det gjorde han 2 Gange). Han beskriver de *„smaa sortes"* Begejstring ved at modtage deres Kollega fra Integade. Han deler *Negrene"* derovre i 3 *„Sorter"*: *Bynegre*, der ernære sig som Bybude og Turistførere — *Marknegre*, der skære Sukkerrør paa Plantagerne — og *„Bladnegre"*, der leve af Blade og Tidsskrifter. Som eneste Repræsentant for den sidste Sort misunder Forf. sine Kolleger blandt Marknegrene, der avler Sukker og derfor har Raad til at gaa med *„Rør"*. Deres Formand *„Driveren"* oppebærer højere Gage end nogen københavnsk *Asfaltier*. — Henrik befinder sig ret i sit Element i de Sortes Plantager, hvoraf enkelte ikke ejer en eneste *„Hvid"*. Interessant er Kapitlet om Negrenes Drikke. Ikke mindre vittigt end genialt fortæller han, at „alle Veje d'rovre føre til Rom", der kun koster nogle faa Cents, medens Sirupslimonader er mere pebret. Ligesom deres københavnske Kolleger betragte *„Negrene"* det som en Ære at have været i Fængsel. — Soldaternes triste Liv skildres ogsaa mesterligt af Henrik. Han gengiver deres saavel prosaiske som mere *„verslige"* Tanker.

Imod Nord er der en Pol
imod Syd en li'saadanne —
. . . .

Hvor genialt, hvor dybt følt er ikke disse to Linier — og hvor uimodstaaeligt sandt deres vægtige Indhold!

Gribende er Kapitlet, hvor der fortælles om Livet om Bord paa *„Batavia"*, om Genfærdet, der til alles Rædsel pludselig viser sig oppe i *„Vanterne"*. Forf. tager diskret, ligesom med *„Handsker"* paa dette mystiske Problem. Muligvis har han i Genfærdet troet at se en afdød Konsul eller Konge, hvem véd? Havet var den Dag i et saadant orkanisk Oprør, at — efter Forfatterens Mening — end ikke en *Villumsens* Pen kunde have gengivet det saa rædselsfuldt og gyseligt! — I Slutningen af sit geniale Mesterværk „sukker" Forf. over det Tab, som St. Croix o. s. v. aarligt volder vort stakkels, fattige Land, og han længes oprigtigt efter det Fremtidens Øjeblik, da Danmark kan siges at være *„Jan*-fri"! — Bogen bør læses af enhver Mand og Kvinde. Dreng og Pige. Den er glimrende anbefalet i „Politiken" af E. B. og Ignotus. Saasnart første Oplag er revet bort — begynder Trykningen af 2det Oplag, dernæst 3dje o. s. v.

Kortfattet Konversationsleksikon.

(Fortsat).

A.

Adonis, Navnet paa en blomstrende Yngling som Symbol paa den skønne Natur, der visner hen for at blomstre paany. *Martinius Nielsen* er en Adonis, der har blomstret i Kasino, det Kongelige og „Dagmar", men er henvisnet overalt. For Øjeblikket blomstrer han i Folketeatret.

Alberti, Navnet paa to danske Politikere, Fader og Søn. Faderen var meget tilbøjelig til altid at sige Nej, Sønnen er meget tilbøjelig til at sige Ja, naar Secher proponerer ham at stifte nye Blade.

Allike, corvus monedula, en altædende Fugl. Fuld som en Allike er Betegnelsen for et alt drikkende Menneske.

Al peso, efter Vægt. Bedømt paa den Vis bliver *Alfred Møller* en stor Skuespiller og Vekselerer Lorck en betydelig Finantsmand.

Ambrosius, en berømt Kirkefader, Forfatter til de ambrosianske Lovsange, som Mol. bech tildels har benyttet i sit Stykke, og som *Emil Poulsen* bedaarede alle Damerne med at foredrage for mange Aar siden.

Ansigt er ikke blot Navnet paa Menneskehovedets Forside, men tillige et strafbart Skældsord, Eks. Sikken et Ansigt!

Antidotum, Modgift, Eks. Den, der ikke kan komme ud af det med sin Svigermoder, kan forsøge at lade sig skille ved sin Kone og saa ægte Svigermoderen. Undertiden kan det hjælpe paa Havgassen.

Antikeret, en Egenskab, der som oftest er karakteristisk for Choristinder, undertiden ogsaa for Elskerinder.

Antikvar — Gak til Bogjøden og bliv vis! men Du skal dog ikke sælge dine gode Bøger til ham.

Apage! - pil af, Gørnært! apage Satanas! - fy for Satan!

Autos epha o; han har selv sagt det. Anvendes meget af Grundtvigianere, Bergianere og Eftersnakkere.

Rimbrev

til min Ven og Fætter Jens paa Landet.

XVIII.

Donnerwetter!
Siger min Fætter
Jens, naar han ser, at jeg atter beretter
Et og Andet
Til ham paa Landet,
Som jeg forsømte saa rent forbandet.
Ser Du: vi skifted' jo Redaktør.
Men det er s'gu sikkert nok, at før
Man finder tilrette
Sig rigtigt med dette,
Saa gaar der Tid — det er let at gætte.
Den nye Æra, som vi kom ind i,
Haaber jeg dog, vil give Vind i
Sejlene;
Fejlene,
Som vi begik, har vi søgt at rette,
Skøndt Opgaven ikke var af de lette.
Nu gaa vi dog fremad med frejdigt Mod
Saa let paa Fod;
Farten saavel som Kursen er god. —
Men for at tale om noget Andet —
Hvordan gaar det derude paa Landet?
Er ogsaa Du Agrar om en Hals?
Truende Skyerne
Nærme sig Byerne.
Nede ved Frederiksholms Kanal
Virker en større Agrarkapital,
Skøndt hidtil dandsed' de „sagte Vals“ —
Endnu var der ikke Smør tilsalgs;
Men tør'et med Smørret end vare lidt,
Saa har hver Agrar s'gu dog faaet sit
Vett.
De samler til Bunke af alle Kræfter;
Gud ved, hvad de ellers venter efter?
Muligt efter et venligt Smil
Fra Rigsdagsvalgene til April? —
Skulde der forestaa en Vending?
Hvad vil den bringe, den næste Sending?
Overalt er der Uro og Spænding.
Her agiteres paa alle Kanter;
Vi skal ogsaa ha' e Borgerrepræsentanter.
Den nye Kredslov, vi fik i Hus,
Er nærved at gøre os alle konfus.
Den Politik, som Tungerne hvæsser,
Forbitrer Sindet som bare Fanden
Og gør hveranden
Af os næsten til Menschenfresser,
Den tager nu Alles Interesser.
Kjøbenhavnerne bliver værre og værre—
De har ikke engang Respekt for Provst
Bjerre!
At jeg under disse Omstændigheder
Ikke keder
Dig med en Leder
Om vore Teatres tvivlsomme Glæder
Eller de andre Forlystelsessteder,
Der ellers er Stadens Ry og Hæder,
Det vil Du sikkert forstaa paastand;
Slig Banalitet gaar slet ikke an
Under saadant et Røre i By og paa
Land —
For Tiden er man s'gu Alvorsmand.
Om Teatret med Mere
Jeg skal divertere
En anden Gang min elskværdige Jens;
For denne Gang er din Vens
Pens
Lette Essens
Aldeles læns.

Satyr.

Finanslovsbetænkning for 1895.

Følgende Poster ere udfaldne i Referaterne og maa suppleres.

Kultusministeriet.

400 Kr. til Charles Kjerulf for som Fortsættelse af hans »Operabog« at udarbejde en »Operettebog« med en — desværre — uundværlig Forklaring til de af ham selv skrevne Operetter! 500 Kr. til Digteren Peter Nansen til at samle og udgive en Haandbog over mindre artige Ord i det danske Sprog. 3000 Kr. til Fabrikant Einar Christiansen til fortsat Drift af hans Opera- Tekstil- Fabrik. 14 Kr. til Digteren Bergsøe til Anskaffelse af Knigges »Omgang med Mennesker«. 5 Kr. til Digteren Rode til Anskaffelse af Christianis »Rim-Ordbog«. 10 Kr. til Forf. Gustav Esmann til Fuldendelse af »Den store Maskerade«. 100 Kr. til Forf. Henrik Cawling til fortsatte historiske Kildeforskninger over de oldenborgske Kongers Dødsmaader. 800 Kr. til Forf. Lars Karlsen for at lære at skrive Dansk. 4 Kr. til Komponisten Rosa Orlahoff til Indkøb af Nodepapir. 5000 Kr. til Digteren Edv. Brandes til fortsat Studie- og Rekreationsophold i Norge! 1000 Kr. til Digteren Strandberg til fortsat Udgivelse af Danmarks gamle Gadeviser. 2 Kr. 50 Øre Censor Vilh. Møller til Anskaffelse af Materiale (1 Dusin Rødkridtsblyanter o. s. v.).

Ministeriet for offentlige Arbejder.

1000 Kr. til at indrette en Legeplads for Børnene i Badstuestræde.

Marineministeriet.

10,000 Kr. til Anbringelsen af et 30 Alen højt Bølgeblikskur omkring Storkespringvandet.

Afløsning frem!

Man sige eller mene nu, at enten
Socialister eller Skræk
I Frankrig nyligt fured' Præsidenten,

Saa er det vist, at han er væk.
Men Perier vil sikkert blive kaldet
For Peurier — da han af Skræk er faldet.

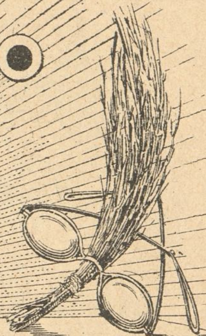
Udgivet af og trykt hos **C. Simonsen.** Kjøbenhavn. K.

22. Aargang. Torsdag den 31. Januar 1895. Nr. 5.

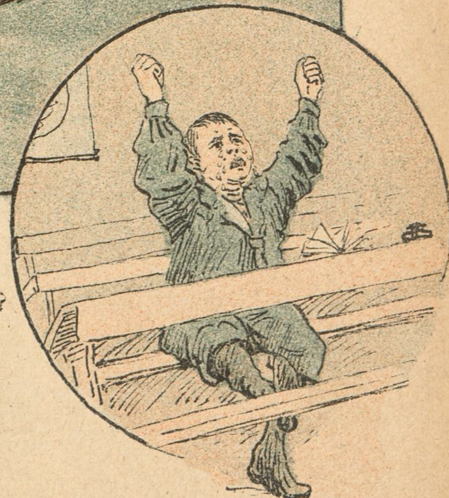
PUNCH.

Hjem! Hjem! mit kære Hjem!

Moderen. Føler Du aldrig Hjemvé, naar Du er borte fra Din Fader og mig?
Barnet. Jo.
Moderen. Naar da —?
Barnet Naar jeg sidder over i Skolen.

Et Farvel!

Motto: Leiden ade!
Scheiden thut weh.

Grev Holstein lagde ned sit Sværd
Med syrligt Smil paa Laurbærkrandsen,
Han tog i Arv fra *I. A. Hansen*
For menigmandig Ledingsfærd.
Saa drog han — vistnok til Canossa;
At stable Pelion paa Ossa,
Det lykkedes ham ikke her.

Hvad han i Grunden havde ment,
Hvad Maal — hvorfor han vilde stride,
Fik ingensinde vi at vide
Og faar i al Fald det først sent.
Men sikkert vil det negative
Med Ledregrevens Minde blive
Til alle Tider her forlent.

Jacob Scavenius lægger ned
Sit Sværd paa samme Vis som Greven;
Men om *Hr. Jacob* staar det. skreven,
Han gav os altid klar Besked.
Han vidste sikkert, hvad han vilde,
Med mandig Kraft, med Aand og Snille
Og ingen Underfundighed.

Men nu, han lægger ned sit Sværd,
Idet han vil forlade Skandsen,
En Smule træt af Vaabendansen,
Hvor Kampens Pris ej havde Værd,
Saa ville vi dog aldrig glemme,
At han var En af dem herhjemme,
Hvem Danmarks Hjærtesag var kjær! —

Ved vort Farvel, naturligvis,
Saa er der Vemod i det sidste;
Da vi den Anden maatte miste,
Det var just intet stort Forlis.
Til denne sige vi: Paa Gensyn!
Vil hin forsvinde, ja, med Hensyn
Til ham vi sige: »*As you please!*«

„Renæssance.“

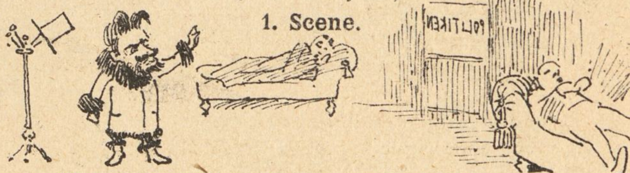
Saftigt Melo*n*-Drama i 1 Bid.
(Ikke saa forfærdelig frit efter *Holger Drachmann*).

Personerne.

Tintoretto *(Georgio Brandeso)* Kritiker, i sin Fritid Geni og Overmenneske.
Filippo *(Sapho Schandorpho)* kaldet „Go' Morgen“ } hans
Giulio *(Pietro Nansenio)* kaldet „Go' Nat“ } Elever
Teresina *(Maria* Variéténa), Giulios Veninde, forresten Glædespige.
Andrea Balbi *(Vilhelmo Mollero)*, Censor.
Henning, Ignotus, Index, Tys, Rataplan, o. s. v.
„Spaltefyldere,“ stumme Personer.
En Stumtjener. — En Droskekusk's Stemme.

(Scenen forestiller et aandrigt Redaktionskontor. Forneden Gulv, foroven Loft, til Siderne Vægge med Dør i. I Baggrunden et Hjørnevindue, til venstre et Vindue ud imod en snæver Rende, Integade kaldet. — Gennem Værelset er der udspændt Snore, hvorpaa hænger geniale Artikler til Tørring. Vandet driver ned ad Spalterne. Rundt om langs Væggene Sofaer; paa disse slumre aandrige Medarbejdere).

1. Scene.

Tintoretto (træder ind fra højre med Hat paa Hovede og et genialt Grin i Ansigtet, hænger den første Genstand paa Stumtjeneren):

„Ha! — igen her . . . jeg Georgio!“

(Snorken fra Sofaerne). Spar eders Velkomst! — Saa kvalmt i disse Rum. (støder Hjørnevinduet op) Hør Asfaltens hysteriske, snobbede Hovedstrømninger bølge dernede!“

Droskekuskens Stemme. „Hm!“

Tintoretto. „Ej, det er schu sandt! (kaster et Papir ud af Vinduet) Se dér, en Tikroneseddel for Køreturen!“

Stemmen, „Store Mester!“

Tintoretto (nedladende). „Naa?“

Stemmen. „Det var jo en Bladartikel!“

Tintoretto. „Ligemeget! Behold den som Gave. Kør væk!“

Stemmen. „Geniernes Geni, Overmenneskenes Overmenneske leve!

2. Scene.

Filippo (gnaskende paa en Appelsin, og Giulio komme ind).

Giulio (livstræt). „Ach, du lieber Georgio
Edvard ist væk, væk . . .“

Tintoretto (graadkvalt). Hold Mund, Dreng. — Hvem skal nu skrive geniale, uartige Skuespil, som Hyklerne paa det kgl. Teater forkaster? - Hvem?“

Filippo (med et realistisk Grin). „Mig!“ —

Tintoretto. „Bien! Men hvem skal saa lobhudle Dagmarteatret og gøre evig Grin med det kongelige Teater? Hvem?“

Giulio (lidt sejg). „Jeg, P. N! — Mester!“

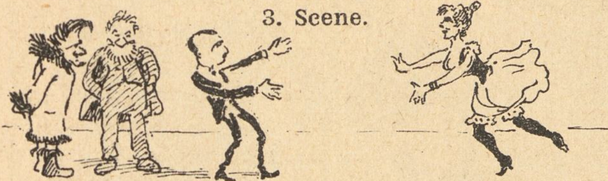
Tintoretto (stadigvæk bitter). Ha, Børn; men hvem skal saa rose mig nu — og hvem skal jeg rose igen, naar min Edevard er væk!“

Giulio (blød). „Tja! — Man haaner Eder jo, store Mester. Universitetet stænger Porten for Eders Genialitet, og „Punch“ karrikerer Eder!“

Tintoretto (endnu mere bitter). „Det gør man kun ved virkelige Overmennesker og Genier!“

Filippo (saftig). Mester har F. g. mig Ret! De karrikerer s'gu ogsaa mig og den store Holger!“

3. Scene.

Det banker paa Døren. Teresina, klædt i en meget nedringet og kort Kjole, styrter ind og kaster sig om Halsen paa Giulio).

Teresina. „Frels mig, min Pietro!“

Giulio („brændende erotisk“). „Min Maria!“

Teresina (ligeledes). „Din Maria!“

Filippo (misundelig). „Hva' Fan'en. Hans Maria?“

Tintoretto. „Voresches Maria!“

4. Scene.

(Andrea Balbi styrter ind med et Rødkridt i den ene Haand og et Centimetermaal i den anden).

Balbi. „Ha! Deres Maria! — Endelig har jeg hende, min Vandrings Maal! (giver sig til at maale hendes Kjole) Hm! tænkte jeg det ikke nok, $3^{7}/_{8}$ Tomme for nedringet, $9^{5}/_{6}$ for kort! Hvad Sange har De? Syng!“

Teresina (klynger sig ind til Giulio). „Forbarm Dig!“

Balbi (noterer). „Barm? Føj, føj; strøget! Videre!“

Tintoretto (i overmenneskelig Harme). „Ved Zola og Edevard! nu er det nok.“ (giver et Vink. Filippo og Giulio smider Balbi ud).

Teresina (uden videre Motivering). „Leve den frie Kærlighed!“

Giulio (atter erotisk). „Ja, kimer I Klokker for Maria!“ (De gaa ud til høire, Arm i Arm. med blussende Kinder).

Tintoretto (ser venligt, skønt endnu lidt bittert efter dem). „Dette er den *ægte* Kærlighed! Det vil schu glæde Edevard at høre.

Filippo (saftig som sædvanlig). „F. g. et flot Pigebarn!“

(betydningsfuldt) Felicissima notte!“

Tæppet falder.

Rudolf Schmidt og Torqvato Tasso.

Hr. *Rudolf* sadlede op og red —
O hør, o hør, hvor det dundrede!
Om en gammel Digter han vidste Besked,
Der var død i det sekstende Aarhundrede,
Som han nu saa højligt beundrede.

Han red sig en lille gemytlig Tour
Hos Muserne *en Parnasso;*
Der farted' han om og gjorde dem Kur
Formedelst *Torqvato Tasso* —
Han vilde jo digte om Tasso.

Men Muserne, de var slet ikke med,
De blev kun saa højlig forundrede,
Da *Rudolf Schmidt* han jumped' afsted,
Poeten de ej just beundrede,
Hvorover han tordned' og dundrede.

Men *Rudolf* blev ved med at ture om,
Han lavede, og han lavede
Et Epos om Digteren *Tasso,* som
Forlængst hans Landsmænd begravede —
Paa Jamberne lystigt han travede.

Og da han var færdig med den Bedrift,
Til »Kammerherren« han viste det,
Og denne læste *Hr. Rudolfs* Skrift,
Men ingenlunde han priste det,
Nej, tvertimod! han afviste det.

Den gamle Kammerherre gik bort,
Og *Rudolf* igen aspirerede,
Hos *Danneskjold-Hansen* han lagde sit Kort,
Med *Tasso* han sig præsenterede,
Men de var og blev nu leverede.

Paa Dagmarteatret han gjorde Visit,
Han selv med samt sin Tragedie,
Men der kom han akkurat lige saa vidt,
For der var de lige saa stædige —
Jo, det var en artig Komedie!

Torqvato Tasso har slet ingen Held;
Og hvis han forlængst ej kreperede,
Saa skulde da *Rudolf* nok slaa ham ihjel,
Det ser vi af det, han præsterede,
Som han i Aviser leverede.

Ikke alle kommer i Paradis.

Degnen (deltagende) Min gode Kone, lad os nu se at faa Deres Mand baaret bort og kørt hjem over.

Konen. Ja vel ta'er det sig ikke godt ud at vor Fa'r ligger her, men A ska' si'e Degnen, a de ka' nu it komme te a ligge oppe paa Herregaarden Allesammen.

Kvindens Selvstændighed.

Moderen. Mit kære Barn, nu har jeg udvalgt en Mand til Dig.
Datteren. Naa, det er godt, Moder, men en Ting vil jeg sige Dig, at naar vi skal købe Brudekjolen, saa vil jeg selv vælge Stoffet.

Tidstavle for Januar.

1ste Januar. *Rasmus Clausen* var for første Gang til Nytaarskur ved Hove, hvor han imponerede de fremmede Diplomater, for hvem vor store Statsmand blev præsenteret, ved sin aandrige Konversation i forskellige Tungemaal, hvoriblandt *la langue lollandaise* dog var det prædominerende. Den italienske Gesandt blev grundigt sat ind i Øl- og Sukkerskatten, men saa tilsidst noget sur ud i den Anledning, hvorefter den gamle Doyen, *Beck-Friis*, fik et Kursus i Alderdomsunderstøttelse. Da *Rasmus* og *Matzen* sent toge bort, vare de i en meget munter og løftet Stemning. —

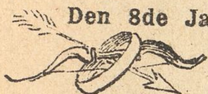
Den 4de Januar. „*Taarnet*" viser sig atter i sin svimlende Højde. Den store *Johannes Jørgensen* er stadig Taarnvægter.

Her en Palimpsest fra „Taarnets" første Dage:

„*Johannes Jørgensen!* Navnet os røber
At det er nok ikke *Johannes den Døber*.
Hvis han gennem *Jordans Flod* monne vade,
Saa var det nok *Jordan* i Silkegade."

Den 8de Januar. I „Politiken" meddeles den mærkelige Nyhed, at Skræddermester Petersens Datter Amalie er bleven forlovet med Telegrafbud Ole Jensen.

Den 10de Januar. Paladsrevolution i „Dagmarteatret". Rosenberg abdicerer. „Nørrebros Teater" siger: So ein Ding muss ich auch haben, og Hr. Schmidt gaar sin Vej. Trofaste Kvinder følge begge de bolde Helte. Her som hist gjælder det gamle Ord: ou est la femme?

Den 14de Januar. Bekendtgørelse fra John's Isbane, at der aabnes; det bliver Tøvejr, og Alt blev til det bare Vand, samtidigt med at Politiet satte Plakater op ved Søerne om, at „Isen var usikker", og saa var der slet ingen Is. En uheldig Selvmorder, der bliver trukket op af Vandet, bliver mulkteret, fordi han er gaaet ud paa den Is, som der ikke var.

Den 17de Januar. Auktion i Vartov, der stadig lukrerer paa de afdøde Beboeres Efterladenskaber i Modsætning til andre Stiftelser og Hospitaler, hvor slig Smaalighed er afskaffet.

Den 20de Januar. Juristen *Edgar Høyer* fremlægger nogle Akter for Publikums Domstol. De drejede sig om „Scenens Børn"; Hr. Høyer var selv baade Aktor og Defensor i Sagen, som det dog er usikkert, om han vinder.

Den 21de Januar. Benjamin Petersen holder 25 Aars Jubilæum i „Dagmarteatret". Alle Bladene ere enige om at meddele, at han, foruden at være en dygtig og samvittighedsfuld Skuespiller, tillige er et respektabelt Menneske og en retskaffen Karakter. Udhævelsen heraf er ikke absolut smigrende for hans Standsfæller.

Den 25de Januar. Polibetjent Peter Nielsen holder 10 Aars Jubilæum; da han aldrig har været straffet eller mulkteret for at sove paa sin Post eller for Drikkeri el. dsl., faar han en større Pengebelønning af Politidirektøren.

Den 27de Januar. En Cyclist paakører en Sporvogn og vælter derved og beskadiger sin Cycle. Sporvognskusken noteres, fordi han ikke har bremset itide.

Den 29de Januar. „Hvad vi vil"-Kvinderne holde det 10de Skændemøde for at blive enige om at vælge en Præsidentinde. De kunne vist ligesaa godt prøve paa at krybe til Maanen.

Den 31de Januar. Paa Regensen er der almindelig Efterspørgsel efter 25 Ører. En Velhaver, der ses at bytte en Krone i „Himmerig" er ikke langt fra at blive Genstand for Kultus og hædres med Navnet „den kronede Jensen".

Hømne te Valkyrien Ragna Wettergreen.

Det har altid væt maj en Sorre
Skøndt en knagende Patriot,
At je inte æ født i Norrè
Aa hedder Styr eller saaddn no'et.
Ta paa en Danskers Arm, ska du mærke
Det æ det bare Puslingeværk,
Ta paa en Nordmands — Tju! Gummeperka!
Det svipper a bare Muslingeværk.

Den danske Kvinde, — Blomsten i Norden,
„Hende jeg ælsker, mens Jertet det slar,"
(Je ælsker hver evige Kvinde paa Jorden
Sæl om hun er fra Zanzibar)
Men den norske — den stoute Jente,
Hun stikker dem ligegodt hver aa en.
For mit Jerte er Fa'en hente
Mai hos Fru Ragna Wettergreen!

Sikken et Slav-Frikadelle-Væsen
Du har, min dajlige Vikinge-Brud;
Hvergang En vil Dai pille paa Næsen,
Langer Du ham i Synet ud.
Det har frydet maj i mit Jerte,
Hvordan Du ærtede Edevard
Ved a grine a hanses Smerte,
Dengang han sved sin Bakkenbart.

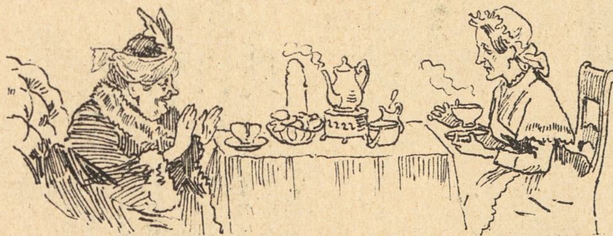
Rigtig min Tøs, gi ham paa Genikken
Ved hver eneste Lejlighed.
A han skriver te Poletekken
Inte et Muk om din Dailighed.
Saadden en kalleknæet Sisken
Han ska' behandles mæ Honnør,
Han ska ha — tju! a Hundepisken,
Det har han faaet et Par Gange før.

Hvis Dai Skæbningen nogensinde
Ska drive her te Landet ner,
Vil Du i Søren Pipperup finde
En forholdsvis elegant Balber
Aa en Slave, der vil Dai følle,
Hvorhen Fa'n Du vil lede mai,
Aa som ska mase hver evige Bølle,
Der kommer Dai nær — Kraft ede mai!

Hva æ det je hører om Dai min Pie,
Har Du te Korset krøvet nu?
Æ det den hersens væmmelige
Bjørn, der har gort Dig mod i Hu?
Saa ska je mæ det første passe
Ham et Gummeplaster a:
Den, der gør Vrøvl mæ min Snuskebasse,
Han faar Kraft stejle maj Dada!"

Sören Pipperup.

Kaffe-Vrøvl.

Fru Sørensen: Tak,. søde Fru Schrøder, jeg tror nok, jeg kan taale en lille bitte Kop endnu, kun 15 Draaber, for det er jo en Evighed siden, jeg har været her, og derfor er jeg ogsaa, som Tyskerne siger „himmelhøjt javsjend" jublende glad over at se, at De er spillevendes endnu og ikke har begaaet Selvmord paa Dem selv. hvad der jo er saa moderne og fængdesjekel for Tiden, ved enten at hænge Dem eller skyde Dem paa et mindre Hotel i Nyhavn eller ved at springe i Sortedamssøen. hvad De med Deres svagelige og sangsible Prostitusjon jo ikke kan taale, men jeg synes nu, det er noget uhyggeligt noget, som man ikke skal spøge med, især da jeg har hørt, at Selvmord skal være meget mere smitsom end Kolera og Skarlagensfeber, og jeg skal dog huske at spørge Dr. Jensen, om der ikke gives noget Middel imod den Slags Smitte, for Exempel Mordfindraaber eller en anden Serumsindsprøjtning, hvad Frits anbefaler mig, og han maa jo vide det, da han nu for fjerde Gang er begyndt at studere Medicin, men i de her Dage er han og Petrine ved at skrive et søvnbulistisk Drama i 9 Akter á la *Henrik Ippesen*, og de er allerede færdige med første Akt, hvor Hovedpersonen, som er en lille femaars Gut, springer i Vandet og drukner af Fortvivlelse over, at hans gamle Fader har begaaet Kassesvig — Gudbevares, det skal aldeles ikke være en Finte eller Illusjon til salig Schrøder — og Faderen, der er ædel og angrer, springer ud efter den lille og drukner ogsaa, da han ikke er Frisvømmer og først kunde Frits og Petrine ikke rigtig blive enige om Moderen ogsaa skulde dø i første Akt, men nu nøjes de med at lade hende blive vanvittig, det sølle Skind, og synke om paa Gulvet med Repliken: „Parykken flyder", og saa falder Tæppet, og de tror nok, at det vil gøre sig paa Sjenen og blive et Kassestykke, og det bliver det vistnok — men det skal være en Hemmelighed — „Dagmarteateret", der skal have Stykket, for *Riis-Knudsen* plejer jo altid at tage sig faderlig af de unge spirende Talanger, men nu giver han jo et Stykke, hvor Skuespillerne spiller dem selv som de staar og gaar, og det gør de virkelig rigtigt nydeligt, men jeg skal aldrig nægte, at det ved Gud gjorde mig ondt at se at den ellers saa pæne og sjangtile *Lindstrøm* er bleven saa forfalden, siden han er kommen bort fra det Kongelige, og Gud ved, om det ikke er fordi Professoren giver ham for lidt i Apanasje og Føj eller hvad det nu hedder, for han maa jo i hver Akt laane Penge af *Wiehe*, hvad der jo er frygteligt flovt for *Lindstrøm* og kedeligt for stakkels *Wiehe*, der jo ikke ved, om han faar dem igen, men som forresten er saa god og ædel, men ikke kan forliges med Frk. *Hornemand*, der absolut vil have, at han skal forlade Dagmarteateret, naar nu hun og *Rosenberg* gaar til *Abrahams*, og *Wiehe* vakler og ved ikke et levendes Raad, indtil den unge *Schmidt*, der har opdaget, hvordan det hele hænger sammen, i sidste Akt redder Situasjonen til Held for *Riis-Knudsen* og os Abonnenter ved at overtale *Wiehe* til at blive paa „Dagmar" — men sødeste Fru Schrøder, nu maa de ved Gud ikke opholde mig længer. — Glædeligt Nytaar og Tak for det gamle! og Tak for Kaffe. —

Sikken et Styr!

Biskop Styhr, der blev udnævnt til Æresdoktor ifjor, har skrevet sin Biographi i Universitetskalenderen.

Han fortæller deri, at da han blev kaldet til Biskop fra Universitetets Lærerstol, var hans Øjne svage, men han kunde dog i Kaldet se et „Kald fra oven" trods de svage Øjne.

Ifjor søgte jo den uformuende Biskop en lille Statsunderstøttelse paa et Par Hundrede Kroner til Hjælp ved Udgivelsen af et Skrift.

Det har vel været til Briller?

Hermed følger et **illustreret** Annoncetillæg.

Norske Indianere.

Fru Wettergreen jubler, thi hun har set,
Edvard sig vride i Smærte:
»Gid Du maa brrrrænne i Helved hedt,
Saa frrrrydes mit norske Hjerte!«

udgaaer hver Torsdag. Pris 1 Kr, 50 Øre Kvart., Enkelt Nr. 15 Øre. Abonnement tegnes i alle Landets Boglader, paa de Kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34. Telefon 3231.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

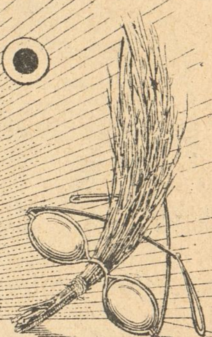
Udgivet af og trykt hos **C. Simonsen.** Kjøbenhavn. K.

22. Aargang. Torsdag den 7. Februar 1895. Nr. 6.

PUNCH.

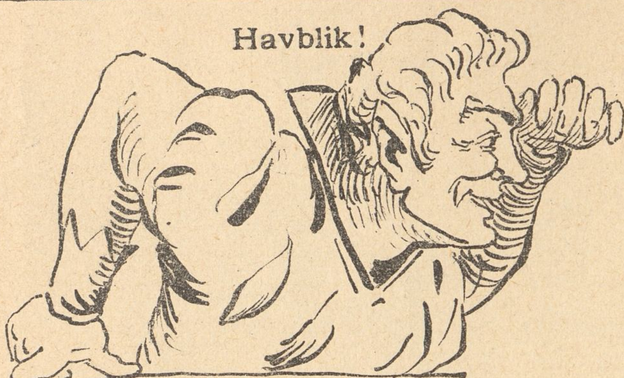

Kammermusik.

1. Herre. Naa gamle, hvorledes gik saa Nytaarsaften for Dig, nu Du har faaet Dig en Mage.

2. Herre. Jo-o-o Tak, rigtig dejlig! Ser Du min Kone har lært lidt gesvindt at spille paa Klaver i Vinter efter Zigøjnersystemet, og saa tog hun Nytaarsaften fat, og kørte væk paa Klaveret, jeg fløjtede og Svigermoder sang, aah! det var ligefrem storartet og saa hyggeligt.

Havblik!

Fem og halvfems! Du har os bragt
En Fred og Ro, som rentud sagt
Begynder os at kede.
Skønt *Punch* staar spejdende paa Vagt
Og snildt har sine Snører lagt,
Er intet nyt at møde.

En ganske sælsom Højtidsro,
En sløj Tids Ro, har fæstet Bo
Iblandt os her i Landet.
Selv Højærværdigheden — *Moe*
Og Degnen tier begge to,
Er det nu ej forbandet?

Og *Esmann*, som ifjor var sjov,
Og holdt Duel i grønne Skov,
Har stukket Sværd i Skede.
Og ingen Sandheds Mand er grov,
Og ingen Nordmand gaar paa Rov
Om lille Eyolfs Rede.

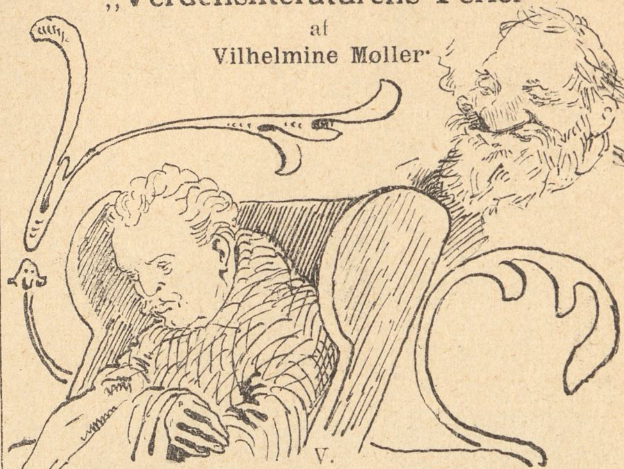
Og ingen kæmpende Agrar
Det mindste Nyt at mælde har,
Skønt der er Fyr og Flamme.
Og Stores Vett-Butik staar bar,
Og Skodder dækker Rudens Glar;
— Men det er godt det samme.

Ja, Du er sløj, Du nitifem!
Men Du Humøret har i Gem,
Du gemmer det til Sommer.
Naar „hvad-vi-kannerne" gaar frem.
Kan Fred og Ro vist godt gaa hjem.
— — — Hurra! naar Kvinden kommer.

„Verdensliteraturens Perler"

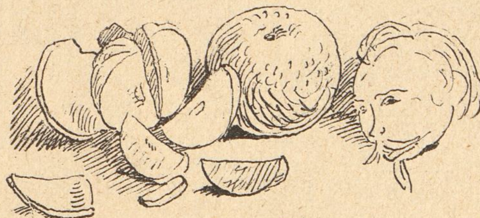
af
Vilhelmine Moller.

V.

Sophus Schandorph: „Tre Appelsiner".

Sophus Schandorph er født 1836 af „gemene Bønderfolk", paastaar han selv, og Herregud, det er jo en forholdsvis ærlig Sag, og Fødestedet er jo ingen Herregaard, for det er Geniet, det kommer an paa. Og Geni har Sophus F. g. m., det har baade Georg og Holger betroet ham en Aftenstund — i et løftet Øjeblik. Sophus omgikkes meget med „Skovfogedbørn", navnlig „Thomas Friis" og „Æblesidse", de legede „Fremmed og hjemligt" baade „Fest- og Søgnedage", og Sophus lærte af dem mange uartige Ord og Kraftteder, som siden kom ham til Gode. Han viste endog heri et saadant medfødt Talent, at Forældrene, der som sagt var „Stillelivs-Folk", lod ham studere Teologi. Han blev ogsaa Kandidat i denne ædle Videnskab, men har endnu aldrig været „et Aar i Embede". Han skal selv herom med sin uforlignelig smittende Vittighed engang have sagt: „Det gaar F. g. m. ikke altid, som Præsten prædiker. Ha, ha, ha!" — Ved et rent „Svineheld" lykkedes det ham at blive anbragt som Lærling ved Geni-Fabrikken i Integade, og her lavede han sine Svendestykker og diverse Mesterstykker, der ere kendte af enhver „fra Isle de France til Sorø Amt". Han er F. g. m. Doktor og bliver sikkert snart „Professor", nu da denne Titel betragtes som et Skældsord.

„Tre Appelsiner".

Disse 3 Appelsiner er ubetinget den bedste Frugt fra Sophus' Drivhus! De er lidt syrlige, for ikke at sige „saftige", men Smagen er god nok; ja, Tænderne løbe bogstavelig talt i Vand ved blot at betragte dem. Han vil aldrig i Evighed komme til at æde dem i sig igen. Det er ikke „3 Appelsiner til 25 Øre" af den

Slags, der ligger og soler sig Maaneder igennem i Urtekræmmernes Vinduer. — Som en forfriskende Dessert efter en bedre Middag med 6 Retter, 5 Glas, Kjole og hvidt vil Sophus' Appelsiner gøre sig enormt! — — Førend Sophus serverer sine Frugter, holder han en lille, indledende Tale, for at man kan nyde dem med Anstand: — Det er F. g. m. en god gammel, italiensk Maskekomedie, som jeg her har fundet. Den hed oprindelig „Le tre melarancie" det er italiensk, og det kan jeg s'gu oversætte, det betyder paa dansk „de tre Pommerantser". Saa tænkte jeg paa at kalde dem „de tre Toddyer" eller „Knækbeiner", men hvad F., „de tre Appelsiner" lyder s'gu ligesaa delikat.

Værket er dejligt at se til og mer end godt at faa Forstand af. Hvor kan man andet end falde i Henrykkelse over Sophus' intime Kenskab til en velforsynet Vinkælders Herligheder. Hans Forraad af Vinnavne er uudtømmeligt! Dry Madeira, — knastør Sherry! — Château Margaux — dunkelrød Chambertin — liflig sød Johannesberger — uhm! Intet Under, at Sophus bevæger sig uden Slinger, men med beundringsværdig Sikkerhed ved Aristokratiets elegante Middage, han kender jo til Bunds „Etiketten" — — paa Flaskerne!! — Ja, det vilde være blodig Synd mod Sophus' gode Appelsiner, om jeg her gav mig til at „skrælle" dem og viste deres Indmad frem. Mit Raad er da til alle Gourmander: Køb Mandens Appelsiner og nyd dem, og De vil aldrig fortryde et Bid af, hvad De har taget af denne velsmagende Frugt! — Den Slags Appelsiner kan man ikke finde hos enhver „Æblesidse" paa Gadehjørnerne, selvom man saa selv faar Lov at rage. — F. g. m. om man kan!

Osten var baade muggen og grøn,
(Saameget hun maatte levne);
Thekoppen var af Fajance kun,
Og havde saa dyb en Revne.

Fort hun gransker med skarpen Forstand;
Dertil hun haver stor Drift;
Udi hver eneste Mundfuld Mad
Hun aned' en Portion Gift.

Tavs og grublende sad hun der
Midt mellem alle de gale:
Hvor hun Øjet lod falde hen,
Der øjned' hun en Skandale.

Rædselsfulde Scener hver Dag
Hun havde for Øre og Øje;
Hvergang de gale derude skreg,
Hun tænkte paa Spændetrøje.

Afhjælpe maatte hun denne Nød,
Hun vidste blot ej hvordan;
Et var dog sikkert, naar hun kom ud,
Hun fælded' Pontoppidan.

Ud kom endelig Malle Skram,
— Gud vide ved hvilket Mirakel, —
Ud med Stof til en hel Roman
Om Rædslernes Tabernakel.

Ud kom Romanen hos Gyldendal,
Didhen København nu stævner —
Hil Dig, Du gjæve Malle Skram,
Etatsraad — Grevinde — Hævner!

Hævnens Engel.

(Efter Øhlenschäger.)

Det var sig Amalie Skram,
I Leding vilde hun gange;
Lagde hun sig paa Sjette ind,
Hvor Cellerne ere saa trange.

Væggene var af det gule Ler,
Og Puderne vare saa smaa;
Det var sig Amalie Skram,
Misnøjet hun saa derpaa.

Det var sig Amalie Skram,
Alle Rædsler maatte hun døje!
Suppen var baade tynd og kold,
Og Kartoflerne vare saa sløje,

Kulissestøv.

Efter et Rygte, som vi dog meddele med al muligt Forbehold, vil Fru Riis-Knudsen med betydelig forhøjet Gage bliver reengageret for den kommende Sæson af Dagmartheatrets Direktør!

Paa det kgl. Theater arbejdes der i denne Tid Dag og Nat. Man vil med Sikkerhed vide, at Chefen omgaas med Tanken om at opføre mindst 1 nyt Stykke inden Sæsonens Slutning.

Da Frk. Jensen, der spiller 2den Hofdame i „Elverhøj", forleden Aften pludselig blev syg, maatte desværre Stykket i sidste Øjeblik ombyttes med „De lystige Koner" paa rød Plakat!

Man arbejder med fuld Kraft paa Indstuderingen at „Genboerne". „Lille Eyolf" er derfor henlagt til Slutningen af næste Sæson!

„Vejet og fundet for let"

Den tynde Husmand: Du har faaet Plads i Sogneraadet, je' tykkes, vi ka itte nejte Skolelæreren de ti Læs Tørv.

„Den tykke Gaardmand: Ded er Du vest itte kompulent nok te a bedømme.

Paa Farten.

Han: Løber Fru N. ikke storartet:
Hun: Jo! man siger, hun løber baade fra Mand og Børn.

Ærens Tornevej.

(Temmelig frit efter H. C. Andersen.)

Verdenshistorien er en Laterna magica, der viser os, hvorledes Snillets Martyrer vandre Ærens Tornevej. Billed paa Billed „presser“ sig frem fra Morgenavis til Aftenavis, saa fjærnt fra hinanden som „Politiken fra Nationaltidende“, og dog samme Stykke af Ærens Tornevej.

7 Steder, Bistrup, Oringe o. s. v. strides om Digteren *Hr. Manbangs* Fødested — det vil sige, naar han er død. Men se ham, medens han lever — landflygtig fra sin Fødestavn . . . stadig „under Aaget“ . . . i trykkende . . . knugende . . . „Graavejrs“stemning. — Kritikens hvasse Torn river Digterkongens Kaabe i Pjalter . . . han lever end . . . dog død for sit Land . . . et levende Lig . . .

Under *Riis-Knudsens* Palmer kommer Kameler — store Kameler — efter *Frk. Hornemanns* Anskaffelse. Hun staar udenfor og sukker. *Ærens* „Torndorf“vej er tung nok for en af de ægte „Scenens Børn“.

Der sidder en Mand bag Jærnstængerne paa Blegdamsvejen, dødbleg, med Angsten malet i sit Ansigt. O Skændsel, 5 Gange 5 Dage! „En Vanvittig“ siger Vægteren, „han tror, at man kan holde Maskerade i Dyrehaven“.

Vi er ved en af de store Søer — Peblingesøen. Et Skib skal kunne sejle mod Vind og Vove, være en Magt mod Elementerne. Baaden begynder at gaa — pludselig standser den — Hoben ler — Vanvid, Galskab! men se! atter bevæger Baaden sig. Paa Dækket staar han —. *Ole Olesen* — Opfinderen af Petroløsen — ham, hvem Gadedrengene spottede, fordi han vilde finde Vej til — Østerbrogade. — — Det er lykkedes. — Jubelens Klokker ringe fra Sporvognene ved Trianglen efter den lykkelige Fart, men ak! Misundelsens stinkende Os stikke de ham i Næsen, og de siger, at den kommer fra hans Petroleumsbaade; — da rejser han sig i sin Vælde og taler i Cirkus Variété. — Ind strømmer Mængden en for en — 3 staa i Queue foran Indgangen. — Han taler for Mængden, 43 i Tal, — store Projekter har han efter sin Fart til Østerbro. — I Byggeforeningens Huse skal alle bo som en Familie — *Ole Olesen* vil være Familiefader — vil varme al deres Øllebrød paa „Petroleumsapparater“. — — Haanen hæver sig — de ler ham ud, — ham med de store Projekter, de vidtflyvende Planer, — — og en kvindelig Snedker lover ham „Høvl“ det er Frk. *Horsbølle*. — Aviserne spotte. — — —

Paa mægtige Vinger svæver Historiens Aand gennem Tiden og viser i sort paa hvidt Ærens Tornevej, der peger ud over Nutiden og Nationaltidende. Engang i Fremtiden kan Frk. *Hornemann* blive *Abrahams'* Madame sans gêne; naar Aar ere rundne, kan „den store Maskerade,“ i 20de Bearbejdelse af *Esmanns* Barnebarn blive antaget af Censor; og *Esmanns* Navn vil roses saavel „i København“ som „i Provinsen“; naar Aar ere rundne, faar *Herman* Sejrens Krone „derude og herhjemme,“ og de muntre smaa Baade fare let henover den blanke Søs sorte Flade, medens *Ole Olesens* Aand svæver over Vandene.

I lang Tid havde Kisteglædens Tempel kun lidet svaret til sit Navn. En bleg Sørgmodighed havde hersket, hvor Livet før pulserede saa stærkt. Alle de lette Eksistenser, hvoraf Menigheden bestod, Natteravnene, Sværmerne, de løse Fugle, kort sagt alle Tilhængere af Døgnfluetilværelsen, hang med Næbet, thi den store Ypperstepræst, Fader til alle Døgnfluerne laa paa sit Smærtensleje og tænkte ikke paa andet end Kisten. Forgæves gjorde Præstinderne det mest mulige til *Opløftelse*, forgæves rakte de ej alene Armende men ogsaa Benene mod Himmelen, deres *Bevægelse* gjorde intet Indtryk; forgæves arbejdede Tempelmusikken paa at sprede Mislyden, den blev end større, ja selv Instrumenterne vare *forstemte;* forgæves udfoldede Tempeltjenerne al deres Smidighed og Hurtighed ved Omdelingen af Vinen og Brødet, man drak den første, men Minerne bleve kun endnu mere sure, man spiste det sidste, men den sorte *Sky* blev altid tilbage paa Fadet; forgæves søgte Halvpræstinderne paa Balkonen ved fyrige Nik og Smil at tænde Gnisten, ingen *Fyr* gav Flamme.

Da var det, at Ypperstepræsten kom sig. Og den Dag, han atter viste sig i Templet, *blev der Fest.* Begivende sig til sit Bord blev han straks omgiven af hengivne og overgivne Undergivne, og skønt han vel saa en Del opgivende ud, viste han sig dog i Dagens Anledning helt tilgivende. Spørgsmaal paa Spørgsmaal regnede ned over ham, og han maatte besvare dem alle; han blev holdt fast og fik ikke Lov at gaa fra noget, skønt han var lige ved at gaa hjem. Kun af og til naar Spørgsmaalene og Sværmen blev altfor nærgaaende, slog han en lille *Plade.* Kort sagt, den rigtige Kisteglæde var vendt tilbage; Ypperstepræsten sad i Fan-Fare, hvor han sad, Præstinderne hvinede i Ekstase, og Menigheden viste deres Taktsans ved Banken i Bordene. En ung Mand, hvis Navn forskønnes ved hans *Vandel,* stod op paa et Bord og udbragte et Leve for Ypperstepræsten, og hele Menigheden stod op og raabte *Leve.*

Da trængte de glædesfjendske Magthavere sig ind i Templet, og da de saa hele denne *Opstand* af »Leve«mænd med lettede Krus, tænkte de, at de skulde have Krusene i Hovedet, bleve derover krusede i Hovedet og slæbte hele Menigheden for Øvrigheden for at lette dem for deres Krus.

Fra Grosserer-Societetet paa Kongens Nytorv.

— G' Aften, Grosser, hvordan gaar'en?

— Gud bedre os, det er daarlige Tider, vi lever i; hvabe'har!

— Ja, det ser s'gu trist ud med Forretningerne; hvis vi ikke ha'de Eftermiddagsforestillingerne til forhøjet, saa var den hamber nok; for nye Skuespil kommer der vist ikke flere a', fordi *Peter* ikke vil gi' Honorar.

— Ja, jeg ved inte, hva' der gaar a' Publikummerne; for de raaber paa Nyheder, og saa kommer „Falstaff", men ham gider de inte høre, fordi *Verdig* inte laver Trumbadurarier længer, og saa vil de ha' de unge Kræfter frem, og naar saa *Peter Cabiro* la'r *Lincke*, den Klokker, brumme, og *Regina* vibrere, saa bli'er Publikummerne gale i Skralden og si'er, at det kun er *Simonsen*, der „fylder" i Rollen.

— Ja, det er nu det, jeg si'er, Grosser; ved de unges Optræden er der en „Hage", som ved 7de Kreds, — Se nu til hende, *Margrete Nyrop*, hun faar en Masse Roller, hun ikke er voksen, for hun er da kun 20 Aar, og alligevel spiller hun i „Yrsa" Mor til Fru *Hennings*, som dog er — —

— Tys, Grosser, inte tale generendes om Fru *Hennings*, for det er li'egodt hende, der skal redde nogle Syle til os, for hun og *Skram* er dog de eneste, Publikummerne gider se.

— Jajada Grosser! saa holder jeg min Bøtte og siger som *Alb. Smidt*: „Respekt for Alderdommen"; — men ellers er *Emil* og *Olaf* da heller ikke værst, for de har Publikum.

— Aa ja! *Olaf* har sit paa det tørre, Grosser; men jeg tror nu, at det eneste, der kan redde Kassen derovre og vos, det er, hvis de la'r Skram holde et Par Jubilæummer eller debutere som Elsker.

— Der ka' være no'et i'et. Men har de hørt, at Fru *Keller* gaar a'.

— Ja, det bli'r et „tungt" Tab, og Gu' ve', om *Dons* gør det „i Længden" — se derfor har jeg tænkt at anligge en Filial i Amaliegade, for det lader til, at *Richard* la'r Stik hjem paa *Texas-Jack*.

— Ja, det er jo det, jeg si'er, at Variétégenren, det er den, Publikummerne vil ha'; og i Kasino har de jo baade en Negerkomiker i *Viktor Neumann*, og *Olivia* viser sine blegrøde Underbeklædningsgenstande li'esom Søstrene „Bar"risons, og *Orlamundt* skyder li'esaa godt som ham i Cirkus og la'r Kuglen fare gennem Loftet og ramme Lundkvist præcis — et mindre pænt Sted, og naar en Fru *Gørling* i „Niobe" begynder at indtage plastiske Stillinger, kan man jo li'esaa godt gaa i Kasino som i Nationalen, ja, der er skam Smæk for Skillingen i Kasino; og der er no'et at tjene.

— Ja, der ku' være no'et i'et; men naar bare *Peter* klemmer paa med Balletten, saa gaar'en vel; for det er jo meget „price"ligt. at han føjer nye Kræfter til, for unge Kvinder, det er det, Tiden kræver, Grosser, for de er saa besnærendes.

— Naah! *Sofus Birchs* „Unge Kvinder" var da inte syndeılig besnærendes. Men undskyld, Grosser, der staar en Student, og han ser saa mistænkelig ud! — Hør lille Student, vil de besøge „Valkyrien" i Aften, saa ska' de barestens dreje om a' lille Kongensgade; der ka' vi snakke om Sagerne. — Værs'arti', kom bare med! 1 Kr. og 25 for Galleri, lige midt for Scenen.

En Eftermiddagsforestilling.

Mel.: Peter Skøt.

En af vore første Skue-
spillere i komisk Fag
Nær var kommet ganske grue-
ligt afsted forleden Dag.
Hans Familie var med ham
Til Diner paa Raavaddam.

Suppe, Fisk og Steg var Visen,
Som dem gjorde glad ihu,
Men da man saa kom til Isen,
Ak! ja, saa gik den itu.
Datteren, som havde rendt,
Faldt igennem me' 'n Student.

At Studenter falder igennem,
Det er Noget, som vi ved,
Stundom vederfares dennem
Uden stor Ulejlighed;
Men en ung, uskyldig Mø
Derved grumme let kan dø.

Olaf frygted' ej for Badet,
Ud paa Isen i Galop
Han til Bæltestedet vaded,
Og han halede dem op.
Ovenpaa den gamle Dreng
Gassede sig i en Seng.

Man fra alle Verdens Kanter
Komme stormende dem ser:
Unge Piger, gamle Tanter,
Fulgt af deres Kavaler.
Olaf fik sit nye Felt
Som „père noble" og som „Helt."

Ambulance kom med Læge,
Ført af Hr. Octavius,
Diakonisser vederkvæge
Vil det søde, lille Pus.
Poul han bad dem — skruppe a';
„Je v' ingen Havresuppe ha'e!"

I en polstret Kariol af
Prima Stof fra Raavaddam
Kørte saa den bolde Olaf —
Tjenesten den kaldte ham.
Under jublende Hurra
Kørte han da bort derfra. —

Og han spiller samme Aften,
Som hint Drama foregaar;
Man beundre Manddomskraften,
Og maaske han ogsaa faar
Medaljen for ædel Daad,
Da han blev saa ækel' vaad.

Hermed følger et **illustreret** Annoncetillæg.

Scenens Barn.

Naar Folk paa Skøjter farer frem,
Er Enden tidt paa Visen,

At de gaar nedenom og hjem,
Ja, durk igennem Isen.

Fahren wir auf den Eisenbahn' de!

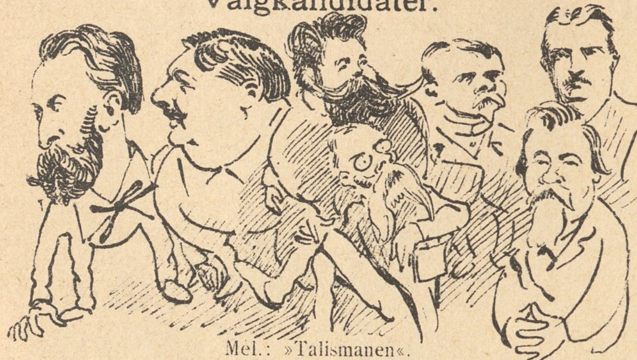
22. Aargang. Torsdag den 14. Februar 1895. Nr. 7.

Taget paa Ordet.

En skaldet Herre: Frøken jeg tilbeder Dem — jeg vil gøre det umuligste for Dem!
Damen: Giv mig en Haarlok.

Valgkandidater.

Mel.: »Talismanen«.

Valgene staar nu for Døren, Døren, Døren,
Det vil blive artigt Spil.
Og vor gamle Ven, Hr. Søren-, Søren-, Sørensen sig atter laver til.
Dagligt læser han Aviser, viser, viser,
Hvor man Kandidater priser, priser, priser;
Ny' og gamle man ham viser, viser, viser,
Han kan vælge, hvem han vil.

Der er *Birkedommer Krabbe*, Krabbe, Krabbe;
Som en Cato træder han
Frem i disse Tider slappe, slappe, slappe
For at vise, hvad han kan.
Muligt Taburetten snappe, snappe, snappe,
Det er Noget for hans Kappe, Kappe, Kappe;
Foreløbig vil nu Krabbe, Krabbe, Krabbe
Se at blive Rigsdagsmand.

Dernæst vil jo *Frederik Hansen*, Hansen, Hansen
Atter ta'e med *Holm* en Dyst.
Stadig træder han i Dansen, Dansen, Dansen
Tappert frem med Mod i Bryst.
Om paa Eksercerepladsen, pladsen, pladsen
Atter man vil glæde Massen, Massen, Massen
Ved at stikke Folk paa Kassen, Kassen, Kassen,
Derom er der endnu tyst.

Saa er der *Christoffer Hage*, Hage; Hage;
Smukke Carstensen med ham
Vil en lille Omgang tage, tage, tage,
Den kan vistnok blive stram.
Carstensen har alle Dage, Dage, Dage
Gærne villet til at smage, smage, smage
Paa en Rigsdagsjulekage. Kage, Kage
Lykken var ham hidtil gram.

A. C. Meyer, Winblad, Clausen, Clausen, Clausen
Og *Hr. Jensen*, de gør Støj,
Alle vil de med til Smausen, Smausen, Smausen;
Der vil blive svært Halløj!
De er Alle himmelglade, glade, glade
Nede hist i Rømersgade, gade, gade.
Naada! sikken en Ballade, lade, lade!
Den kan man nok kalde høj!

„Verdensliteraturens Perler“

af

Vilhelmine Møller.

IV.

Henrik Ibsen: „Lille Eyolf“.

Henrik Ibsen er født 1828. Hans Fader satte ham i Apotekerlære, men det var aldeles ikke efter lille Henriks Recept. Hans største Ærgærrighed var at blive Kunstmaler. Han gjorde ogsaa en Tid stormende Lykke, da hans „Skitser“ bestandig — ligesom senere hans Bøger — havde noget vist gaadefuldt ved sig. Ingen dødelig kunde nemlig finde ud af, hvad der skulde vende nedad, og hvad der skulde vende „op imod Stjærnerne!“ Men deri ligger jo netop Geniets Overlegenhed og Styrke. Da imidlertid Malervæsenet just ikke bragte ham „Vinløv i Haaret“, kom han til at betragte det med „onde Øjne“ og ombyttede Penslen med Pennen. Som Forfatter er han ubetinget Nutidens mest navnkundige Sfinx. I de Dage, da der ventes en ny Præmielogogrif fra Mesterens Haand, er der Fest overalt i den gamle og nye Verden, Folk jubler og danser, og man hører „Harper i Luften“. Et uigennemtrængeligt Slør omgiver Bogens Tilblivelse. I forseglede Jærnbure besørge Typografer med Bind for Øjnene og Mundkurv Trykningen. Vé den, der formaster sig til at røbe et Ord, han lynches paa Stedet af de ophidsede Folkemasser, hvis han da ikke selv foretrækker „at bryde op fra Livsgildet“ Med Hensyn til energisk Reklame for Afsættelsen af sine Værker staar Ibsen med Ære ved Siden af hans berømte Samtidige: Magnus Hansen, Jens Kjeldsen o. s. v. Nedenstaaende Indholdsangivelse er udarbejdet med den bagindiske Oversættelse til Grundlag.

1. Akt.

Allmers er gift med sin Kone, Rita. Deres Søn, lille Eyolf, halter lidt, men er ellers en rask lille Dreng. Desuden er Almers forsynet med en Søster, Asta, til hvem Hr. Borghejm, der forresten er Vejbygger, gør Stormkur — men han kan ikke komme nogen Vegne med samme Asta, der i det hele taget er en haard Negl. Situationen er altsaa højst pinlig, og en Rotte-

jomfru, der mener, at der er „something rotten“ i Huset, gør ikke Sagerne bedre — kort sagt: *der maa gøres noget!* Lille Eyolf, der, som ovenfor sagt, er en rask Dreng, redder paa egen Risiko første Akt ved uden Forældrenes Billigelse at gaa hen og falde i Vandet. Almindelig Fortvivlelse! Asta og den uheldige Vejbygger styrter ud for at overvære Drukningen. Allmers henvender et Par ligegyldige Repliker til Publikum og løber efter dem og lader saaledes Rita i Stikken. Hun besvimer selvfølgelig i Mangel af anden passende Beskæftigelse og — Tæppet falder.

II. Akt.

Allmers er stadigvæk gift med Rita, hans Kone, som han forresten i Mellemakten har begyndt at fatte et temmelig bittert Nag til, medens han samtidig koketterer svært med Asta, især da hun under fire Øjne betror ham, at hun kun er hans Halvsøster. Aktierne staar altsaa mildest talt elendig for Vejbyggeren, som derfor ogsaa gaar sine egne Veje og lader de andre to om at klare andet Akt til Ende!

III. Akt.

Allmers er endnu ikke skilt fra Rita, men tænker svært paa det, navnlig da han faar at vide, at Asta og han ikke er det mindste Spor i Familie med hinanden. Rita og Vejbyggeren holde sig for det meste udenfor Scenen, da de uvilkaarlig, men med Rette, føle, at de kun udgøre nogle temmelig flove Figurer derinde. Situationen spændende, næsten overspændt! Allmers, der meget godt véd, at det er tredje og sidste Akt, vil have et bestemt Ja eller Nej af Asta. Tvivlraadig tæller hun paa Kjoleknapperne og ender med at kaste sig i Armene paa den melankolske Vejbygger, der rent tilfældig kommer drivende ind paa Scenen. Fra Sidekulissen lyder en Dampskibsfløjte, og hun og Borghejm beslutter da enstemmig at tage med Skibet for ikke mere at gaa paa de „onde Veje“. Rita kommer ind og siger pænt Farvel til dem. Hun og Allmers blive enige om, at nu maa der være en Ende paa Stykket; derfor slutter de Forlig, og Dramaet ender med disse mesterlige Repliker, hvoraf desværre Allmers sidste ved en ondskabsfuld Trykfejl er udfalden:

Allmers:

„Opad — op imod Tinderne, mod Stjærnerne — og imod det store Stille!“

Rita:

„Tak!“

Allmers:

„Aah, jeg be'er!“ —

Derpaa falder, under stormende Munterhed paa Tilskuerpladsen, Tæppet for dette nye Bidrag til Ibsens Logogrifsamling. Kun $1\frac{1}{2}$ Aar har Menneskene til at udspekulere nogle tusinde sindrige og skarpsindige Fortolkninger af Præmiegaader — — da klinger atter „Harper i Luften“, den gamle og den nye Verden pynter sig til Fest, Folket jubler og danser — — og man rives om det nyeste Mesterværk om en lille Pige, der bliver brændt inde, om en Kone, der hader sin Mand, men elsker sin Broder, der i sidste Akt viser sig kun at være hendes Grandonkels Kusines Næstsødskendebarn og — o. s. v.!

Paa Karneval!

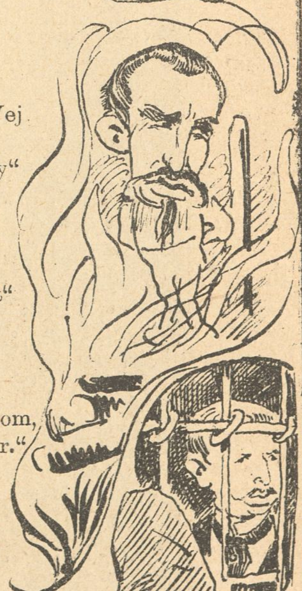
Mel.: »Ja. vil Du ej, saa ta'er jeg Dig.«

I Februar er Folk saa glade,
Solder, og de holder
Lystigt paa med Maskerade.
Hvor de spilller Roller.

Godsejerne ved Frederiksholms
Kanal med *Vett* i Næsen
Har som Urtekræmmerka'le
Aabnet Polonæsen.

Medens *Eskild Salomon*,
Hvem Alle før mon prise,
Ganske stille holder Mund
Og gi'er ej mer „den Vise.“

Rex og *Korsgaard* ta'er paa Vej
Thi Begge har den Rolle
At spille stadigt „Vielgeschrey“
Und — aber — wenig Wolle.

Edvard er i Norge Gæst,
Da her han fælt blev aalet;
Staklen som „Usandhedspræst“
Nu spræller der paa Baalet.

Esmann gik som „Bravo“ om
Men Ingen vel benægter,
Da han paa Blegdamsveien kom,
Han blev „den døende Fægter.“

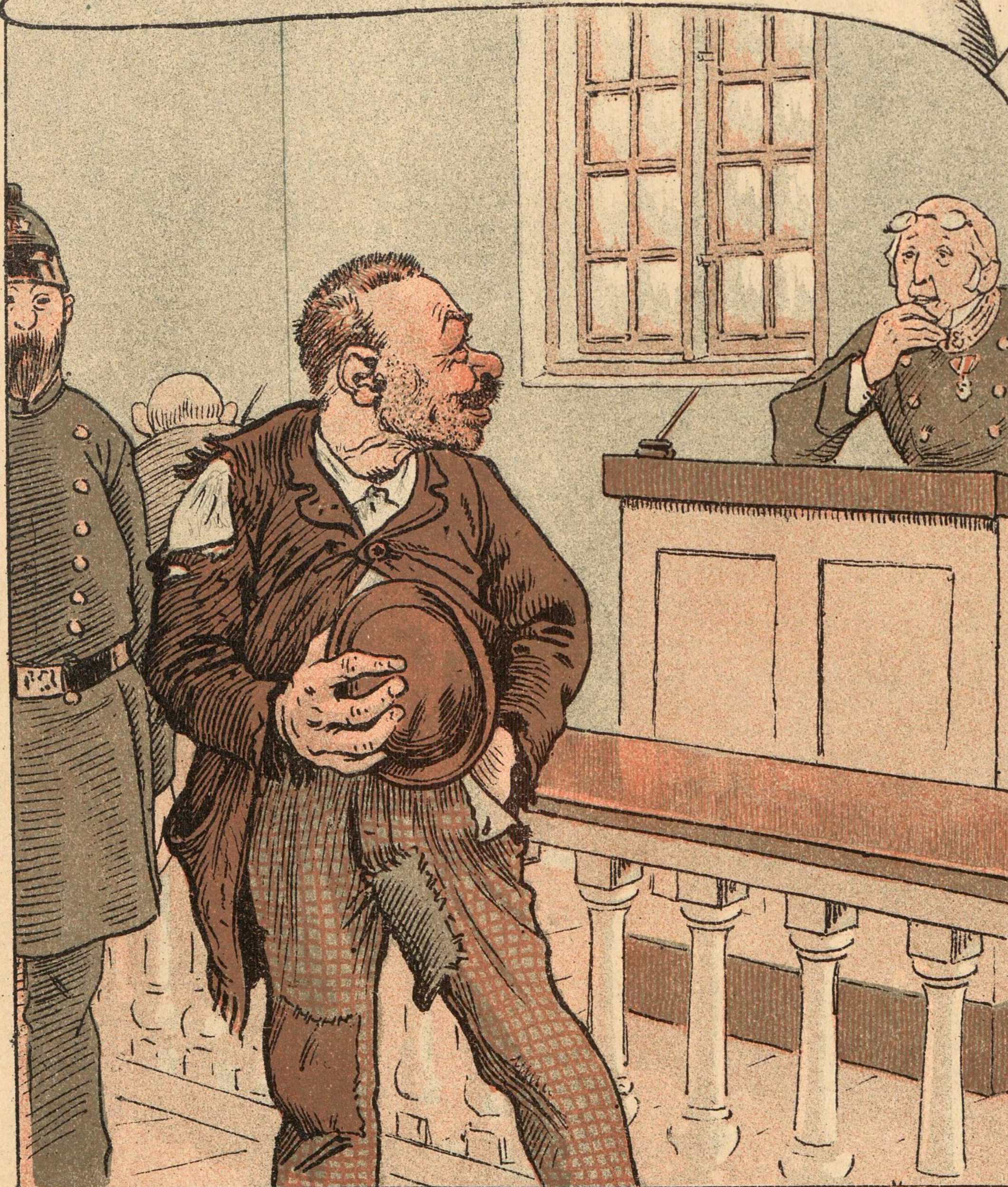
Lorry Feilberg, Journalist
Og Bagersvend tillige,
Møder med en lille Gnist
Og Bolledejg tillige.

Rigsdagsmændene er parat,
De dandser uden videre,
De, der ikke har været Soldat,
Dandser som *Claus*'es Riddere.

Hr. Jens Busk, det er en Gut.
Der ofte os forlysted':
Han stiller som Husarrekrut
Med „Taalepan“ paa Brystet.

I Et og Alt saa tror jeg nok,
At Folk man overrasker
Med en rigtig lystig Flok
Af overgivne Masker.

Et vittigt Hoved.
Dommeren: Naa ja, gaa saa, og saa haaber jeg ikke at vi ses oftere.
Peter: Ikke ses? Ih, Hr. Dommer, vil De da gaa af?

PUNCH

Et billigt Forlangende.

— Har De Levertran?
— Ja.
— Er den frisk?
— Tror han maaske, vi bruger at slagte en Hval hvergang saadant et Bondeøg skal have for ti Øre Levertran!

»Punch« afholdt forleden Aften sit store aarlige Karneval, hvortil alle hans gode Venner vare indbudte. Videnskabens, Literaturens og Kunstens store Lys straalede med blændende Glans i de elegante Selskabslokaler. For ikke at bringe nogen Disharmoni i Referatet vil vi begynde med Orkestret. Der herskede en god Tone i dette. Vi øjne her til vor store Glæde den prægtige Skala af alle de musikalske Genier, der *Dur* i Norden. Af de mest fremragende kan nævnes *Charles Kjerulf*, der mærkelig nok spillede første Violin, og *Robert Henriques*, der som sædvanlig stødte i Basun for sine gode Venners slette Præstatióner, medens han samtidig blæste alle dem, han han havde et Horn i Siden paa, et langt Stykke. Desværre var *Angul Hammerik* ikke rigtig med paa Noderne han tog sig i ethvert Fald en *Lur* en Gang imellem, hvorved han unægtelig kom paa Dis*kant* med Dirigenten. Med oprigtig Sorg bemærke vi, at *Vilhelm Møller* savnedes i Orkestret, hvor han dog med sit *Stryge*instrument vilde have haft sin rette Plads! — Af Karnevallets mange komiske Masker notere vi enkelte i Flæng. *Alberti*, der til forrige Aars Karneval mødte med en forligsvenlig Maske, var i Aar kostumeret som *Kjøge*mester med *Smør*stikker ved Siden, men han faldt dog rent igennem ved Siden af Modkandidaten *Olsen*, der mødte i en Domino af »ubestemt Farve«. Endvidere bemærkede vi *Cawling*, der ikke havde maskeret sig, men optraadte i dagligdags Niggerdragt. *Peter Nansen* som Don Juan. *Henning Jensen* som Mefistofeles. Bag to røverøde Dominoer tror vi at have opdaget *Hørups* og *Georg Brandes*' kendte Profiler. *Assel Henrisches* var som sædvanlig en uhyre komisk (NB. ufrivillig!) »Sganarel«. Stormende Lykke gjorde *Schandorff*, kostumeret som Svinehyrde og dansende med et uimodstaaeligt Humør en sjællandsk Bondedans sammen med en fransk *Grisette* *Bergsøe* som Skraldemand var mildest talt *kost*elig; dog antog enkelte tilstedeværende en noget affejende Holdning overfor ham, da det just ikke var den allerfineste Konfetti han overøste Karnevalsgæsterne med. *Holger Drachmann* optraadte som Athlet, bærende Danmark i stiv Arm! *Gustav Esmann* gav Partiet som »Texas-Jack« med Pistoler i Bæltet og i Haanden en Hundepisk, hvormed han snærtede til alle personlige og literære Modstandere. — Klokken 12 samledes Karnevalsgæsterne til en elegant Souper, hvor der under en animeret Stemning blev holdt Taler og afsungen Sange. Prologen var — selvfølgelig! — af *Schandorff*. Talen for Vært og Værtinde, »Punch« og Fru »Punch«, holdtes af *Vilhelm Møller*, der udtalte sin Glæde over den særlige Interesse, som »Punch« syntes at nære for ham. »Punch« takkede dybt bevæget og udtalte sit Haab om ret ofte at se alle de kære Ansigter hos sig. Det turde maaske være overflødigt at gøre den ærede Forsamling opmærksom paa, at han (»Punch«) havde aabent Hus hver Torsdag, og alle vare hjærtelige velkomne! (almindelig Folkejubel!) — Derefter talte *Peter Nansen* for den danske Kvinde, *Cawling* for Pressen, *Georg Brandes* for Danmark, *Edvard Brandes* for den norske Kvinde, *Vilhelm Bergsøe* for Literaturen, Overretssagfører *Hartmann* for Kunsten o. s. v., o. s. v. Klokken 5 brød mun op fra den vellykkede Fest. »Punch« stod i Døren og sagde Farvel, og hver Gang en af Gæsterne sagde »Tak for i Aften«, svarede »Punch« med sit mest elskværdige Smil »Tak i lige Maade, og kom snart igen. Husk: aabent Hus hver Torsdag!« —

Kere Bob!

Nu er den ligot hamper nog hernere i Køvenhavn, næmli mæ Avtaarriteterne! Di har nemli obdaget, a di ved Hjælp a nod, di kaller Statistigger ka regne uj en hel Madse Ting, som igge kommer dem de minste Spor ve. Vi faar næmli i Skollerne omdelt Særkulærer, vorpaa der staar en hel Rægge nergaaende Spørsmaal, som vi ska besvarre, for Ægsæmbel: Ryger Di Cegarstumber, aa da vække Mærger? Brægger Di Dem bagetter? Hukker Di ver Da a den Gamles Cegarkasse? Va faar Di i Karagterpænger for et Slet aa va for et Maadeli? Ka Di leve a disse Pænger? Faar Di alti Strambugs for en Anmærgning? Gør det ont, aa da vor? Va sønnes Di om Staargereden, aa va om Bættelskivet? Va' Engtrøg gore Tægsas Djæg paa Dem, vis Di har set de? Engtresserer Di Dem for »Dannebrogs« Artigler om Hvarieteerne æller er de Dem maasge saa revnende likraftig? Gaar Di mæ Seler æller mæ Bugserem æller mæ ingen a Delene? — Ja, va sønnes Du, er de igge de bæste Bevis paa a nu ska Engtaallerang-

sjens knugendes Aag lækkes tungere paa den frisinnige aa engtællisjènte Ongdom? Saa har I de de majet bædder obbe i de fri Norre, vor I kuns faar Juling bag paa Bugserne a Lererne, mæn hernere bekæmbes de rasge Drænger mæ aanneli Brutallitets raa Hænner, aa de mærger han igge paa Ænnen, mæn paa Aannen. De gør maj innerli ont, a Ejevardbrandes osse har brænt saj obbe i Krestjania, hernere brænnte han saj kuns ve sine storarti uartige Bøjer aa føldte kuns en brænnendes Svie, naar Gostavesmand traf ham paa et æller annet Sted. Jaj ser a Avisen, a man tænger paa a samle ing te et Maanemænt for Etasraa Brandes. De æ da got, a Snaabberne ænneli ka faa Øjnene ob for Georgs æmminænte Sjeni aa Døgtighej. Georg aa Ejevard leve! Hurræ!

Din hændgivne
i Døj aa Liv
Ejnar Jørrensen.

Ætterskrift!

Ves Du tilfældi sku mødde Jonaslie, saa ta aa hils ham fra maj aa si, a hans siste Støgge gore glimrende Fiasgo, hernere paa de kongeli Theater.

Paaskribtum!

Jaj ku nog tænge, a etter a voreses Præssedent Høgsbro var gaaet a, ku den franske Præssedent Kasmer Pærie igge holle saj længer!

Kortfattet Konversationsleksikon.

(Fortsat).

B.

B er Alfabetets andet Bogstav; ikke desto mindre begynder enhver Begyndelse med B.

Babel, Babylon, Hovedstaden i det ældgamle Rige ved Euphrats Bredder, bekendt for sine løse Sæder. Folk paa Landet kalder København for et moderne Babylon, ifald de da ikke foretrækker at kalde Byen for et Sodoma og Gomorra; Københavnerne kalde selv deres Fødeby for Nordens Athen. Forsaavidt som der tages Sigte paa Sædeligheden, kan det vel nok blive „eins Bier."

Bayeren, et tydsk Rige, der mest er bekendt for sit gode Øl og sine gale Regenter.

Balance, ofte en ret mærkelig Ting at faa fat i, naar det gælder Bankregnskaber. I vore mange Aktieselskaber har Gehejmeetatsraad Tietgen vist en vidunderlig Færdighed i at balancere.

Beauvais, berømt fransk General under Revolutionen, meget konservativ. I Danmark er Beauvais's „conserves" ogsaa berømt.

Beck, Stamfader til Beckasinerne.

Bethelskib, en af Københavns monumentale Prydelser, der dog nok ikke skyldes Forskønnelsesselskabet.

Bethesda, Beckasinernes Rugeplads.

Bille, Carl, tidligere ivrig oppositionel Redaktør, senere Amtmand og Kammerherre. Mest bekendt af Slagordene „Krig paa Kniven!" og „Sølvtøjet til Norge!"

Biskop, en sød og lækker Drik; som Stilling betragtet ligeledes sød og lækker.

Blodigle. Kælenavn for en Aagerkarl.

Boccacio, berømt italiensk Digter, hvis Navnkundighed her i Danmark nærmest skyldes Anna Petterson og Richard Schrøder.

Bojesen, kig efter Kommandøren.

Bondekrige vare ret almindelige i Middelalderen. Heri Landet have vi efter 1849 haft adskillige ret forbitrede under I. A. Hansens og senere Bergs Anførsel. Slaget ved Jyderup er bekendt.

Brun, Johan Nordahl, norsk Biskop og Forfatter til Sangen „Bor jeg paa det høje Fjæld" og i fjerde Led til Frederik og Nordahl.

Byron, berømt engelsk Digter, ogsaa Navnet paa en dansk Musikerfamilie, der i høj Grad fremmer Københavnernes „Kisteglæder," naar de om Søndagen trække i deres „Kisteklæder" og kisteglade gaa i „Kisten."

Bøgh, et ret almindeligt Navn paa danske Poeter af anden, tredie Rang. Eks. Erik, Frederik, Nicolaj etc.

Bøller, en Planteslægt, der fortrinsvis trives paa Utterslev Mark og i Rhabarberkvarteret. **Blaabær** (mybillus) høre til Bøllerne, men ere alt Andet end velsmagende.

Energisk Forfølgelse.

Kor af Operaen »Frejrs Død.«

(Den store Høvding Eskild har kaldt sine Handelsmænd sammen, thi Forræderen Frejr, hvem man troede laa bastet og bundet i en dyb Kælder i Frederiksholms Kanal, har set sit Snit til at bryde ud. Eskild opflammede sine Mænd til at drage ud og fange ham, idet han betonede, at hvert Minut er kostbart. Ved Tæppets Opgang styrtede de krigerske Handelsmænd ind paa Scenen og fulde af Iver og Kamplyst begyndte de — en Sang om, hvor forfædeligt det haster, en Sang, saa lang, at Forræderen efter dens Slutning rimeligvis er over det værste):

Afsted, afsted! paa ilsom Fjed,
Paa ilsom Fjed afsted, afsted;
Vi har, os Fanden hente,
Ej Tid at vi — va — vente.
Afsted, afsted, afsted — sted — sted!

Afsted, afsted! Han er kaput
Vi tøve ikke et Minut
Men rask ham Vejen spærre,
Det her vi svi — sva — sværre.
Afsted, afsted, afsted — sted — sted!

Afsted, afsted! Ved Eskilds Bart
Her handles maa i voldsom Fart,
Som Stormen pisker Bølge
Vi ham fi — fa — forfølge.
Afsted, afsted, afsted — sted — sted!

Afsted, afsted! med rædsom Il
I Stormmarsch som en lynsnar Pil,
Vi har, os Fanden hakke.
Ej Tid at sni — sna — snakke.
Afsted, afsted, afsted — sted — sted!

Afsted, afsted! Geværet op!
Rask fremad Marsch i sluttet Trop;
Snart — det kan ikke fejle —
Skal vi ham ni — na — nejle.
Afsted, afsted, afsted — sted — sted!

Afsted, afsted! til Fløjters Spil,
Vor store Stores-Dræber vil
Snart slaa et Slag, saa Dragen
Blir ti — ta — todtgeschlagen,
Afsted, afsted, afsted — sted — sted!

En Valgcampagne.

«*Social-Demokraten*» er ej noget fin' Blad, »*Avisen*« gi'er den ej synderlig efter; Vi ser det i denne Tid, da Winblad Med Frederik Hansen prøver Kræfter.	Frederik øver Holmgang forinden, Han prøver at vippe Holm af Pinden. — Hørup er udenfor hele Balladen; Han pifter, kun — der er Sjov i Gaden!

Udgivet af og trykt hos **C. Simonsen**. Kjøbenhavn. K.

22. Aargang. Torsdag den 21. Februar 1895. Nr. 8.

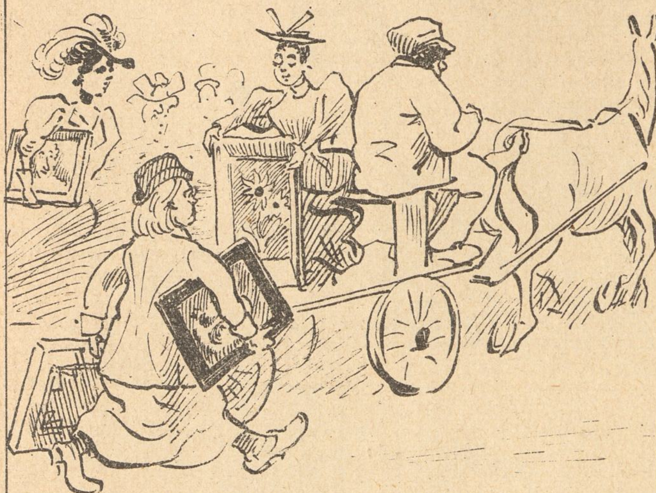

Ulogisk.

Ung Kone. Gud, Carl, hvor I Mænd dog ere haarde, I har da intet Hjerte:

Ung Ægtemand. Ja, min Elise, I Koner forlanger vi skal give Jer hele vort Hjerte, og saa vil I endda have vi skal have noget tilbage.

Damernes Udstilling.

Mel.: »Den Skønne gaar ind i sit attende Aar.«

De Skønne, de snakker og snakker paa Kraft
Om alt hvad til Sommer de vil.
En halv Snes Bestyrelser snart har de havt,
Og flere vil nok komme til.
Den ene gaar ind, naar den anden forlader
Den grueligt brydsomme Vej,
Men vi, der se til, ja, vi sige: Gud Fader
Bevares for saadan Staahej!
Og hvis de til Slutningen kommer tilkort
Og alt gaar rabundus, ja, saa var det haardt.
Skade! Skade!
Beslutningens Tid er saa kort.

Det var, som vi ved, i det Foraar ifjor
Fru Oxholm, der da, som bekendt,
Udtalte det første, befriende Ord,
Af Rigsdagen fik hun Patent.
Og Fruen hun virked' og lirked' og dirked'
Adskillige Pengeskrin op,
Ja Mynten kom rundelig', man blev misundelig,
Derfor med Et sa'e hun: Stop!
Nej, lad os saa hellere skilles ad,
De skal, mine Damer, ha'e Tak for Mad.
Glade, glade
De gik saa til *Fru Emma Gad*.

Men hun var nu ej saa forhippet just, som
De mente, paa al den Staahej;
Da tilmed de malende Kvinder nu kom
Og satte paa Bagbenet sig,
Det Hele var nærved at gaa rent i Vadsken,
Men nu er det lykkedes en
Gehejmeraadinde at svinge Krabasken
Og prøve at løfte den Sten,
Som syntes de Andre for tung, med Suk,
Og Opgaven, den er jo meget smuk —
Bare, bare
Man ikke gør nok end en — *Buk!*

Brev fra Hjørring.

6te Febr. Hjørring ligger stille og ensom midt i den udstrakte, hvide Sneørken . . . . Fnug for Fnug farer ned i hvirvlende Dødningedans og dækker alt med sit uhyggelige kridhvide Liglagen . . . . Hjørring er død — død for Omverdenen . . . .

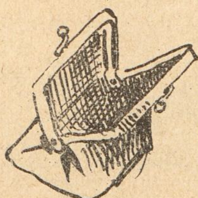
7de Febr. Paa Hotellets dystre lumre, mugne Gæsteværelse sidder en ung Mand . . . ., tavs . . . . med Uroen malet i sit dødstrætte, intelligente Ansigt . . . med Haanden under sin af Smærten rynkede grøngule Tænkerpande, medens svage Kuldegysninger fare let henover hans sarte Fingre . . . . det er mig . . . . mig paa Gennemrejse . . . . indesneet . . . . indespærret . . . . indemuret . . . . den store Hr. Manbang levende begravet . . . . i Hjørring . . . .

8de Febr. Jeg synker hen i den dødsorte Sofa . . . . Jeg stirrer ud paa de hvide, vildtflagrende Ligfnug . . . . de ligge 10 Fod højt . . . . den knugende, rugende Angst presser sig frem fra mine dødblege Læber i min og Osvalds pinselsfulde, ravnsorte, halvkvalte Yndlingsreplik: . . . . Solen, giv mig Solen . . . .

9de Febr. Morgen. Hvorfor blev jeg ikke histoppe . . . . hvor man priser, beundrer og begejstres for mig? . . . . hvorfor blev jeg ikke der, hvor Champagnen flød fra de spejlblanke, krystalklare, slebne Glas til min Ære . . . . hvor Henrik løftede sin olympiske Røst for mig . . . . Henrik! jeg havde Champagne, men drak den ikke . . . . og maa nu fortvivle foran Hjørrings blækagtige . . . . sortsmudsede . . . . mudrede Rødvin . . . . og jeg . . . . jeg hviler mine traadfine, gennemsigtige, let vibrerende Nervespidser paa den uhyggelige Sofa . . . .

9de Febr. Aften. 16 Fod Sne . . . . O Guder, hvor jeg lider . . . . 4 Kr. for ½ lille, ussel, mager Kylling . . . . 6 Kr. for en Flaske Leoville . . . . min min Mave er tom . . . . min Flaske er tom . . . . min Pung er tom . . . . min Hjærne er tom . . . . tom — jeg dør af Mangel paa Næringsstof og . . . . Hjærnestof.

10de Febr. „En Krone jeg gav for en Lok . . . .“ siger Digteren . . . . En Krone jeg gav for en Absinth . . . . hvis jeg havde en Krone . . . . hvis jeg kunde se den mildt dulmende, hendyssende Absinths slangegrønne Øje lyse i den disede, mathvide Morgendæmning . . . . men ak . . . . forlang hellere Maanen i denne Afkrog . . . . Snart er den sidste Time slaaet for denne ulykkelige By . . . . Dødsfuglen farer frem og bepletter den jomfruelige Sne med sine snavsede, sorte Vinger. — — Snemassen stiger . . . . Priserne stige . . . . men jeg . . . . jeg synker sammen, indespærret som et Dyr, ... stirrer og stirrer ud over den dunbløde Masse . . . . med et slapt dirrende Træk om mine satiriske Mundviger . . . . og jeg betaler min sidste Skærv for . . . . en Bajer. — —

13de Febr. Igaar blev en Gris og to Høns indesneede. Stakkels Gris! — Stakkels Jeg! . . . . naar kommer Frelsen! . . . . det fryser 15 Grader — det fryser — jeg fryser . . . . jeg, som er vant til den mildt tempererede Luft i blomsterduftende, vellugtsvangre, matbelyste Gemakker . . . . Hvorfra faar jeg den usle Mammon! . . . . den mudrede Rødvin er ikke mere . . . . en Bajer koster 50 Øre . . . . og hvad da! . . . . Skændsel! . . . . den store Hr. Manbang, der er vant til at svælge i Champagne, skænket af straalende, kattebløde, hvide Kvindehænder — han — modtager en Flaske H[illegible]ltøl af en snavset Hotelkarl . . . . alle mine Nerver danse i Polkatakt ved Tanken . . . . medens Sneen skrider ned ad Taget og akkompagnerer min Sjæls uhørte Kvaler med en tordnende, hjærteskærende, hvinende Lyd — — et rystende Øjeblik — — naar kommer Frelsen til mig — — naar kommer Hjælpen til Hjørring — naar kommer Solen . . . . Solen . . . . — Aa, Kellner en „Solstraale“!

Hr. Manbang.

Karlen. (hos Herremanden ved Opsigelsestid): Jeg kommer for at ville sige op.
Herremd.: Naa, men er Du nu fast overbevist om, at det er rigtig at rejse.
Karlen: Næ, jeg vil ikke rejse, men, Hr. Husbond, det er jo Opsigelsestid.

Et brændende Spørgsmaal!

Kære Pons!

Jeg tør nok sige, at det er et af de mere brændendes Spørgsmaal, jeg her vil røre ved, og derfor beder jeg Dem at være saa sjangtil at give mig Plads til disse hersens Linjer. Ser De, jeg har nemlig rent ud sagt faaet et Ildebefindende ved hver evige Dag at læse i „Dannebrog“ og Brandeses Organ og Byens andre „Sprøjter“, om at der har været Brand snart her og snart der. Men det krepeligste ved det hele var, at det altid viste sig at være „blind Allarm“ Jeg kan nu saa briljant sætte mig ind i, at de stakkels Bladniggere er nederdrægtig ilde stedte, naar de skal fare rundt i Byen, som om der var Ild i Enden af dem for at referere alle de Ildebrande, som er slukket længe førend Ilden er opstaaet. De maa jo være her og der og Straalemester tillige. De maa hjælpe Brandmændene med at slukke — Tørsten i nærliggende Kælderbeværtning for at „pumpe“ disse behjælmede Hædersmænd tilstrækkeligt til at kunde levere en længere „Straale“ i dereses respektive „Sprøjter“ Dagen efter. Og saa de arme Brandmænd! Snart brænder der et Par falmede Gardiner og 3 Servietter i Dronningens Tværgade, snart er der gaaet Ild i et Par broderede Morgensko og en Sofapude paa Vesterbros Passage, og snart er en Billetgrosserer i Lille Kongensgade „brændt inde“! — — med 5 Galleribilletter til „Tryllefløjten“ og „La Ventana“! I den vildeste „Slangedans“ bugter de kimende Sprøjter sig gennem Byens Gader og Stræder med en Sværm af evigglade Københavnere efter sig, der for en hver Pris vil vide, hvor der nu igen er „blind Allarm“. Ja, kære Pons! det er ved dette hersens Spørgsmaal om „blind Allarm“ at Tampen brænder, for, ser De, i *Reglen* er jo *for det meste* Gavtyven *ofte* fløjten, naar Sprøjterne kommer jollende — men se, det var jo akkurat det, man skulde sætte en Stopper for. Jeg har derfor i mit Ansigts Sved udspekuleret to Apparater, hvoraf det ene har den Fordel, at det er lidt bedre end det andet! Det ene Apparat har, ser De, en ganske simpel, men uhyre sindrig Mekanisme. Det ligner paafaldende de nuværende Brandskabe, men Haandtaget bag Ruden skal staa i Forbindelse med et elektrisk Batteri, saadan at, naar man griber om det, bliver man øjeblikkelig elektriseret og kan selvfølgelig ikke komme bort i en Haandevending, førend Sprøiten arriverer! Det andet Apparat er af samme Fasong som de saakaldte „Mavebælter“, der findes spredte enkelte Steder som Oaser i Ørkenen for nødtørstige Sjæle. Naar Vedkommende er kommen derind og har besørget, hvad kan skal — altsaa allarmeret — saa, vupti hva'be'ha'r!, smækker Døren i Laas for ham, saa at han maa vente paa at blive forløst af Brandmændene. Hvis De, kære Pons, ogsaa synes, at Apparaterne er sjenialske og vil gøre sig, vil De saa ikke nok hjælpe mig med at faa Patent paa dem, det er mit mest brændende Ønske.

Ærbødigst
Brændekilde
Røgmand.

— Hvorf
sen paa Bane
— Jo, fo
anden, Folk t

o ser man Dig saa tidt med Frk. Peter-
garden?
r der kan man saa ugenert kysse hin-
rr, vi siger Farvel!

Folkevise.

Greven raader for Borgen
med samt sin kommitterede.
Om dennem Visen beretter,
hvordan han sig kompromitterede.
Men *Peter* raader for Borgen.

Greven nedsætter en Kommission
Theatrets Sager at klare.
Men jeg raader hver Dannismand
Han tage sig vél i Vare,
for *Peter* raader for Borgen.

Og det var sig den liden Herold,
Karl Mantzius hannem sendte:
»Du træde for Hr. *Peter* frem,
og Feu'en du hastelig hente
hos *Peter*, der raader for Borgen.«

Hr. *Peter* smiler saa listelig,
tilbage Hilsen han sender:
»Det halve af Feu'en beholder jeg«.
Blot *Peter* ikke sig »brænder«,
endskønt han raader for Borgen.

Mantzius lader da Bud udgaa,
at mødes i Larsens Lokale;
ret aldrig nogen mindes kan,
der hændte en slig Skandale,
mens *Fallesen* raaded' for Borgen.

Det var sig den bolde Hr. *Simonsen*,
han hæved sin vældige Røst;
ret som under Wartburgs Sangerkrig
han bringer dem alle stor Trøst.
Men *Peter* raader for Borgen.

»Før vi Feu'en beholde,
maa vi sige *Svendsen* Farvel,
for sanningen vil jeg sige,
hans Gærning ej »krohnes« med Held,
mens *Peter* raader for Borgen.«

»»Jolanthe« »Oluf« og »Falstaf«
ej mere vi skue vil;
Se, derfor kan *Krohn* og *Svendsen*
rejse ad »Bloch«bjerg til
med *Peter*, der raader for Borgen.«

Emil, Olaf og *Nordal*,
dennem agter for Feu'en at stride.
Valkyrierne *Hilmer* og *Eckardt*
vil kæmpe ved deres Side
mod *Peter*, der raader for Borgen.

Da Peter saa de »Protester«,
Fra Asken i Ilden han kom.
»Hvor skal jeg skaffe den feu-fy-føj,
min Hjærne-Kasse er tom.«
Men dog han raader for Borgen.

Teaterbrev.

Di har inte hørt saalænge fra mig, Hr. Redaktør, men der har osse vaaren voldsomt Kulsyretryk paa'en i den sidste Tid. Fuldt Hus næstendels over det Hele!

Naa! saa har jeg jo osse set, a en af mine Kolleguser havde ta'et Affære som Anmelder, og saa passede jeg min egenlige Forretning og lod ham om Skribentvirksomheden.

Men her er jeg nu igen, og som jeg nyssens bemærkede: man maatte være et utaknemmeligt Asen imod Forsynet, ifald man inte som Billetgrosser vilde indrømme, at der har vaaren voldsom Gang i Støvlerne siden Nytaar.

»Vasantasena« i Dagmar, »Texas Jack« i Kasino; og i »Dagmar« har den jo ogsaa været pivæng paa andre Kanter.

»Trold kan tæmmes«! er rigtig go' og *Frøken Hornemann* skriger omkap med *Bjørnson* paa Norsk, saa det runger helt nede i Tunellen.

Stykket er brilliant, men det er jo ogsaa af Sjækspir, og han er svært dreven.

Edgar Høyer og *Sjandorf* er inte fuldt saa drevne. »Scenens Børn« og »et Oprør« sætter inte Publicum rigtig i Humør, skønt de s'gu inte sparer paa Drikkevarerne.

I »Scenens Børn« drikker de, fra Tæppet gaar op, til det gaar ned, men Scenens Børn, de kan nu taale Mosten. *Sjandorfs* Gaster gaar derimod i Dimmelim hele Tiden. Det har han nu sin Forsje i, men i Længden tror jeg nok, at Publicum bliver ked af alt det meget Sprut, især da de selv sitter med tør Mund.

Fik man endda en lille Habakuk med, var det jo en anden Sag.

I »Dagmar« gav de forleden No'et, der hed »et Efterspil« af ham, *Prokeratoren*, den duellerede med *Esmann* og senere brummede ude paa Blegdamsvejen.

Efterspillet er kanskesens derudefra, hvor osse *Esmann* gjorde sin store Maskerade færdig. Det maa være et godt Drivhus for dramatiske Spirer.

Men forresten kom der nu inte mere ud af Efterspillet end af Duellen, inte Andet end Berømmelsen, og den var kun tynd.

Ovre i det kongelige har den inte rigtig skaaret i den senere Tid.

»Damernes Ven! — ja, det er immervæk Damernes Ven, omendskønt han gør tykt Nar a' Damerne, gør Emil; men de render etter ham illigevel — det er jo altidsens Frumtimmernes Maner, at rende etter dem, der gør Nar a' dem!

Men ellers har det vaaren temmelig sløjt siden Hellig trekongersdag, skønt *Frøken Dons* og *Herolden* er kommet tilbage med fuld Musik; men hun er igen upasselig, og Herolden synger med hal' Stemme. Hun er inte *sano*, og han er *piano*, som min Ven, Christoffersen sier.

Upasseligheden griber forresten voldsomt om sig derovre; men det er jo osse lynende galt at ville afskaffe Feu'en midt i Vinterens kolde Hjærte, hvor de Allerfleste kanske heller vilde søge Sjæfen om Brændselshjælp. Feu'en er jo dog det, som skal holde Kunstnerens hellige Ild og Glød vedlige og varme hans Hjærtelag tillige. Ta'er man Ilden fra ham, saa er der inte Andet end Askepot tilbage, og Askepot eller den lille Cendrillan bryder Publicum sig s'gu inte mere om at se, som min Ven, Christoffersen, saa grinagtigt sa'e, da vi forleden sad og talte om Sagerne ved en lille Gibbernak.

Ja, nu har je' inte mere at ska' ha'e sagt denne Gang, men sku' je' høre no'et Nyt om dette brændende Spørgsmaal, det med Feu'en, saa ska' je' nok være der me' Ærbødighed

Balle.
Formand for D. F. B. S..

Fruen. Jeg ser i denne statistiske Fortegnelse, at 75 pro Cent af Forbryderne ere ugifte.

Manden. Hvilket viser, at mange Folk foretrække Fangenskab for Ægteskab.

Kunstmaleren. De ønsker min Herre at blive malet, men De vil have det udført med Vandfarve; det forstaar jeg ikke?

Jo, jeg skal nemlig sige Dem, at nu er jeg bleven Afholdsmand.

Naar kan jeg egentlig holde Bryllup, Fader?

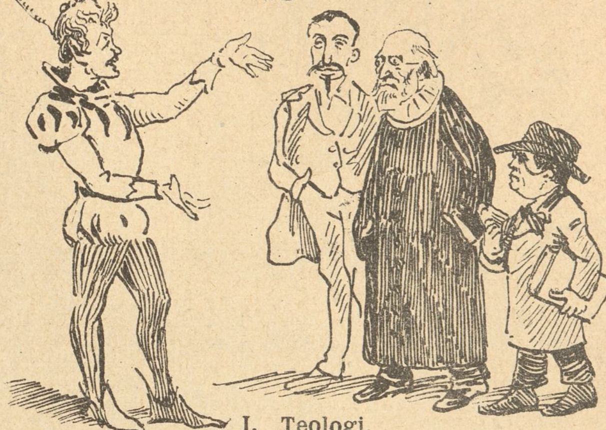
Faderen. Efter min næste Fallit, mit Barn, den er bestemt for Dig.

Teaterskræder Diderichsen holdt forleden 25 Aars Jubilæum og blev fejret af en Del af Skuespillerne, hvem han jo ogsaa har skabt adskillige Triumfer.

Det hedder i et gammelt Ord: Klæder skaber Folk, og Kød skaber Heste!

Om Skuespillerne gælder det, at de ofte skaber sig, medens Teaterskræderen skaber dem.

„Punsch“'s Prisopgaver for Aaret 1895.

I. Teologi.

Pastor *Moes* Fremstilling af Helvedsstraffenes Betydning for Vesterhavsfiskernes daglige Liv ønskes undersøgt og bedømt ud fra de af pensioneret Ekspastor *Henning Jensen* opfundne dogmatiske Teorier.

II. Retsvidenskaben.

Fortovs*rettens* Oprindelse ønskes forfulgt tilbage i Tiderne.

III. Lægevidenskab.

Diagnose ønsket stillet over det kongelige Teaters hensygnende Tilstand og Teaterkassens Svindsot; ligeledes over den kroniske »indbildte Syge« paa Dagmarteatret og over *Rachitis* eller den engelsk-amerikanske Syges Indvirkning paa Kasinopublikummets Lattermuskler.

IV. Klassisk Filologi.

»Opera« *Ennat* — og Operetta Kjerulfensen ønskes gennemgaaet tekskritisk.

V. Østerlandsk Filologi.

Der ønskes en Bestemmelse af, hvormeget af »Vasantasena« der skyldes *Rosenbergs* Iscenesættelse, hvormeget *Edv. Brandes'* Oversættelse og hvor*lidt* den indiske Konges Originalmanuskript.

VI. Astronomi og Matematik.

a). »Nationals« fikse-»Stjærner« ønskes iagttagne og definerede, eventuelt censorede gennem *Vilhelm Møllers* nylig konstruerede Teaterkikkert. Beregn endvidere, hvorlænge »Solstraalerne« vil vise sig i de nordlige »Varieteers« »Vennekreds«.

b). Ovennævnte fikse-»Stjærners« Dimensioner og deres Gevandters Længde ønskes beregnede med en tilnærmelsesvis, indtil nærgaaende Nøjagtighed efter Censors Maalesystem.

VII. Fysik og Kemi.

Der ønskes en Undersøgelse af den ved Sammensmæltningen af Højre og de Moderate og ved Udsendingen af de »15« opstaaede Proces. — Desuden spørges der om hvilke af Københavns samtlige »Organer«, der maa siges at frembyde de bedste »Ledere«?

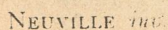
VIII. Botanik.

Med Henblik til, at enkelte hervoksende »Blad«planter konkurere om tidligst at »gaa ud«, ønskes samme »Blades« »Spaltefrugter« og »Cellevæv« analyserede.

NB. »Pressede Sprogblomster« og »vilde Skud« maa vedlægges!

Hermed følger et **illustreret** Annoncetillæg med Roman.

Feu mon „feu“.

»PUNCH« del.

»*Les dernieres cartouches*« af Neuville —
Kuglerne snart høre op at spille.
De danske Akteurs, ja, de ville
Nok ligeledes høre op at spille.

Alt er forbi — *ah, mon dieu!*
Naar der ikke længer »gi'es feu«. —
Forresten, uden just at krænke Dem,
De er nok saa artig' at betænke Dem!

Udgivet af og trykt hos **C. Simonsen.** Kjøbenhavn. K.

22. Aargang. Torsdag den 28 Februar 1895. Nr. 9.

PUNCH.

Statistisk.

Gouvernanten. Naa, lille Fritz, hvormange Indbyggere er der i København?
Fritz. 350,001.
Gouvernanten. Hvor ved Du det saa bestemt?
Fritz. Jo, for der staar i Bogen 350,000 men vi har faaet en lille Bror i Nat.

Manden!!

Mel. af »Fra Diavolo«.

Minervas Sønner har
For nyligt havt en Sammenkomst,
Hvor — ved en Kammerherre-Agrar
Schovelin fik sin Bekomst.
Den Kammerherre fin
Lod os forstaa, at Bud var sendt
Fra Kontorchefen *Schovelin*,
»Berlingskes« Korrespondent.
Vogt Dig! Vogt Dig!
Det var de rædsomme Ord,
Ordene, som ud af Munden foer
Paa *Manden! Manden! Manden!*

Hr. Schovelin sa'e Nej,
Han sagde næstendels: ved Gud!
Aldrig i Livet han sendte Bud,
Bud til Agrarerne ej.
Hr. Barner stod ved sit Ord,
Citered', hvad hin Mand havde sagt.
Kammerherrens Ord staar ved Magt,
Alle vi paa dem tror.
Men, men
Naar vi hans Ord nu tror —
Hvor er han henne — sig os, hvor?
Manden! Manden! Manden!

Den Mystiske — ej sandt?
Som Bancos Aand han kom som Gæst
Til denne muntre Talefest;
Samme Nu han forsvandt.
Men ej blot hver Student
Er siden overmaade spændt,
Spørger baade Papa og Mama,
Hvor mon dog Manden blev a'?
Sig! sig!
Barner og *Schovelin*, sig
Nävnet — løft den mystiske Flig!
Manden! Manden! Manden!

Tidstavle for Februar Maaned.

1ste Februar. Stor Aabningshøjtidelighed' ved Frederiksholms Kanal, hvor „Frejr" begynder sin Virksomhed. Aktiehaverne gør deres Indkøb, idet de præsenterer deres Aktier, som kort efter transporteres over paa andre Hænder, der ønske at faa fat i et Par Pund af Sæhrimners Flæsk eller Frejrs Galt, muligvis ogsaa et Par Potter nordisk Agrarmjød.

3die Februar. *Olaf Poulsen* giver en improviseret Matinée paa Raavaddam, hvor der opføres „Karneval paa Isen". Rygtet forplanter sig hurtigt ud over Omegnen, og Befolkningen strømmer til i Bunkevis for at fejre den store Komiker som Helt. Der skal være Tale om et Fakkeltog ude ved Taarbæk og Skovshoved med det allerførste.

5te Februar. *Amalie Skram* debuterer som Pernille, der harcelerer Hjeronimus. Det er i „Kilderejsen" (Roskilderejsen) med ny Rollebesætning.

7de Februar. *Kammerherre Barner* taler i Studenterforeningen om *en Mand*, der har truet ham qva Agrar. *Kontorchef Schovelin* siger, at det ikke er ham, der har været Bussemand.
Qui s'excuse, s'accuse!

10de Februar. „Vaskerpigen" opføres i Folketeatret for 50de Gang. *Abrahamsen* havde i den Anledning fantaseret om et Gilde for Skuespillerne, der havde belavet sig paa en Sexa med en varm Ret efter Forestillingen. Den flotte Direktør bad dem om at vente til den 75de, eventuelt den 100de Opførelse, saa ville de faa to varme Retter. En ren Lucullus, den *Abrahamsen!*

Velbekomme de Herrer og Damer, naar de engang kommer tilbords! Paa Appetitten vil det da næppe skorte.

12te Februar. *Winblad* skælder i „Social-Demokraten" *Fr. Hansen* Huden fuld for 30te Gang i Løbet af den sidste Maanedstid.

13de Februar. *Fr. Hansen* skælder i „Avisen" *Winblad* Huden fuld for 31te Gang i Løbet af den sidste Maanedstid. De to Herrers Abonnenter more sig dog næppe i samme Grad som de Herrer selv ved denne Sport.

15de Februar. *Direktør Rantzau,* der efter et langt Sygeleje nylig er staaet op fra de Døde, optræder i „Kisten", hvor han synger en elendig, københavnsk Sang om Samar- en Samaritansang om den københavnske Elendighed.

17de Februar. „*Kehlet ombygget!*" stod der i „Avisen". Det er Variétédirektøren paa Frederiksberg. — Aa ja! han har saamæn trængt til at blive lavet om i mange Aar.

19de Februar. *Frøken Dons* mælder sig rask efter meget lang Fraværelse. Dagen eftermelder hun sig til en Afveksling syg. „Li'som hun var der, saa var hun der inte —"

22de Februar. De malende — og meget talende — Kunstnerinder holde Møde for 21de Gang for at se at blive enige om at holde op at skændes. Efterat *Frk. Krebs* havde lagt for med en længere Oplæsning af et Kompromisforslag, lod det just ikke til, at Enigheden var i Fremgang; den lod tværtimod til at gaa Krebsegang med 12 Miles Fart i Vagten.

24de Februar. Urtekræmmernes „Aktie-Surrogatfabrik" eller Sukkatfabrik paa Amager udsender en Aarsberetning, ifølge hvilken det gaar glimrende med Fabrikationen.

Paa Lager haves eftergjorte Kaffebønner, uægte Chokolader, Rosinportvin, ostindisk Soya, presset af gamle Ben, norske Anchiovis af Hundestejler, harske Sæber og ildelugtende Vande. Alt noteret efter „Frejrs" billigste en gros Priser.

26de Februar. Dagmarteatrets Agrarer og Landmandsbanken slutte atter Akkord paa 3 Aar om Driftens Fortsættelse. Det „Landmandsliv" lader dog til at slaa an i Længden.

29de Februar. „Torqvato Tasso" af *Rudolf Schmidt* opføres under stormende Jubel paa Hof- und Stadt-teatret i Hovedstaden i Fyrstendømmet Reuss - Schleiss - Greiss - Lobenstein. Forfatteren var indbudt, fremkaldtes og modtog en Laurbærkrans. Teatret har Eneret paa Opførelsen, tous les droits réservés. Nu kan vi da spidse en lang Næse efter Dramaet.

Skade, at Reuss-Lobenstein
Ligge skal saa langt afvej'n!

Paa Kafeen.

A. Kan De sige mig Ligheden og Forskællen mellem den danske Rigsdag og den kinesiske Marine?

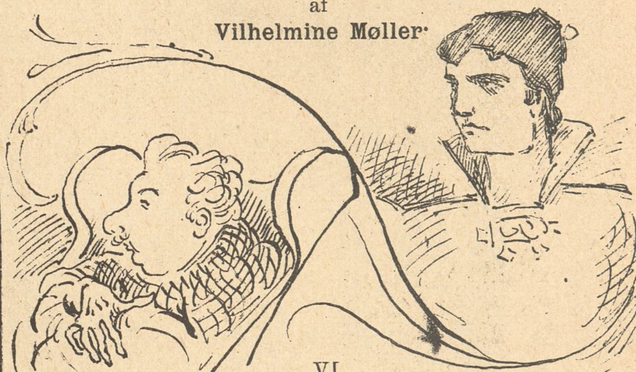
B. Næh!

A. Jo, ser De, de gaar begge deres Opløsning i Møde, den første med to Ting, men den sidste med ingen Ting.

„Verdensliteraturens Perler"

af

Vilhelmine Møller.

VI.

Amalie Skram: „Professor Hieronimus".

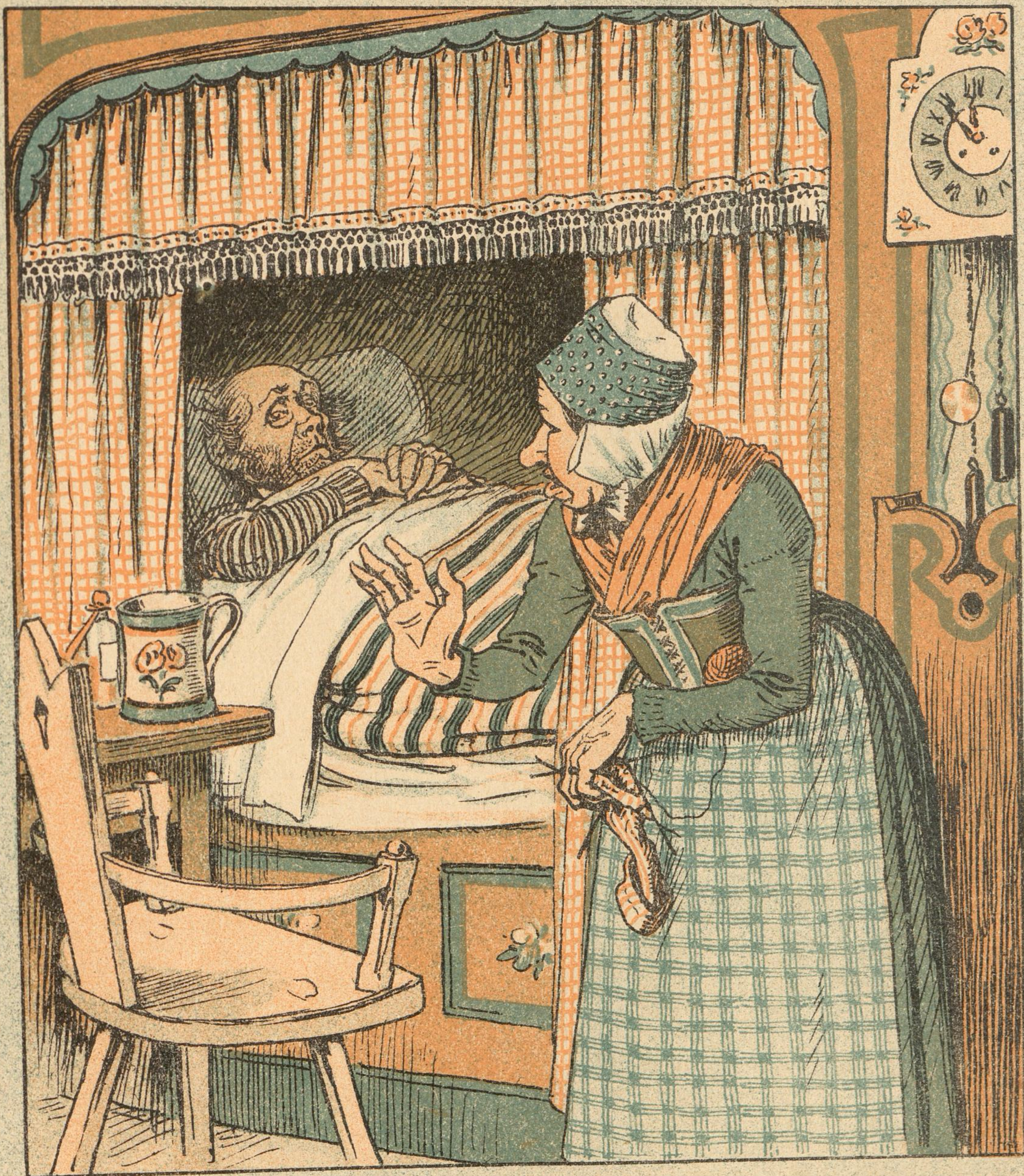
Amalie Skram er gift med sin Mand, *Erik Skram.* De er begge Forfattere om en Hals. Undertiden skriver de sammen, undertiden hver for sig, og undertiden skriver ingen af dem. Norge har Æren af at have opfostret *Amalie,* Danmark er med Rette stolt af at tælle hende blandt sine Digtere. Hun har gaaet i en af Landets bedste Borgerdydskoler, hvor den unge livlige Jente ligefrem vakte Furore ved sine skriftlige Opgaver i »fri« Stil. Det var ikke rene »Børnefortællinger«, hun skrev, nej! hun behandlede »Kærlighed i Nord og Syd« i et saa kvikt Sprog, at alle Anmældere rødmede under Læsningen af de geniale Mesterværker. Efterat hun havde skrevet den ovenud glimrende Stil »Hellemyrsfolket«, dimitteredes hun fra Borgerdydskolen med en »anstændig« 1ste Karakter. Hun har altid været flittig som en »Myhre« og genial, som kun en norsk Forfatter kan være det. Et gammelt Ord siger: »Der er kun et lidet Spring fra Genialitet til Vandvid«, og dette Guldkorn er ikke saa tosset endda. Skønt *Amalie* var en ægte Datter af det frie og friske Klippeland Norge, og i det hele var et rigtigt »Fjældmenneske«, begyndte hun dog efterhaanden at vise sig mindre staalsat til stor Forundring for Slægt og Venner. Hun konsulerede da sin Huslæge, Doktor *Edv. Brandes,* der ordinerede hende sine noksom bekjendte »Lægemidler«, og da disse kun gjorde ondt værre, anbefalede han hende at gaa til hans gode Ven *Pontoppidan.* Han mente selvfølgelig den for sine geniale »Krøniker« og for »Den gamle *Adam*" (der besørger alt!) — videnom bekendte *Henrik Pontoppidan.* Men o Ve! i Stedet for gaar den stakkels *Amalie* til den gale *Pontoppidan,* det vil sige ham paa Kommunehospitalet. Af alle Hospitalets Afdelinger er sjette Afdeling ubetinget den, der er mest yndet af Befolkningen saavel i højere som lavere Lag! Utallige saasom Sand er de Forfattere og Forfatterinder, der er udgaaede derfra med en Overflod af Stof til ny omfangsrige og geniale Mesterværker. Det har saaledes i de senere Aar været i høj Grad fin du siècle at tage Studieophold paa den saa populære Afdeling. Etatsraader, Grevinder, Sypiger o. s. v. have konkurreret livlig om Besættelsen af de vakante Studieværelser. Da det lykkedes *Amalie Skram* ved Ansøgning og Protektion at blive en af de lykkelige, der kom ind paa Afdelingen, vidste jo alle Mennesker med en Smule Omløb i Hovedet, at hun snart vilde fremlægge Resultatet af sine Studier og — Folkets Haab og Længsel er ikke bleven skuffet.

(Fortsættes paa 6te Side).

I Nord og Syd.

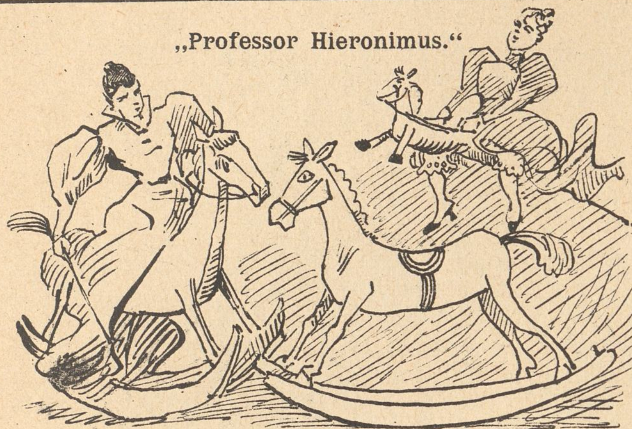

A. Aa, Du, je' holder saa grusommelig mejet a' Dej,
B. Sludder, min Putte, Du taaler sku' ikke mere!

Den døende Mand. Vor Mo'er kan a' ikke faa en Bid Kylling?
Konen. Kors, hvad tænker Du paa — der er knapt nok til Begravelsen

„Professor Hieronimus."

Bogen er ikke saa gal endda, ja den skal endog efter et temmeligt paalideligt Rygte være antaget til at forsvares for den lægevidenskabelige Doktorgrad ved Universitet. Bogen har gjort de Herrer Medicinere helt forrykte; Forfatterinden optræder nemlig ikke som læg, men tværtimod ligefrem som kyndig Læge og giver sine ærede »Kolleger« nogle slemme bitre Draaber og Piller at sluge, som de ellers aldrig har set ordinerede paa en Recept. Især faar Professor Hieronimus ordineret en saa kraftig Dosis 3 Gange daglig, at Recepten uden Tvivl øjeblikkelig vilde blive annuleret paa ethvert ordentligt Apotek, selv om vedkommende Farmacevt var en af dem med de smaa 2den Karakterer. Bogens Heltinde Fru Kant har set sig godt om paa 6te Afdeling. Hun kan huske alt ligefra Frokostens tynde Smørrebrødsskiver til Kandidaternes kridhvide Lærredskitler. Fruen kommer straks paa Kant med Professoren, idet hun vil bilde ham ind, at hun har meget bedre Forstand paa Sygebehandling end han. Selvfølgelig bliver han lynende trekvart gal paa Fru Kant og lader hende med rene Ord vide, at han ligesaalidt som nogen anden Læge paa 6te Afdeling vil taale Irettesættelse eller modtage Husraad af en »*klog Kone!*« Fruen maa altsaa finde sig i at blive betragtet som en ganske almindelig »Cellekone« ligesom Afdelingens øvrige Gæster. Hendes eneste Adspredelse et at aflægge disse Besøg og udveksle Aandrigheder med dem, thi nogle af Pensionærerne viser sig nemlig at være ret morsomme, omend undertiden lovlig vanvittige. Men at de passer udmærket sammen viser Forfatterinden i et af Bogens ypperligste Kapitler, hvori hun fremhæver, at de have gennemgaaende fælles Sympatier. Fru Kant har saaledes hver Aften højst mærkelige Hallucinationer, under hvilke Værelset synes opfyldt af springende *Heste* der hoppe op og ned som *Gyngeheste.* Samtidig hermed optræder Fru Sch. ved Siden af som en professionel *Læsehest,* dresseret i Frihed, medens i et Sidekabinet Frk. A. tumler hele Dagen igennem med et Par *Sengeheste* med en Energi, der unægtelig var en bedre Sag værdig. Ja, som man ser har alle Pensionærerne hver sin *Kæphest! Amalie Skram* er kort sagt ikke tabt bag af en »blaa Vogn«, hendes Bog er helt igennem interessant og spændende, den griber uforklarlig Læseren og holder ham fast som i en »Spændetrøje« indtil han har naaet den sidste Side. — En Trøst er det, at Bogen kun danner en — ganske vist smuk — Begyndelse til en Suite Mesterværker om samme tiltalende Emme med de ikke saa rent tossede Titler: St. Hans Hospital, Oringe, Bistrup o. s. v.

Valgfeber *(febris suffragii).*

Denne uhyggelige Sygdom, som vi nu i 3 Aar har været forskaanede for, er atter begyndt at optræde iblandt os, og alt tyder desværre paa, at den denne Gang vil forløbe med en uhørt Voldsomhed. Ligesom Kolera skyldes en Kommabacil og Tyfus en Stavbacil, saaledes er Aarsagen til Valgfeberen Baciller, der bevæge sig i Kredse, og det uhyggeligste er, at disse Kredse er udbredte over hele Landet. Som ved andre Epidemier har Lovgivningsmagten ogsaa søgt at hæmme denne Sygdom ved Lov (den saakaldte Valgkredslov), men dens Bestræbelser har desværre ikke vakt Befolkningens Tillid. Diagnosen er let at stille. De angrebne skrige op og gøre et forfærdeligt Spræl, og de søge ved alle mulige Midler at faa andres *Stemmer* at høre. Deres *Organer* blive tørre og kedelige med deres evindelige Snakken op om Sygdommen. Værst angrebne er Beboerne af en vis Kaserne i Kjøbenhavn, og ved Myndighedernes Foranstaltning vil denne Kaserne derfor blive rømmet hen paa Foraaret, forat Beboerne kunne komme ud paa Landet og fede sig efter den langvarige Diæt. Uden saadant Magtsprog viger de ikke af Pletten; de holder krampagtig fast ved den Diæt, som er deres et og alt, og tror ikke paa Landluftens Gavnlighed. Mange af dem bliver desværre ogsaa derude som døde eller Invalider. Skade, at det kun er de færreste af disse, Staten tager sig af ved Indlæggelse paa Hospitaler og Forsørgelsesanstalter, de saakaldte Kollektioner.

Vintergæk.

Redaktionen har haft den Sorg eller Glæde, eller hvad man nu skal kalde det, at modtage en Stabel Gækkebreve, der alle i et blomstrende Sprog indeholde en Anmodning om Optagelse i vore Spalter. Da vi nu som bekent af Princip aldrig tager den mindste Notits af anonyme Skrivelser, gengive vi herved flere af dem in extenso! Redaktionen er selvfølgelig ikke prikken over, at Navnene kun ere antydede ved Punkter; idet vi vel ikke aldeles punktlig kan gennemskue alle Navnene, men dog med nogenlunde Sikkerhed tør paastaa, at disse udgør „Blomsten" af det danske Folk (uden dog derfor at henføre dem til Kategorien „Nydelige Planter!") anmoder vi vor sarte „Buket" af Abonenter, blandt hvilke der findes mer end een „Knop"

om at hjælpe os at gætte de forløsende Ord. — Som man vil se, er det ikke længer chic at vedlægge de tratitionelle Vintergække.

I.
(Vedlagt: „En Georgine“.)
Selv-Ros blusser alt i vorresches Have.
Lifligt fløjter om vor sorte Hær,
„Negre“ derresches lækre „Ænder“ lave,
H—g græsser stolt paa kalked' Grave
G. B. plukker — sure Rønnebær!
. . . . , ...

II.
(Vedlagt: „En Stormhat“.)
Store Mand, som pløjer fremmed Strande,
Ryster Digte af sit „Kvæde“ — Træ,
Har en kraftig Arm, som bærer Lande.
Ild i Blodet; Hatten paa sin Pande
Bærer Manden jo som selv han vil!
. . . . . . ; . . . .

III.
(Vedlagt En vissen „Pengeurt“.)
Har vi blot „Nej“ lidt Sang og Ballet,
Ej andet Stof vi da søgte
„Elverhøj“ gør ej Publikum træt,
Grundig vi ligner de Chefers Æt,
Lidet vi agter „Rød Lygte“!
Sparsomt flyder i Aar som ifjor
Nyheder, som paa Træer ej gror
— Vor „Bøgh“ staar stedse i Flor!
. . . . , ... og . . . . . , ...

IV.
(Vedlagt: En Skarntyde.)
Ved en „Bjergsøes“ Bred jeg saa
Ret en smuk Skarntyde,
„Duft“ det har den, derfor maa
Jeg den vel Dig byde!
. . . . , ...

V.
(Vedlagt: En Brændenælde.)
Her blandt Norges stejle Fjælde
Fandt jeg nys en „Brændenælde“
Som mit Hjærte frydede.
Tænk blandt Kunstanmelderne
Har jeg gjort i Nælderne,
Da jeg Kunsten slet tydede
. . . . , ...

VI.
(Vedlagt: „Vild Vin“.)
„Kennst Du das Land, wo die Appelsinen blühen?
for det gør jeg F. g. mig.
. . . . , ...

VII.
(Vedlagt: En Taalepan.)
Længe nok har A. Ridsdagsmand været
Siddet i Tinget og lavet ingen Ting,
Længe nok har „den Moderate“ blæret
Sig paa Høgsbroes Sæde — ringet Dingeling.
Nej, langt herfra,
Plukke vil sku A.
„Taalepanerne“ i Haven bag en *Busk*.
. . . .

Fra Forfattermødet.
En Aften i Forfatterforeningen.

Hermed følger et **illustreret** Annoncetillæg med Roman.

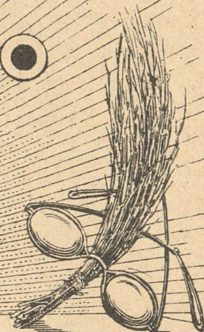

Kejser Vilhelm og Agrarerne.

Berlin den 15de Februar. (R. B.) Kejseren har Snue og maa holde sig inde. Den til i Dag berammede Modtagelse af Agrarernes Deputation er derfor aflyst.

Udgivet af og trykt hos C. Simonsen. Kjøbenhavn. K.

22. Aargang. Torsdag den 7. Marts 1895. Nr. 10.

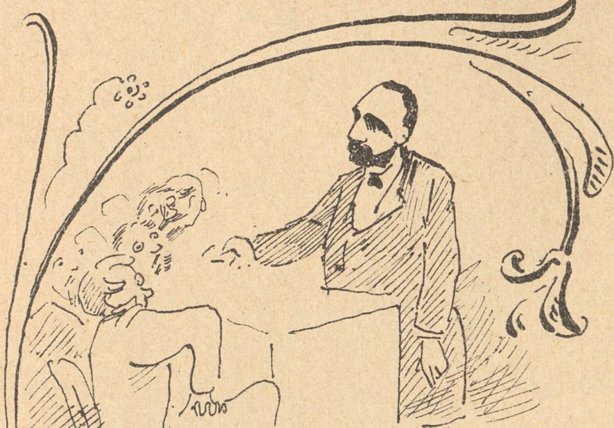

Sørgelige Udsigter.

Lægen (til Husets Herre). Deres Nervøsitet er saa udviklet, at De aldrig maa beskæftige Dem med noget der ærgrer Dem.

Manden (til Konen). Herregud, lille Kone, hvad skal der saa blive af Dig?

Forfatterloven.

Mod Eftertryk og Plagiat
Enhver civiliseret Stat
Med Eftertryk sig værger.
Der sættes baade Bom og Slaa
For dem, som Digterne vil flaa
Og deres Værker hærger.

Alt literairt Fribytteri,
I andre Lande længst forbi,
Vi her dog stadigt øver.
Fra England, Frankrig, fjernt og nær,
Fra Rusland, Tyskland stjæler hver
En halvstuderet Røver.

Til Gengæld vore Egne fluks
Af hver en Oversætterluks
Blev plyndret ret alvorligt;
Hvad nytter det, man bli'er bedømt
I fremmed Land og der berømt?
Det feder kun saa daarligt.

Nu vil en ny Forfatterlov
Beskytte baade os for Rov
Og alle dem deraussen.
Hr. *N. I. Larsen* dog med Fler,
De tage Forbehold, man ser
Alt med en vis Forbausen.

Men *Frede Bojsen* siger Stop
Til denne »Vikingegalop«
Og kalder den Skandale;
Og alle brave Dannemænd,
De ville sikkert føre den
Selvsamme pæne Tale.

Vi haabe derfor paa en Lov,
Der vil forbyde Tankerov,
Saa *Brandes* ikke heller
Med *Børne* eller med *Renan*
Saa tydeligt en anden Gang
Forsøger »Paralleller«.

Kortfattet Konversationsleksikon.

(Fortsat).

C.

(De Ord, der ikke findes under *C*, findes, formedelst den nymodens sjuskede Orthografi, under *K*, hvis de da ikke, paa Grund af Leksikografens Sjusketheds, slet ikke findes).

C, Alfabetets tredie Bogstav, betyder som Lille, *c*, *circa*, som Voksen, *C*, *Celsius*. *Celsius* danner sammen med *Reaumur* og *Fahrenheit* Termometergradernes trefoldige Uenighed.

Cabalministerium blev det Buckinghamske under Karl den Anden kaldt, fordi det vilde regere provisorisk hele Tiden, og det kunde de frie Englændere ikke lide, skønt Jeffreys-Matzen gjorde alt for at forsvare Methoden.

Cache désordres, Frederiksbergs Fattigvæsens Regnskaber. Adskillige Bankregnskaber og Aarsoversigter paa Aktieselskabernes Generalforsamlinger ere ogsaa ret ofte heldige Eksemplarer af den Vægprydelse, hvorfra Navnet stammer: Skjul for Uorden.

„Ca ira!" Revolutionsmændenes Sang, „Corsarens" Mejr Amsel Goldschmidts, Vimpelmærke — „Quand la muse veut parler, le poëte ne peut plus se taire."
A. de Musset.

Censor. Erik Bøgh er Numer 1, Vilhelm Møller er Numer 2. Igrunden er de nok lige habile begge To.

Centralasien er for England og Rusland det Samme, som den varme Grød er for Kattene. De brænde sig stadig væk paa Grøden, men de sluge dog en Bid af og til.

Centrifugalkraft og **Centripetalkraft** ere modsatte Bevægelser. „*Frejr*" har dog vidst at forene dem i en enkelt Dobbeltbevægelse, saaledes at Detaillisterne centrifugere og Andelshaverne centripetere Frederiksholmskanal 4.

Centrifuge, en Maskine, som er opfunden til Glæde for de store Landmænd, men som paa samme Tid skaffer smaa Bymænd elendig Mælk.

Chamæleon, En, der skifter Farve efter Omstæn-

dighederne; Eks. gr. *Hørup*, *Schandorf*, *Lars Dinesen*, *Drachmann*. *Oscar Madsen* hører til de allermindste af Slægten.

Chaos, Student og qvasi-Socialist *Borgbjærgs* Hjernemasse; *Fernando Linderbergs* dito dito er nok taget af samme Grødfad.

Chartreuse, Navnet paa et bekendt Karteuserkloster i Frankrig, hvor Munkene drak til den store Guldmedaille, som deres Liqueur da ogsaa mangfoldige Gange har faaet paa forskellige Verdensudstillinger.

Check, et højst ærgerligt Stykke Værdipapir, naar vedkommende Bankkasserer, hvad der ikke er saa utroligt, er stukket af med Kassen.

Citere er en Ting, som *Georg Brandes* ikke holder af at have med at gøre, naar han har været ifærd med at læse Taine, Renan eller Børne. *Erik Bøgh* kan ikke udstaa at citere andre Forfattere end sig selv.

Colding, Navnet paa en af vore müntreste Politikere. Det vilde være Synd for Referenterne bl. A., om han ikke blev genvalgt ude i Kongens Lyngbye —
for tænk om *Colding*, han faldt a',
hvor fik vi saa en *Colding* fra?

Cypern, en Ø i Middelhavet, Afrodites, Skønhedsgudindens, Fødested, bekendt for sine smukke Kvinder og sin fortræffelige Vin, hvorfor den fra Arilds Tid har været efterstræbt af alle lækkersultne Magthavere.
Nu kalder Tyrken Øen sin,
Mens Britten nyder Øens Vin.

Cølibat, en Anledning for katolske Præster og andre Pebersvende til megen Gemytlighed. Vedkommende have nemlig altid Raadighed over deres Gadedørsnøgle.

Takkehymne til Hr. Bagger!

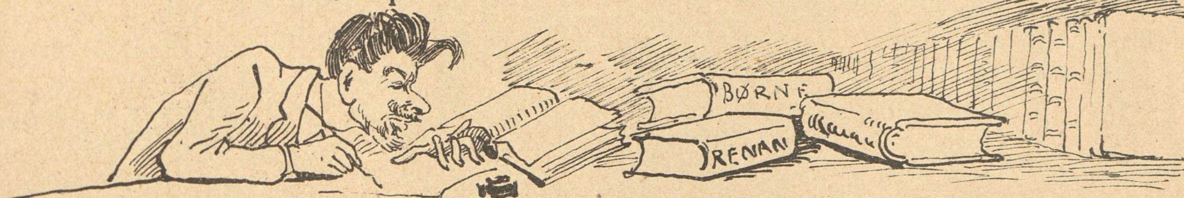
A capricio:

Langt højere Bjærge saa vide paa Jord
end her, hvor et Bjærg kun er Bakke;
dog gærne for *Bagger* i Aar som i Fjor
vi Spillemænd Spillemænd takke!
Hvad skal vi dog med denne *Grieg* og hans Fest?
at spille piano, det tjener os bedst!

Hr. *Bagger!* Vi takker, fordi Energi
for vor Forening viser De min Sandten,
naar „schlechte Leute“ fløjte en Lokkemelodi,
(selvom de er „gute Musikanten“!)
Lad *Hennings* og *Grieg* spille firhændigt Spil,
vi sætter ikke mere „firehundred“ til.

Flere Medlemmer af „Foreningen til
Understøttelse af trængende Musiklærere
og Musiklærerinder.“

Østrup — Kohelet — Renan — Brandes!

Redaktionen har modtaget følgende Artikel: Hr. Redaktør! Forleden Dag, da jeg kedede mig ganske rædsomt, gennemlæste jeg vor geniale *Georg Brandes'* glimrende Afhandling om den gamle, sejge Hr. Job, om Salmernes Højsang og Kohelet. Den sidste især interesserede mig vældigt! Det var ikke, fordi den var særlig omfangsrig — det er af den Slags Bøger, man i ethvert Fald kan *„gabe over“* — men fordi jeg syntes, jeg kendte dens vægtige Tanker andet Steds fra. I mine ledige Øjeblikke, af hvilke jeg har et Par Dusin Timer om Døgnet, gennemrodede jeg min udmærlede Hukommelse og mit tarvelige Bibliotek og fandt endelig, hvad jeg søgte. — *Ernest Renan* er Manden! Det er ham, der har begaaet dette frække literære Rov! I „Revne des deux mondes“ for Februar 1882 har denne Undermaaler i Literaturen uden Spor af Blufærdighed ladet trykke et dristigt Plagiat af *Georgs* „Kohelet“ i „Tilskueren“ for December 1894. Det er jo en graverende Beskyldning, jeg her har udslynget mod ham — Renan — men den er saa soleklar, at Kravet om Beviserne er en komplet Latterlighed! Men jeg kan jo gærne nedlade mig til at give 2—3 Stykker af den Slags. For Eksempel er Titlen „Historie du *peuple* d' Israel“ en uforskammet ordret Oversættelse af *Georgs* „Historie om Israels *Pøbel*“. Pudsig er *Renan*, naar han tror at kunne skjule sit literære Ran ved at omskrive den gyldne Sætning: *„Georg* er en ældre Broder til *Edvard*“ til: *„Edvard* er en yngre Broder til *Georg*“! Naar jeg endelig anfører Hovedbeviset, nemlig følgende Parallel:

Hos *Renan* Side 999.	Hos *Georg* Side 99.
„La femme est la vie!“	*„La' fem være lige!“*

vil enhver sikkert med mig istemme Raabet: Hævn over den literære Stratenrøver *Renan!*

ærb.

J. Vestrup.

NB. Undervisning i Ridning gives!

Den første Polka og

Den sidste Galopade.

Har Menneskene Sjæl?

(Frit efter Kittelsen).

Mislige Trafikforhold.

Det var her den 1ste Februar,
Den handelskyndige Hr. Agrar
Tog Plads paa Lokomotivet;
Man kørte til for den fulde Damp,
Det galdt jo tydeligt nok en Kamp
For Livet.

Det gik nu strygende nok en Tid,
Men Vejen var ikke ganske blid;
Forhindringer kom der nok a'.
Urtekramvarerne, de slap op,
Man manglede baade Sukker i Top
Og Mokka.

Man til Grossererne sendte Bud,
Men det faldt grumme uheldigt ud;
De Herrer haardhjertet svarer:
»Frejr« saalidt kontant som paa Klods
Faar det Allermindste hos os
Af Varer.

Og anden Viderværdighed kom;
»Frejr« ifølge Lov og Dom
Har faaet Bøder som Biret.
Af Skade klog, men just ikke rig
Man bliver hist i en offentlig
Politiret.

Og Kriminalretten, man erfo'r,
Vil ogsaa tale et borgerligt Ord
Med »Frejr« paa Grund af Trafiken.
Ingen Fremmede handle tør,
Og dem har man solgt baade Ost og Smør
I Butiken.

Man er nok ifærd med at køre fast,
Og Rydderne møder i største Hast
Og stiller sig op ved Maskinen,
Men rører sig ej for at bringe den flot;
Man siger: Nu kan I ha'e det saa godt!
Med Grinen.

Og Togpersonalet seer med et Suk,
At man har nok begaaet en Buk;
Waggonerne, de er fulde
Af al Slags Varer, af Surt og Sødt,
Af Fedt og Magert, men Alt er mødt
Med Kulde.

De nye Styrere af det kongelige Teater have vist sig som sande Skattegravere: „Den lille Hyrdedreng", „Gulddaasen" og andre Pretiosa. ere komne for Dagens Lys.

Turen kommer vel ogsaa snart til „Preciosa eller den Stumme" med Frøken Dons i Titelrollen.

Af en Dameskræderinderegning, der er kommet „Punch"i Hænde:

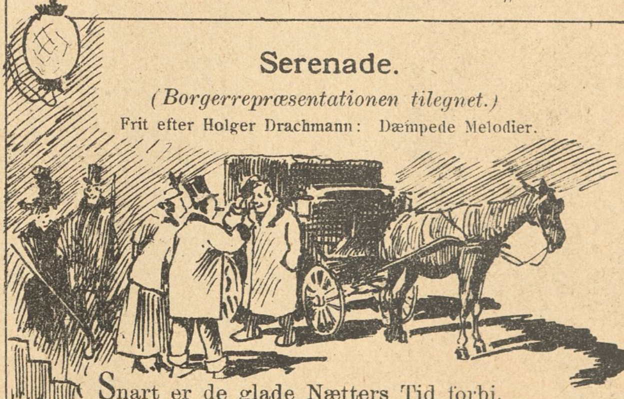
En Prinsesserobert med flegmatiske Foller	40 Kr.	„ Ø.
Træensbirasjonsblade	„	— 50 —

Serenade.

(Borgerrepræsentationen tilegnet.)

Frit efter Holger Drachmann: Dæmpede Melodier.

Snart er de glade Nætters Tid forbi,
og Mørket dækker da de tavse Gader,
og Bægerklangens muntre Melodi
snart *Blanch's* og *Riise's* Kvindebørs forlader.

Fra Strøget gaar den halve Verden bort
og sætter Kursen efter Mørkets Huler.
En Nat til Klokken tolv er altfor kort,
og Glæden sig for Politiet skjuler.

Men endnu breder et elektrisk Skær
fra *Riise's* Hal sig over „Helliggejsten"
og over Storkereden, vi har kær
saavel som de Genier, der har rejst den.

End øver Karl af Riise kraftig Daad,
og endnu ikke *Blanch* Butikken lukker;
end er der til en stille Bajer Raad,
før vi i „Klosterhallens" Celle sukker.

Togstandsning.

Locomotivet »Frejr« kørte fast.
Kulden hørte til Overvinderne
»Kasterne« hørte ogsaa til Fjenderne,
Der nok ikke har synderlig Hast

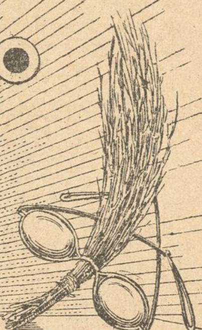
Med at faa det i Fart paa Skinnerne.
Salomon, *Juul* og alle Graverne
Le, saa de holde sig paa Maverne,
Hvem, der græder, er Andelshaverne!

Udgivet af og trykt hos C. Simonsen, Kjøbenhavn, K.

22. Aargang. Torsdag den 14 Marts 1895. Nr. 11.

PUNCH.

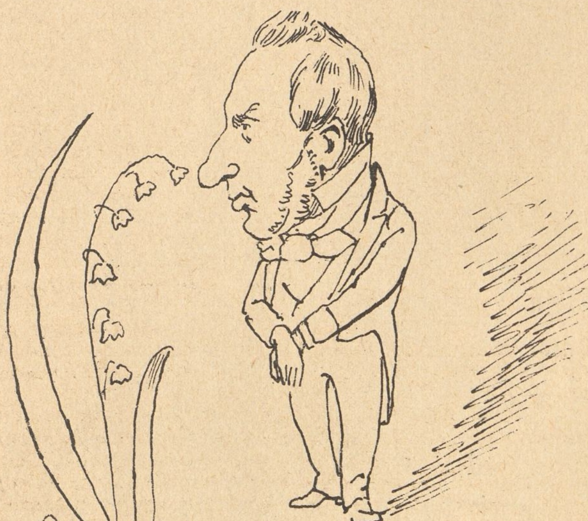

Paa Strøget.

— Det var da et Pokkers Hastværk, at Violinisten der, Petersen, havde med at blive gift med det forfløjne Pigebarn!

— Han er jo en flink Stryger, og hun var Strygejomfru, saa det er sgu' ingen Under, at det er gaaet i en strygende Fart.

Fra Borgerrepræsentationen.

Mel.: »Vort Modersmaal er dejligt etc.«

Vort Byraad, det er dejligt,
Det saa vi mangen Gang.
Hvormed skal jeg belejligt
Vel ligne det i Sang?
En munter, gammel Kone —
En Ungersvend —? ved Gud!
Jeg ved det ikke rigtigt,
Men blakket ser det ud.

Hvad det i Fjor bestemte,
Det fik vi ofte se,
Iaar det jævnlig glemte —
Vide: Natcafé.
De stakkels Gæstgivere,
Som vi jo ogsaa ved,
Fik baade den ene
Og den anden Besked.

Forleden holdt man Møde,
Det har vi ogsaa set,
Hvor *Trier* monne støde
I Afholdstrompét;
Borgmester Hansen talte
Hel sort om Tivoli,
Men Begge vilde være
For Nattesæde fri.

Betinget Nattesæde
Til Klokken, den er 1,
Er en betinget Glæde,
Men det er ligefedt:
I Fjor man vilde ikke
Længer end til 12,
Iaar da maa man drikke
Pokker ivold.

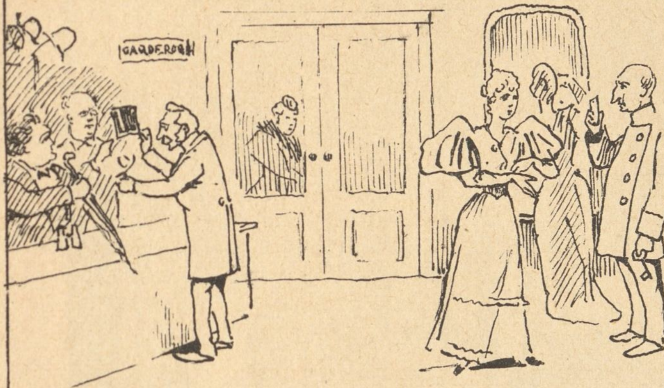
Med Renovationen
Gik det ikke saa let,
Og Stadens Asfaltering
Skal paa »Stadens Budget;«
Der har vi jo erfaret,
Som *Hagemann* sa'e,
At Alt er velforvaret
Og kommer sildigt fra.

Vort Byraad er dejligt,
Det ved vi saa godt;
Det tager sjældent fejl i
Hverken Stort eller Smaat.
Og er det ogsaa fejlende
Iaar, nuvel! saa faar
Vi ganske sikkert Fejlene
Gjort om til næste Aar.

Teaterkommissionens Betænkeligheder.

Resultatet af Teaterkommissionens Arbejde foreligger nu og ser højst tiltalende ud. Med Mottoet: „Sparsomt i Norden“ har Kommissionen med beundringværdig Energi arbejdet henimod det attraaede Maal: Det kgl. Teater omdannet til en Sparekasse (NB. uden den i disse Tider saa moderne Konvertering!) Ved en behændig Ballance imellem Nedsættelse paa Udgiftskontoen og Forhøjelse paa Indtægtskontoen er det lykkedes Kommissionen at præstere — (paa Papiret!!) — en hidtil ukendt, ja næsten uanet Overbalance paa Statens Budget. Af Interresse for de tre Kunstgenrer: Opera, Ballet og Skuespil vil der blive sat store Forandringer i Scene i Orkestret og paa Tilskuerpladsn. Under Opførelsen af en Opera vil 5 Rækker af første Parket (hvor Teateranmeldere og Rigsdagsmændene tænkes anbragte) forsvinde i Dybet og Orkestret indtage denne Plads. Under Opførelsen af Bournonvilles større Balletter maa Scenen udvides betydelig ved Inddragelsen af Orkestrets Plads, og Orkestret vil da samtidig faa Erstatntng ved, at hele 1ste Parket og 3 Rækker af 2det Parket gaar ned i djupen Källar. Ved Skuespils Opførelse bliver det Orkestrets Tur til at forsvinde, og første Parket udvides da lige ned til Lamperækken. Teaterrestaurationen vil blive drevet af Teatret selv, og dens Køkken vil faa Plads under Scenegulvet, hvorved denFordel opnaas, atSkuespillerne i „Stykker med forskælligt“ kan faa deres varme Mad hurtigt serveret, medens samtidig de fremvældende Dampmasser i „Valkyrien“ o. s. v. vil kunne præsteres expedit ved blot at løfte lidt paa Grydelaagene nede i Køkkenet. I Teatrets Vestibule vil der som Pendant til Billetkontoret tilhøjre blive indrettet et større Kontor til „Grosserer-Societetets“ venlige Afbenyttelse. Samtidig tænkes Skuespillerfoyeren betydelig udvidet af velvilligt Hensyn til de hyppigt og godt besøgte Protestmøder. I de Dage, da saadanne Møder mod Forventning ikke afholdes, vil Teatrets Skuespillere efter Tur blive beordrede til at holde offentlige Oplæsninger til Indtægt for Teater kassen. I Stueetagen vil Pressen mod en aarlig Afgift faa overladt flere Lokaler; og endvidere vil i Telefonsalen en af Pressen lønnet Funktionær Dag og Nat være beskæftiget med at lade Bladene tilflyde alle sensationsvækkende Nyheder paa Teaterrygternes Omraade. Da Teatret for Fremtiden agter at afholde Prøver om Natten til langt ud paa Morgenstunden, vil der bag ved

Scenen blive indrettet en Suite elegante Gæsteværelser for samtlige Deltagere i de natlige Prøver. Udgifterne ved alle disse Forandringer i Teatrets Indre vil kun beløbe sig til cirka 1,375,204 Kr. 21 Øre, — men til Gengæld ser Indtægtssiden anderledes smilende

ud! Indtægtskildens enorme Sum indkommer ved Grosserer-Societetets Lokaler, TilskuerpladsensUdvidelse under Skuespils Opførelse. Oplæsninger i Foyeren, Pressens Lokaler og Telefonsalen. Teaterrestaurationen, Teatrets Overtagelse af Garderoberne, ved Teaterdragternes Udlejning til Karnevaller, Udlaaning af Skuespillere til Aftenunderholdninger o. s. v. Forfatter-Honorar bliver for Fremtiden en „saga blott" idet Teatrets samtlige Skuespillere (Reumert og Poul Nielsen undtagne) vil blive beordrede til at skrive og indlevere nye Skuespil eller Oversættelser, medens Orkesterpersonalets Spidser skal komponere samtlige Operaer (Rung selvfølgelig undtaget!). Balletten er jo en Arv fra Bournonville. Foreget Indtægt tænkes endvidere opnaaet ved, at der for Fremtiden gives 3 Forestillinger om Dagen: en Formiddags —, én Eftermiddags — og en Aftenforestilling. — Den gamle Fordom med Forbud mod Børn under 10 Aars annuleres, og man venter sig en kolossal Indtægt ved saaledes at aabne Teatret helt for denne hidtil saa stedmoderlig behandlede Sjettedel at Københavns Befolkning. Teatrets Souflører, der jo i Mellemakterne gaar og driver, ville blive beskæftigede som Teaterfrisører etc. I det hele taget vil gennemgaaende mindst 3 à 4 ansvarsfulde Poster blive inddragne under enhver ved Teatret ansat Person. Skuespillere, der ikke optræde, ville saaledes have at assistere i deres Fritid ved Garderoberne, i Teaterrestaurationerne o. a. St. Med Henblik herpaa forhøjes Mulkterne, der kunne dikteres Personalet, til det tredobbelte.

Indtægtsiden vil herefter udvise den svimlende Sum 5,296,378 Kr. 26 Øre. —

Udgift.	Indtægt.
1,375,204 Kr. 21 Øre.	5,296,378 Kr. 26 Øre.

Overbalance = 3 Millioner, 911,177 Kroner og 5 Øre! — og det er dog i Grunden ikke til at kimse af! —

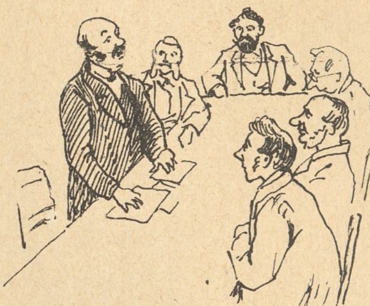
Københavns Sennopsfabrikanter (Sennop med *e* — pent skal det være!) have Alle som En besluttet, at de ikke ville have Nogetsomhelst med *„Frejr"* eller *„Frejr's"* Galt at bestille.

Nu kan *„Frejr"* altsaa ikke engang faa Sennop til sit Flæsk.

Det vil vist rive i Næsen!

Byraadsmøde i Vaaserup.

Uddrag af Forhandlingsprotokollen.

Mødet aabnedes Kl. 10. *Formanden* havde den sørgelige Pligt at meddele Forsamlingen den Jobs-Post, at Byens monumentale Stolthed, for hvilken alle Hjærter bankede varmt, kort sagt, den store Pumpe paa Lilletorv var frossen til og havde 3 Dage igennem bestemt vægret sig ved at give det for Byens tusinde Hjem saa nødvendige Vand fra sig. (Bevægelse). Han bad Medlemmerne udtale sig.

Urtekræmmer Sirupsen vilde ikke nægte, at samme Pumpe i de senere Aar havde været en slem Post paa Byens Budget, og om dens Rang som Vaaserups monumentale Stolthed kunde der være delte Meninger. (Uro). Ja, han gav ikke en Svedske for den Slags Monumenter, det var nærmest en Vandalisme for Lilletorv (Røre) og Posten havde altid som sagt været en Kilde til overflødige Udgifter. (Umaadeligt Røre).

Barber Krølle vilde nødig komme ind paa dette sidste kildne Spørgsmaal, men mente dog, at Budgettet kunde trænge til at beklippes en hel Del.

Bager Bolllesen ønskede, at F. og hans Pumpestok vilde fjærne den forbandede Post. Han havde forleden Aften, da han kom fra Klubben, 2 hele Timer igennem i den frostklare Nat staaet og konverseret Pumpen i den Tro, at det var Sæbesyder Iversen. (Stormende Latter).

Vinhandler Vandberg vilde af lutter Menneskekærlighed advare alle mod at drikke koldt Brændvand, Derimod havde han lige faaet en Sending udsøgt *Château Margaux* og *Chambertin*, som han vilde sælge til Røverkøb. (Bevægelse).

Konditor Isbjerg kunde saa godt lide, at Vandberg altid kom stikkende med nogle bevingede Ord om sine Vine, de smagte altid godt, Ordene — ikke Vinene; men han syntes ikke, at Vandberg qua Vinhandler skulde advare mod Brug af Vand (Røre). Lægerne tilraadede meget Nydelsen af god Vanilleis og dermed var Taleren altid velforsynet.

Skomager Saalerup saa nok, at enhver talte for hvad der passede i hans Isenkram, men derfor burde man dog ikke glemme Hovedsagen. Man burde overfor Bager Bollesens revolutionære Attentater mod Pumpen være paa sin Post. Fjærnede man denne vilde man gøre Vaaserup latterlig i Omverdenens Øjne, man risikerede ligefrem at blive anbragt paa „Punch"s Bagside til Grin for den store Hob (Voldsomt Røre). Men man burde paa den anden Side ikke pumpe Byens Kasse for ekstra Udgifter, men rolig afvente Tøvejrets Indtræden. Dette vedtoges og Mødet hævedes Kl. Kl $12^1/_2$.

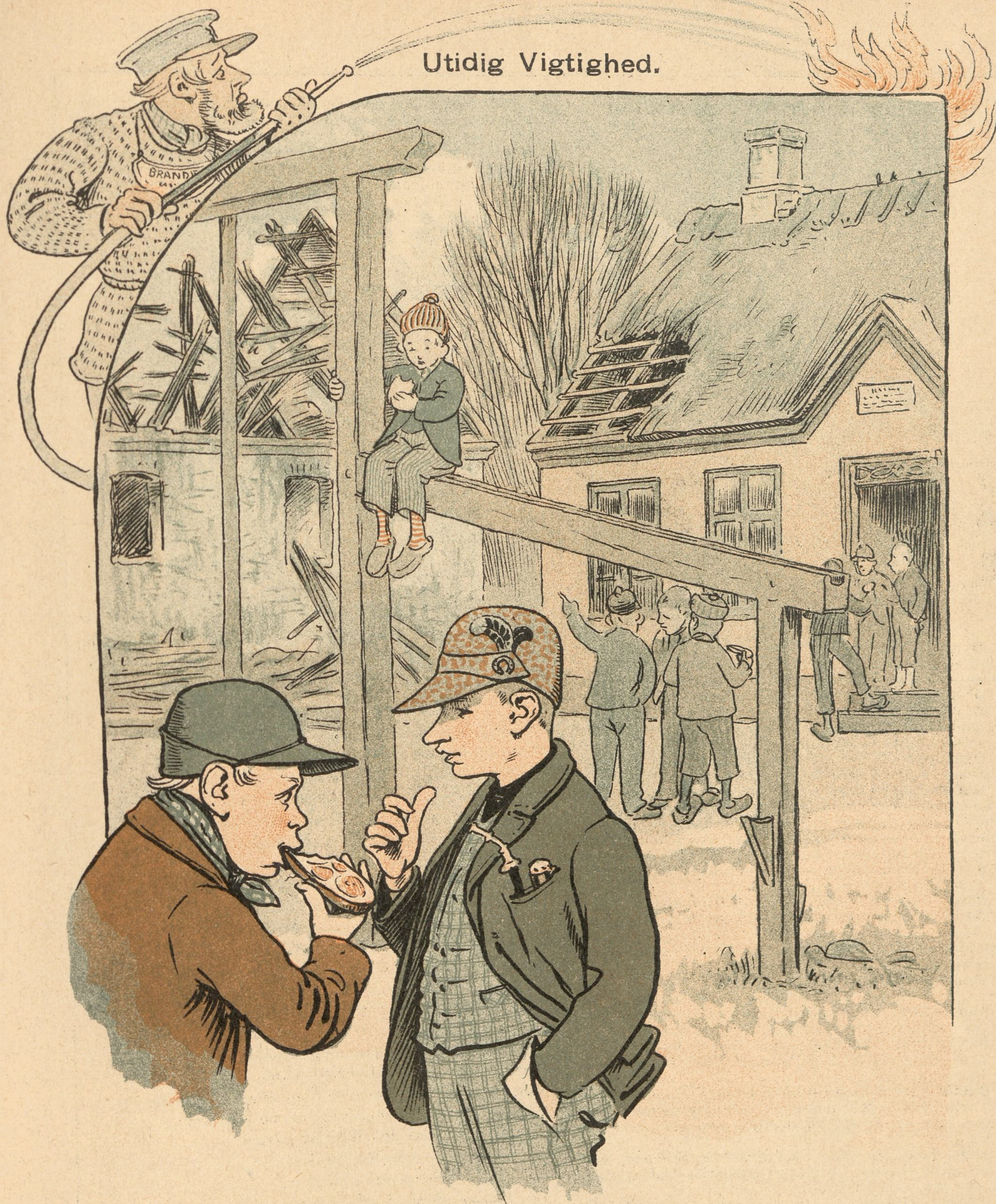

Rimeligt nok!

Herren. De tog nok kun svagt Bifald iaftes, min Kære!
Skuespilleren. Ak ja, Hovedstadspublikumet har ingen Forstand paa sand Kunst; i en hvilkensomhelst Landsby vilde jeg have gjort mere Lykke end her.

Utidig Vigtighed.

Hans. Hvo'for Fa'en ku' Skolen nu itte har futtet a' me' det Samme?
Jens Peter. Der var sku osse Ild, men saa var der Jen, der var saa vigtig aa kravl op aa sluk'en.

Kortfattet Konversationsleksikon.

(Forts.)

D.

D er Alfabetets fjerde Bogstav. D. kan betyde Detur ɔ: Gud elsker en glad Giver! eller D. gale m! Dælen etc. eller D. Femhundrede etc.

d' accord, overensstemmende, som naar *Brandes* og *Renan* ere enige om at regne fejl med Hensyn til Jobs Børn, ikke *Børne*, som *Renan* saavidt vides aldrig har hverken citeret eller plagieret.

Dagsorden, Noget, der sjeldent følges paa Vaabenbrødrenes Generalforsamlinger efter Frokosten.

Danmarkshistorie, et Sammensurium, der laves af hveranden Almueskolelærer og enkelte Latinskoleditoer; Bogens indføres derpaa i vedkommende Lærers Skole og udkommer i nye Udgaver hvert andet Aar, hvorefter de tidligere Udgaver erklæres for kassable. Disse sidste Erklæringer ere det eneste fornuftige ved den Fabrikvirksomhed.

Dass, bekjendt norsk Digter og Humorist.

De dustibus non est disputandum ɔ: om Smagen kan der ikke disputeres; der er dem, der regne *Rantzaus* Døgnfluer til Literaturens Perler og betragte *Martinius* som en stor Skuespiller.

Dementi, Noget, som løgnagtige Blade aldrig ville optage fra den, de have paaløjet Et eller Andet.

Deputation, saare eftertragtet at komme med i, naar det gælder Nytaarskur hos Kongen el. dsl.

Derivation, Afledning. Dronningen hos Potifar, kan man slutte sig til, hed Potimor; Hustruen til Loth hed Lotte etc.

Diæter give Folk Lyst til politisk Virksomhed og til at virke for, at Kommissioner, i hvilke de ere Medlemmer, ikke opløse sig for hurtigt, men gaa grundigt tilværks.

Dons, Elisabeth, har en fortræffelig Stemme, der næsten altid er hæs; betydeligt dramatisk Talent, der mest ses paa røde Plakater.

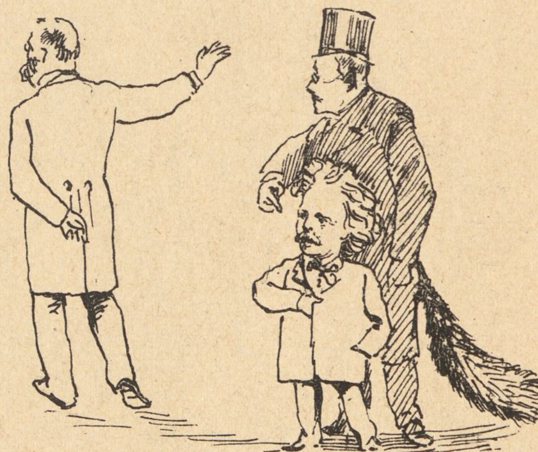
Drama, Handling; det er Noget, som *Rudolf Schmidts* og *Edvard Brandes'* Dramaer næsten ikke kender til.

Dyrlæge er det Samme som Veterinær og det Modsatte af Kommunelæge, som ikke er dyr, men praktiserer gratis for Fattigfolk. Hr. *Meyer* bliver vist en slem *Dyr*læge for Auktionsholder *Nielsen*.

Døgnfluer (ephemera), en Insektfamilie, der hører til de Nethindede, letklædte Damer i lyserøde Tricots. De leve i Reglen kun et Døgn. I „Kisten" ere *Rantzaus* Døgnfluer stundom mere seglivede; disses Livsglæde turde dog være tvivlsom.

Fra Kunstens Overdrev.

Fordum saa vandred' enhver Ministrel
Uden en eneste Styver i Eje
Mutters ene paa vildene Veje,
Prøved' sin Lykke og øved' sit Held.
Da som oftest han leved' saa temmeligt bon,
Var den hele Façon uforglemmeligt fjong.
Impressarier kendte han ej,
Ingen *Hansen* og *Hennings* — o, nej!
Dengang led Kunsten ingen Trang;
Nu er det Sløjberg mangen Gang.
Kunstnerne drog i Verden frem,
Savnede aldrig et Kunstnerhjem.

Nys mod en trængende Musikerstand
Direktør *Hennings* og *Grieg* er veldædig;
Men da *Bagger* er væmmeligt stædig,
Deres Veldædighed bliver til Vand.
Naa! hvad *Henningskonserten* nu angaar, saa tror
Vi just ej, at Gevinsten var bleven saa stor;
Skøndt kanske at den lille Hr. *Grieg*
Havde faaet en udsolgt Butik.
Det gik nu ikke denne Gang,
Hr. Bagger gjorde Vejen Trang;
Veldædigheden ender i
Vort sædvanlige Skænderi.

Fordum sad Kvinden ved Væv og ved Rok,
Nu er de ædle, dydzirede Kvinder
I en ængstelig Grad Kunstnerinder,
Udstille ville de derfor en bloc.
Ak! men fredelig er ikke Kvindens Natur,
Naar hun støder paa det, som man kalder *Censur*.
Comité'r, alle mulige Slags,
Har hun valgt og kasseret dem straks.
De Kunstnerinder mangen Gang
Gør ret hverandre Vejen trang,
Og Resultatet bliver tidt
Grumme let til bare Sk — Fallit!

Før Valgene.

Vi have modtaget Følgende:

Med Anmodning om Optagelse i Deres ærede Blad tillader jeg mig herved at meddele, at jeg under Dags Dato har tilstillet Selskabet for Hovedstadens Forskønnelse — bl. A. med smukke Borgerrepræsentanter — en Skrivelse saalydende:

Da jeg for nyligt, som det vil være det ærede Selskab bekendt, har været oppe at slaas paa et offentligt Sted med et Par gode, gamle Uvenner, med hvem jeg samme Aften drak Forlig, hvorefter vi gave os til at slaas i et andet Lokale samme Aften, i den Anledning var jeg forleden Dag i den offentlige Politiret.

Da jeg blev ved med at afbryde Assessoren, henviste han Sagen til kriminel Behandling.

Sagen vil formodentlig næppe blive fuldt belyst og afgjort inden de nærforestaaende Valg til Borgerrepræsentationen, og da det er kommen mig for Øre, at nogle enkelte Medlemmer af Athletklubben skulle have paatænkt at opstille mig som Kandidat, men jeg ikke kan forudsætte, at de andre Herrer Medlemmer af Klubben ville dømme i Sagen i min Favør, skøndt jeg dog fik et blaat Øje for min Optræden som ærekær Mand, saa undlader jeg ikke herved at meddele, at jeg under de foreliggende Omstændigheder ikke ønsker at modtage Valg som Borgerrepræsentant.

Saasnart bemeldte Sag er endelig afgjort, agter jeg at gøre Selskabets Medlemmer bekendt med dens Detailler, blaa Øjne, Næsestyvere etc., saaledes som disse ville komme til at foreligge oplyste ved Behandlingen, der var meget proper, og føler jeg mig overbevist om, at Dommen om min Handlemaade vil blive den, at jeg har handlet, som det sømmer sig for en — nok sagt!

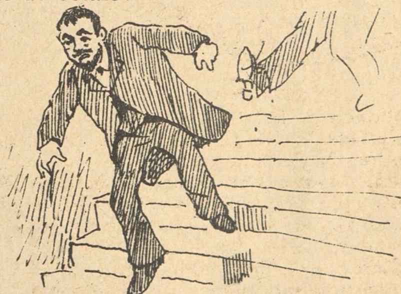
Deres ærbødige
Marskandiser og Staldkarl.

Spørgsmaal og Svar.

Sp. 1: Kan min Vært, uden at jeg har den mindste Anelse derom, smide mig, der har beboet min Lejlighed i 14 Aar uden at betale, ud af samme, naar jeg selv er meget godt fornøjet med Lejligheden?

En daglig Holder af „Punch"

Sv: Ja, hvis han er stærk nok dertil; forøvrigt forekommer det unægtelig Redaktionen, at det snart var paa Tide at betale!

Sp. 2: Ved Redaktionen, hvad Aar og Dato Bojsen er født?

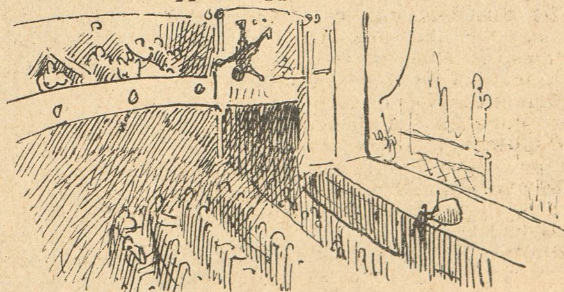
En nysgerrig.

Sv: Javist gør vi det!

Sp. 3: Skal en Mand have Borgerskab for at blive Rullekone?

x + y.

Sv: Han slipper næppe derfor!

Sp. 4: Kan jeg, dersom jeg tilfældigvis skulde falde fra Galleriet i det kgl. Teater ned i 1. Parket, faa Lov til at blive dernede til nedsat Pris?

En Abonnent.

Sv: Absolut Nej! De vil blive fejet sammen og baaren hjem.

„Jeg vil — nej! jeg vil ikke!“

Sparsomt i Norden vi Blomster finder,
Farven er bleg, og kun svag er dens Duft;
Men desto fler af Blomstermalerinder,
Som nu er nærved at gaa fra Fornuft.
Nyligt et Slag for Censuren man slaar,
Spytter i Kaalen, man søbed' igaar. —
Væksten den ranke og Lokkerne blanke,
Læberne, stemte for Talens Musik,
Renhed i Farver og Klarhed i Tanke —
Alt det i Arv kun de Færreste fik!

Udgivet af og trykt hos C. Simonsen. Kjøbenhavn. K.

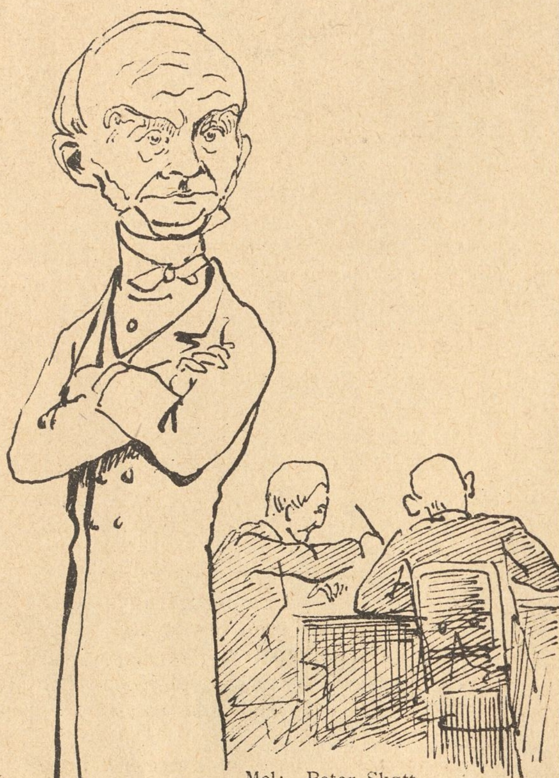
22. Aargang. Torsdag den 21. Marts 1895. Nr. 12.

Naivt.

— Se mine Damer: her skal De se Tobaksplanten.
— Ih, det var da morsomt, men sig mig, hvornaar bliver Cigarerne modne?

En Matador.

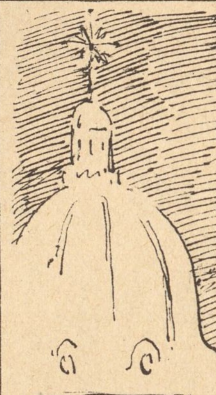
Mel: Peter Skøtt.

Tietgens straalende Bedrifter
Kender hver en Skolepog;
Taler fejred' ham og Skrifter
Og til Allersidst en Bog;
Nyligt man servered' den,
Som han selv diktered' den.

Sikkert kan man stole paa'et,
At den er paalidelig;
For dens Sandhed indestaaet
Haver han højtidelig',
Tietgen gør jo inte Grin
Med *Oscar* eller *Schovelin.*

Ud fra Hjemmet han sig svinger,
Før han endnu blev til Mand,
Prøver sine unge Vinger
Vidt omkring i fremmed Land.
Alle de, der saa ham, sa'e:
De'e nok En fra O'ense a'!

Hjem han kom, og en Privatbank
Stiftede han nok saa frisk;
Konkurrenter fik krabat Bank
Af den Kækkes Knaldepidsk,
Og Grossererne med Suk
Tog imod med dybe Buk.

Der var noget ret Aparte
Ved den Mand, thi Sagen er,
Han forstod den Kunst at starte
Actieforetagender.
Gik rabundus mange Smaa,
Krykken flød s'gu ovenpaa!

Han har virket højst forskellig' —
Det er næsten rørende,
Senest nu at se ham hellig,
Mageløst godgørende.
Marmorkirken gav han — kun
For en Smule Byggegrund.

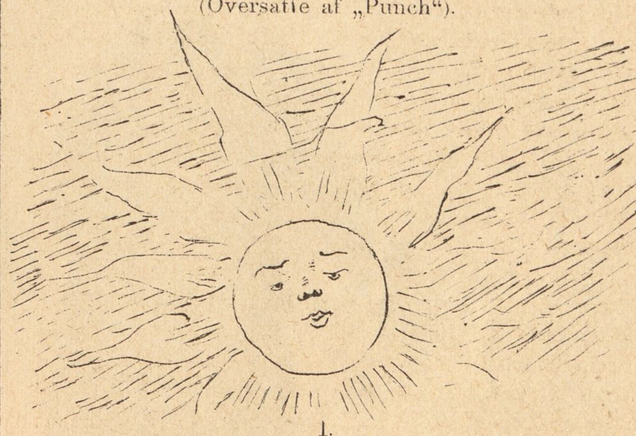

Derfor kan det Ingen undre,
Naar vi synge her saa rapt,
Naar vi sige, vi beundre
Ham for Typen, der er skabt
Under hans Auspicier:
Mercantil Patricier!

Pater Mélange.

Conférences populaires

(Oversatte af „Punch").

I.

Mine Tilhørere!

Jeg skal bestræbe mig for at tale populært, forat enhver, der har om end nok saa ringe Antydning af Hjærne med tilhørende Omløb, kan forstaa mig; og jeg skal fatte mig i Korthed for at undgaa Snorkning i Lokalet.

Jeg vil i Dag tale om Astronomien. Denne den mest højtgaaende og vidtløftigste af alle Videnskaber har i de sidste Aarhundreder taget et Opsving, der kan faa selve „Frejr" til at blegne af Misundelse. Man har endelig faaet Øjnene op for, at vore Forfædres Paastande om, at Maanen var lavet af en grøn Ost, og at Planeten Mars udelukkende bestod af Marcipan, ere komplette Misforstaaelser!

„I Østen stiger Solen op" osv. siger Hr. B. S. Ingemann nok saa frejdigt i sin bekendte Vise — men

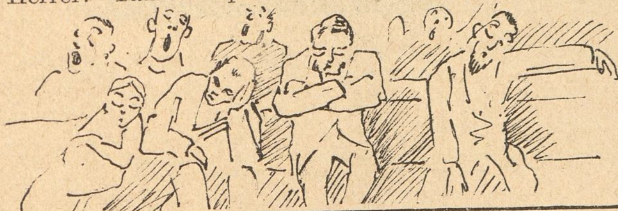
desværre! — det hele er faktisk en kedelig Fejltagelse fra den ellers ganske brave, gamle Mands Side. — At Solen danser Pinsemorgen, eren ganske fiffig Paastand af driftige Restaurationsværter i Frederiksberg Allé og nærmeste Omegn — men heller ikke andet! Det er endvidere en trist Kendsgærning, at Hr. J. L. Heiberg har siddet lidt for længe oppe den Aften, da han skrev det i Henseende til Vanvid fremragende lille Digt „Solen sank bag grønne Lund, og den klare. *fulde* Maane".

Samme gamle Gentleman har utvivlsomt ligeledes haft et af sine mindre geniale Øjeblikke, da han bemærkede, at „Luna sit Sølverbaand snor om Endymion, spejder i Busk og i Dale" — eller ogsaa er det et plumpt Forsøg fra Forfatterens Side paa at putte Blaar i Menigmands uskyldige Øjne. Fru Luna har faktisk ikke noget Sølverbaand og staar — saavidt jeg ved — ikke i nogetsomhelst intimt Forhold til Hr. Endymion; spejder i Busk og i Dale", hehe! nu maa jeg grine, Maanen har min Sandten andet at bestille end at spejde i Busk og i Dale, hvis den ikke vil bryde Kontrakten om at gaa en Gang rundt om Jorden i Løbet af en Maanedstid.

Men om alt dette lever den rare Heiberg i „glad Uvidenhed"; det er godt at vide, at det er ham, der har bedrevet „Elverhøj". Gud, hvor det ligner ham!

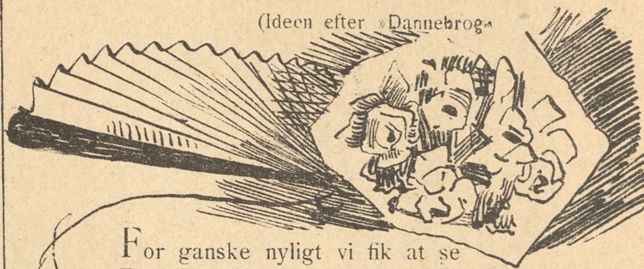
Deres Landsmand, Tycho Brahe, havde som bekendt flere nye Stjærner „i Kikkerten", og dog opfandtes dette Instrument først Aaret efter hans Død, hvilket viser, at samme Brahe med et mildt Udlryk har været et rent Jærn. Senere forsøgte man ved flittig Omgang med Glas at „kigge Stjærner", men drev det i det højeste til at faa fat i „3 Stjerner" * * *, hvilket Stjærnebillede døbtes „Hennesy"!

Nu er det endelig lykkedes nogle durkdrevne Stjærnekigere efter meget natligt Arbejde at fastslaa, at der paa Mars findes Masser af Digeanlæg, Kanaler, Springvand, ja endogsaa en ganske fortræffelig Frihavn med tilhørende Isbryder! Og endvidere — ja undskyld, jeg ser, at to Herrer og en lille Pige paa næstsidste Række ere faldne i tryg Søvn, saa jeg vil slutte af med at underrette mine endnu aarvaagne Tilhørere om, at der paa næste Søndag Kl. 3, før Gudstjenesten altsaa, med forventet Tilladelse fra Øvrigheden vil finde en total Solformørkelse Sted. Denne Folkeforlystelse har jo en vis Interesse derved, at den *ikke* kan iagttages her i Danmark! — Mine Damer og Herrer! Tak for Opmærksomheden! Au revoir!

Toilette for Damer.

(Ideen efter »Dannebrog«)

For ganske nyligt vi fik at se
En glimrende, rent superb Ide
I »Dannebrogs« aandfulde Spalter.
Poeten havde sat sig det Maal
At bringe en duftende Offerskaal
Frem for Skønhedens Alter.

De skønne Piger og hulde Møer,
Som færdes her paa de danske Øer,
De sværme svært for Teatret;
Nu, mente han, det vilde være saa net,
Om deres Teatertoilette
Blev ordentligt omkalfatret.

Han havde nu faaet den Dessein,
At det vilde være rigtigt fin-fin,
Om Damerne vilde bestemme
En enkelt Aften til Galadress
Og møde som Gratier til Kongres,
Hvor Muserne ellers har hjemme.

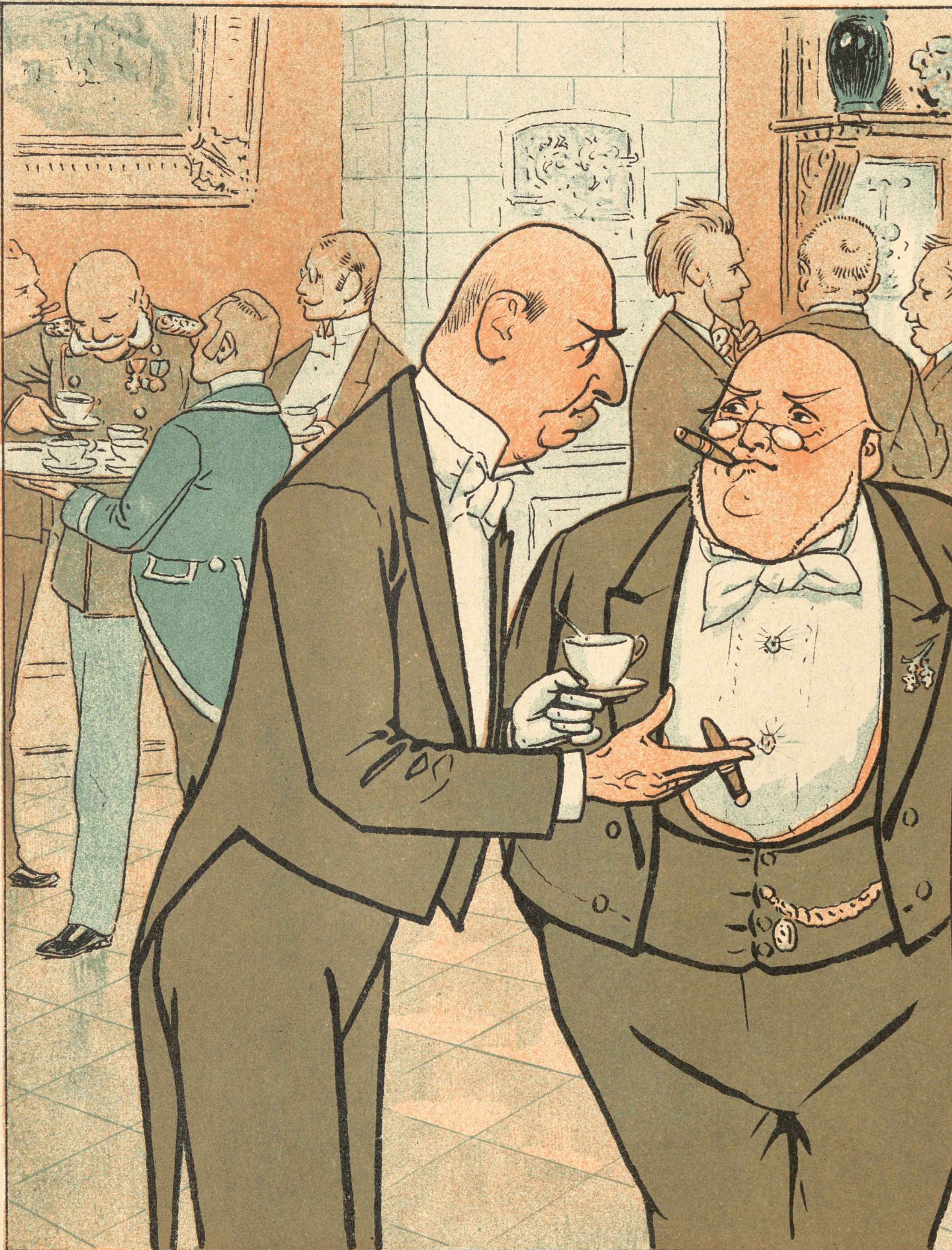
Han syntes, det vilde være saa fjong,
Om snart man saavel i Parket som Balkon
Kunde se paa Dragterne dyre,
Direkte forskrevne fra Paris,
Garneret af Perler naturligvis
Og den mest moderne Frisure.

Naa! sikken et Kapløb — det blev rart!
Modemagaziner i Fart
Og Ægtemænds tomme Lommer!
Ideen er nu slet — ikke saa slet,
Men mon det dog ikke er *Wessel* og *Vett*,
Hvorfra den oprindeligt kommer?

Dekolleteret, i Silke og Fløjl,
Kniplinger og Juveler og Gøgl,
Saadan som det skal være —
Det er noget, hvorpaa man glor,
Og saa hører man ikke et eneste Ord
Af *Holberg* og *Molière*.

Som sagt, Ideen er ikke gal;
Skøndt ikke synderligt original —
Naa! kom den ej fra en Genius,
Saa er den dog mer end tilstrækkeligt klog
Til at stamme fra *Madsen* i »Dannebrog«
Eller ogsaa fra *Otto Borchsenius*.

Ubevidst Selvkritik.

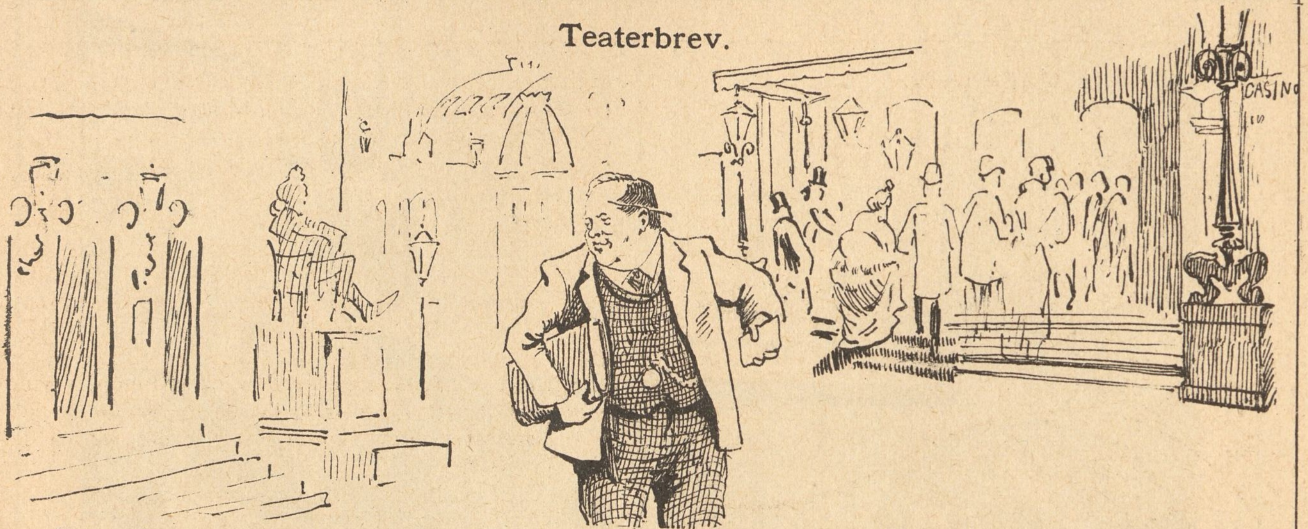
— Ved De, Hr. Kancelliraad, Deres Sekretair er kun fordærvet fordi han altid omgaas Hallunker.
— Hvoraf ved De det?
— Jo, vi er jo hver Dag sammen.

Fiffigt Paafund.

Købmanden. Jeg kan ikke give Dem nogen Ordre.
Rejsende. Lad mig vise Dem mine Prøver?
Købmanden. Jeg har ikke Tid til at se paa dem.
Rejsende. Vil De da ikke tillade mig selv at se paa dem, det er tre Uger siden, jeg har set dem.

Teaterbrev.

Det er dog en mageslos Sygelighed, der er kommet over det Kongelige!

Et helt Dusin af store og smaa Kunstnere vare forleden kommet paa Sygeafdelingen. Barestens det nu inte er denne Teaterkommissions Betænkeligheder, der har virket. Det er jo et meget nervøst Folkefærd, disse Skuespillere, og saadan en Betænkning, den kan kaske nok virke i en betænkelig Grad paa deres Nervesystem.

Heldigvis har vi jo faaet denne hersens svenske *Ellen Guldbrandsen,* der forresten nu er bleven til en Nordmand, og hun er nu Guld værd baade for Direktionen og Societetet, som *Balle* og jeg er Formand for.

Se og høre *Fru Guldbrandsen* i *„Aïda“*. — Naada!

Hun har, om jeg saa maa sige, baade Orgel og Piccolo i Brystkassen, men den er da osse lidt rigelig — ingen smalle Steder, som min Ven Christoffersen siger.

Vores egen *Noack* maa vi da heller inte glemme. Det er dem, der sammen med Balletten redder Situationen for Direktionen, og saa, det forstaar sig, *Simonsen,* som iaar inte er slem til at synge paa rød Plakat til Datum.

Saa er der den unge Frøken *Elna Jacobsen,* som er en Datter af den gamle *Jomfru Larcher,* der i sine unge Dage blev gift med en kongelig Kammerherre, dengang han bare var Løjtnant under Frederik den Syvende.

Hun er nu osse en Benefice for vos.

Paa en Maade er hun jo et Teaterbarn. Hinnes Bedstefader var Danser og hed *Lars Kjær;* han blev saa gift med hinnes Bedstemoder, og saa blev han døbt om af *Borneville* til *Larcher* — det var altid finere end *Lars Kjær.* Datterdatteren er nu inte saa fin paa'et: hun hedder bare *Jacobsen,* men hun er rigtig rar alligevel.

„Lille Eyolf“ er osse mejet rar og mejet kønnere paa Scenen, end da vi saa ham paa Krykken gaa alene.

Oda Nielsen har nu osse stivet Barnet sværtɪ'.

Det er en go' Mo'er alligevel, er *Fru Oda!*

Societetet skylder hende mejet baade i sin Tid fra Casino og senere for den lille søde *Nitouche* paa „Dagmar“.

Vi Grosserere har tjent svære Penge paa *Oda,* og nu lader den jo til at skulle skære godt igen.

Ja, for hun har, hvad de Herrer Kendere kalder for Temperatur eller Temperament, eller hvad Fa'n det Termometer nu staar paa. Hun er altid rask, mens de andre gemenligt er syge.

Se nu bare derude i Kasino! Da deres rare, ejegode Direktør faar Influenza, saa influerer det paa hele Personalet. Der er næsten ingen af dem, der kan spille længere.

Det er rigtig no'en rare Mennesker, de Skuespillere derude!

Det er saa rart kammeratligt med hele Redeligheden — naar Direktøren bliver syg, saa er næsten hele Personalet daarligt.

Nej, saa siger jeg rennok, som min Ven Christoffersen sa'e forleden Dag: *„Den evige Kamp“* imellem Dagmars Agrarer er inte morsom, men der er dog mere Hold i den Stores Butik alligevel!

Abrahamsens Vadskeri er saagu heller inte daarligt. Vadskeriinspektøren kan gie dem rent paa Allesammen, naar man betænker al den Masse Lintøj, der er konsumeret og expederet siden 2den Juledag, da Dampvadskeriet begyndte sin Virksomhed.

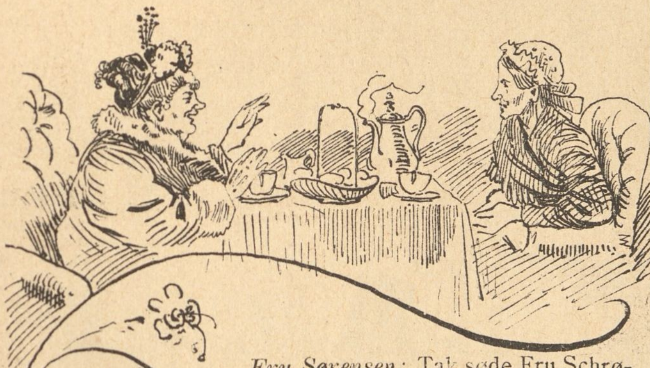
Det kan man kalde for fransk Vadskeri, men det har jo rennok inte meget med dansk Kunst at bestille.

Handel og Industri skal jo ogsaa leve, og for de Brancher har der altid været en Frihavn.

Balle.

Formand for D. F. B. S.

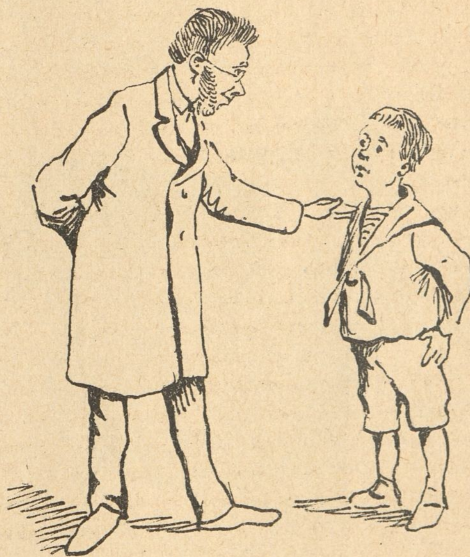
Kaffe-Vrøvl.

Fru Sørensen: Tak søde Fru Schrøder, kun en ganske lille Anelse at Kaffe paa Bunden, for ganske vist er det kun den femte Kop, men mine Nerver er blevne saa sangsible efter Influensaen, som jeg fik lige ovenpaa Kunstner- og Studenterkarnevallet, hvor vi selvfølgelig var med tutte lafamilje, som Franskmanden siger, og det stod jo i Kasino, men man maa jo vise, at man hører til lakræmdølakræm at baamongen og ikke til den simple Plæps, saa vi spiste selvfølgelig først en bedre Dinæ med 6 Vine og gratis Droshe hos Hr. Grave i Koncertpalæet, men Petrine var nær slet ikke kommen med, fordi Pigebarnet ikke kunde blive enig med sig selv om et Kostyme, for snart vilde hun være »Mignon« snart »Carmen«, og Fritz Grønbæk foreslóg hende, naar det endelig skulde være noget i Teatersjangren, saa hellere at være »En Kone, der springer ud af Vindueskarmen«, og da hun saa blev lynende vred; sagde han, at hun skulde give Partiet som »En Arrigtrold«, da hun saa kunde spare en Maske, men endelig valgte hun at være en Frk. Blad, det vil sige ikke hende ved Dagmarteatret, men saadan en ung Pige i Avisdragt, og hun lod sy næsten et halvt Kvartal af »Dagens Nyheder« paa sin Dragt, og saa sagde Sørensen, som jo gærne vil være vittig, at jeg ogsaa skulde give Partiet som Aviskone og være gamle »Berlingske«, og saa kunde Enkefru Bittermandels tre Gribbeniller af uafsatte, lange Døttre nedenunder paa 1ste Sal passende traske i Hælene paa mig og agere 1ste, 2det og tredie Avertissemangstillæg, da de vare som skabte dertil, baade hvad den høje Alder, Længde og Kedsommelighed angik, men Enden blev, at jeg lod mig sy et sjarmangt Hofdamekustyme, som klædte mig superbt, og Sørensen var i lilla Domino, og Fritz Grønbæk var Munk og sad for at holde sig i Rollen det meste af Aftenen nede i Bazargangen og drak Munkelikør med en brunøjet Vildkat af en Nonne, mens vi var oppe og se paa Studenternes Ballet, der næsten var lige saa god som paa det kongelige, og især gav de en ypperlig Fremstilling af *Riis-Knudsen*, hvad der vel skulde være en fin Kadaa og Tak til ham for de mange Fribilletter, han i Aarets Løb havde sendt dem til Dagmarteatret, hvor der jo nu føres en »evig Kamp«, hvor den ellers saa rare og grundskikkelige *Wiehe* pludselig er bleven en ækel og væmmelig Forfører, der bliver mindre og mindre ækel for hver Akt, der gaar, saa at man heldigvis hverken faar Frk. Collin eller Fru Riis i Enden, og Fru Riis, der knuselsker ham alligevel, bliver selvfølgelig grænseløs ulykkelig tilsidst, før Tæppet falder og gaar ud og begaar Selvmord i Kulissen — men Du godeste Gud, her sidder jeg ganske rolig og hører paa Dem, mens Petrine venter henne hos Konditoren, hvor vi skulde mødes for en hel halv Time siden. Farvel søde, Fru Schrøder, og mange Tak for Kaffe! —

Ogsaa en Glæde —

I Skolen.

Peter. Her. Lerer. je sku spøre fra Mo'er, om je maatte faa fri Kl. 12 i Dae, fordi min Mo'er sae, a hun gerne ville hae, at je skulle hae den Glæde a være mæ te min Fars Begravelse. —

Da „Punch" fra næste Kvartal gaar op i en højere Enhed med Bladet „Puk", vil dette Blad fra førstkommende April blive vore ærede Abonnenter tilstillet.

„Punch"s Udgiver.

„Der spilles i Moll og der spilles i Dur —“

Hier schen Sie, meine Herrschaften,
Baade Saften
Og Kraften,
Som i femogtredive Aar vi har havt'en. —

Nu synger jeg for med smukke Ord,
Saa synger De alle stærkt i Kor;
Men glem nu ikke Forstærkningen
Og saa en Kupon paa Tallerkningen!

Udgivet af og trykt hos **C. Simonsen**. Kjøbenhavn. K.

22. Aargang. Torsdag den 28. Marts 1895. Nr. 13.

(En Dame bestiller et Monument til sin afdøde Brøder).
Monumenthandleren. Med hvilke Bogstaver skal vi sætte Inskriptionen?
Fruen. Med meget store — han var nærsynet.

Haardt Liv!

En Vælgers Pligter kan i Ro og Mag
Til Tider man med Lethed overkomme,
Thi naar et Valg først vel er omme
Gaar der — som Regel — Aar og Dag,
Hvor Vælgeren i Fred kan sidde hjemme,
Og pleje sin Person, sit Huld, sin Stemme.

Men stunder det mod Valg, ja er man nær
Den Tid, da Vælgerfrugten bliver moden,
Saa findes ej paa hele Kloden
En mere plaget Kavaler
End Vælgeren, saa er han fælt i Klemme,
Han bliver pint, thi Staklen har — en Stemme.

Hans Trapper slides daglig af en Flok
Af Fortrops-Blænkere fra alle Lejre,
Af fine Folk og af Plebejre,
Og alle prøve de et Choc,
Et sidste Choc, ikkun for at fornemme,
Om Vælgeren endnu er ved sin Stemme.

Hans Ro fordufter, Freden er forbi,
Der er saa mange Ting, som han skal klare,
Saa mange Spørgsmaal at besvare:
Saa mange Møders Tyranni,
Hvor »Hurra!« »Hys!« og »Hør!« han ej maa glemme,
— Han bliver hæs, før han har brugt sin Stemme.

Vel sandt, han gaar i Roser, hvor han gaar,
Han faar en Masse pæne Ord at høre
Og læse, om hvad man vil gøre,
Til Tak, naar blot han trofast staar
Paa Kampens store Dag paa Skansen fremme,
Og gi'er Hrr. den og den og den sin Stemme.

Men dog jeg tror, at Valg i Marts, April
Vil blive ham vel meget af det gode;
Han efter Fredags-Slaget er marode,
Og har fortjent et større Hvil.
— To Maaneder itræk, —, fy for den slemme,
Det er *for meget* fordret af — en Stemme.

Kortfattet Konversationsleksikon.

E.

Eau de Cologne, Kølnervand; oprindelig Navnet paa en fin Parfume, nufortiden som oftest Navnet paa noget Brændevin, der lugter afskyeligt.

Ebbesen, Niels. Navnet paa en jysk Herremand, der gjorde det af med en holstensk Greve, den kullede Gert.

Ebeltoft — Herregu'! er Di fra Ebeltoft a'?

Echo, oprindeligt en Bjærgnymfe, der var meget snakkesalig, en Eftersnakker. Eks. gr. Rudolf Schmidt, efter Rasmus Nielsen.

Effusion. Udgydelse; meget almindelig ved Vælgermøder og lignende; i Reglen temmelig værdiløs, da Ordenes Kvantitet som oftest staar i omvendt Forhold til Tankernes Kvalitet — „Talens Salvelse til Tankernes Havelse“

Elektricitet. Der er baade en positiv og en negativ; det elektriske Lys her i København og Omegn optræder, takket være Magistraten, nærmest som negativ Elektricitet.

Emancipation. Udstillingsdamer ere i høj Grad befængte hermed; de emancipere sig fra al Avtoritet og skændes derfor indbyrdes om, hvorvidt Augusta og Amalie skal censurere Petroni og Petranelle eller omvendt. Det endelige Resultat emanciperer man sig enstemmigt fra.

Enna, dansk Komponist, der skriver lange Annaler om sine egne smaa Værker.

Ennius, romersk Digter, der skrev *„Annaler“* om sine Forfædres Storværker.

Enteute cordiale, hjærtelig Forstaaelse. Eks. gr. „Punch“ og „Puk“.

Etatsraad, tidligere en Hæderstitel for veltjente, ældre Embedsmænd; nu nærmest et Tillægsord for rige Grosserere og forgyldte Kaffebønner.

Euphrosyne, ɔ: en glad Sjæl og Navnet paa en af de tre Gratier og saa paa Pramstikkernes Fagforenings Dobbelkvartet.

Euterpe, den lystige, Navnet paa en af Muserne. Brygger Jacobsens „Euterpe“ ogsaa kaldet „Terpen“ i „National“, var dog ikke videre lystelig hverken for hans Pengepung eller for det københavnske Publikum.

Evident, selvindlysende. Folk, der have sagt noget Vaas, som de ikke kunne bevise, pleje i Reglen at sige, at det er *evident.*

Executor testamenti, meget eftertragtet Stilling iblandt Procuratorer og Advokater. De respektive Boers Tarv bli'er som oftest røgtet saa grundigt, at Arvingerne akkurat slippe for at betale Ekstrahonorar til de flittige Mennesker.

Excellense er ikke altid det Samme som excellent, udmærket. *Gjellerups* „Hans Excellense er dog nok uhyre excellent.

Ex improviso, uforudset, uformodet Eks. gr. den hurtige Afslutning af *„Punch's“ Konversationsleksikon,* der dog med Sandhed kan kaldes „Kortfattet“.

Herren: Hvad skal jeg gøre, nu har jeg i de sidste fem Nætter ikke lukket et Øje.

Doktoren: De skulde mælde Dem ind i en Bokseklub, den første Gang, jeg boksede, var mine Øjne lukkede 14 Dage efter.

Rimbrev

til min Ven Jens paa Landet.

Det er længe siden, at sidst jeg skrev,
Og Du længes forhaabentligt efter et Brev?
Efter at høre
Om det Røre,
Som de højtærede Vælgere gøre
Her i min herlige Fødeby,.
Der ikke beskæmmer sit gamle Ry —
Det maa man lade'n —
For stadigt at lægge ud paany,
Saa snart der er noget Sjov i Gaden;
Da stiller vi alle til Vagtparaden.
Iaar har vi tilmed paa samme Tid
En dobbelt Bid,
Der lægger Beslag paa Aand og Vid:
Valg af Byraads- og Rigsdagsmænd.
Ja, det er Spænd,
Min gamle Ven!
Sikken et Mudder,
Vi alt kan øjne!
Sikken en Sludder
Og sikke Løgne!
Begge Partier haabe
Paa Sejr
Ved ufortrødent at raabe
Mod „Frejr".
Den Ene giver den Anden
Skylden,
Og ingen Fanden
Kan klare Bylden!
Men „Frejr breder sig mere og mere,
Og Urtekræmmerne lamentere
Og protestere,
Og Høkerne græder,
Og Slagterne truer,
Paa Gader og Stræder
Krigsfaklen luer.
Detaillisterne,
De er forbistrende,
Gnistrende
Gale paa alle Grossisterne.
(Somme
Komme —
Uden at krænke —
Saa let til at tænke
Paa David og Salomon og Filisterne.)
Det er dog dem, man mener, som
Er navnlig Skyld i, at „Frejr", den kom,
Noget, hvorom
Jeg ikke skal prøve at fælde Dom.
Jeg loved' nok sidst at skrive Dig til
Om vore Teatre og Skuespil.
Jeg indrømmer villigt, at jeg smølede,
Noget, hvortil man i dette sølede
Føre
Og Pløre
Er saa let tilbøjelig til
At gøre.
Naar jeg smølede eller nølede,
Er det tildels, fordi at alle,
I al Fald de hal'e
Af vore Aktørs er stærkt forkølede;
Men imens a'
Influenza
Hærger Kunsten, vil ikke Jens ha'e
Noget om al den Svagelighed,
For det er s'gu ingen Behagelighed.
Og derfor slutter jeg nu mit Brev,
Der muligt for lange Tider blev
Det sidste, som din Ven Dig skrev.

Satyr.

Tidstavle for Marts.

Den 1ste til den 31te Marts. Vælgermødeı overalt, hvor de forskællige Partier ikke levne hverandre Ære for 2 Skilling *Assistent Sofus Rasmussen* er stærkt paafærde ude paa Frederiksberg. Assistenten kunde ellers nok have Assistance nødig.

Den 4de Marts. Højesteretssagfører *Bagger* bliver meget fornærmet over, at *Grieg* vil holde en Koncert for de trængende Musikere, som han er et Slags Værge for. De skulle nok fødes, men ikke fedes! siger *Bagger.*

Den 4de Marts. Kunstnerkarneval. En Del Udstillingskunstnerinder møde som „Lystige Koner" — det kan de *lie.*

Den 10de Marts. Det russiske Kejserskib „Standart" løber af Stabelen. Himlen foranstalter i den Anledning et ægte, russisk forrygende Snevejr, Kejservejr efter russisk fashion.

Den 14de Marts, Forfatterloven fremsættes, og dens Skjæbne er tvivlsom.

Den 15de Marts. Teaterloven fremsættes, men gaar ikke igennem.

Den 16de Marts. Finantsloven fremsættes, og gaar mærkeligt nok igennem.

Den 20de Marts. *Auktionsholder Nielsen* giver Møde i Kriminalretten, fordi han har givet Hammerslag paa „Nationals" Restaurant.

Den 22de Marts. Stormende Valg til Borgerrepræsentanter. De sejrssikre Socialister drive af med Halen imellem Benene, Dagen efter triumfere de i deres Blade. En beskeden Nøjsomhed, der klæder godt!

Den 25de Marts. *Holger Jerichau* annoncerer sin 19 Maleriauktion.

Den 26de Marts. „Napoleons Vadskerpige" gaar sidste Gang.

Den 27de Marts. „Napoleons Vadskerpige" gaar for allersidste Gang.

Den 28de Marts. „Napoleons Vaeskerpige" gaar denne og flere paafølgende Aftener for uigenkaldeligt allersidste Gang. „Punch" udgaar bestemt for sidste Gang med varm Tak til 22 Aars trofaste Abonnenter. I Anledning af „den højere Enhed" siger „Punch" Prosit die Mahlzeit!

Moderne Ungdom.

Lærerinden (siger til Børnene). Hvem var den største Erobrer i Verden?
Børnene i Kor. Don Juan!

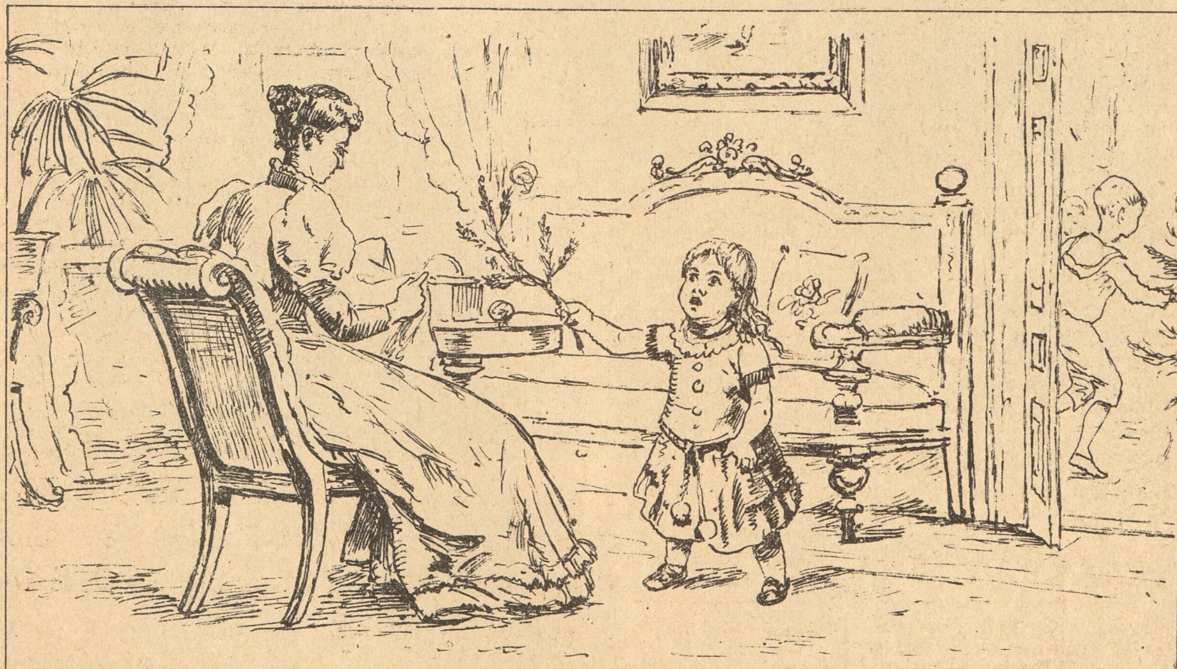
En lille Misforstaaelse.

Pantelaaneren. Hvor har de faaet den Figur fra?
Billedhuggeren. Den har jeg selv hugget.
Pantelaaneren. Saa er De anholdt!

Damen. Naa, Madam Jensen, hvordan gaar det saa hjemme?
Konen. Aa, Fatter er snavs, han har jo faaet en Gren yd a Fluensen.

Barnet., Mo'er, Mo'er, er det en Gren af Fluensen?

Efter Slaget.

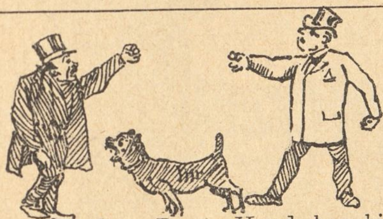
Slaget er endt — og Højre vandt;
Demokraterne ere saa triste;
Natten gjenlyder af vrede Ord
mod den nedrige Borgerliste.

Ak, hvor Højre har »muncket« os
og »Frejr« kan triumfere;
Snart til Ladegaardens Palæ
vi Stakler maa retirere.

Trøstens Ord »Politiken« gav:
»hvi ere I dog saa bange?
End lever den vise Salomon
han »Frejr« en Lussing skal Lange.

Sejren for Højre er dyrekøbt;
Ved 5te Kreds er der en Hage.
Vinder de slig en Sejr til;
Saa har de ej langt tilbage.

Stiller jer Graad! En stakket Stund
kun Højre ved Sejren sig fryder.
Vent til den niende April,
Naar Valgtrompeten lyder!

Manden (rasende). Deres Hund har bidt et stort Stykke Kød ud af mit Ben.
Hundeejeren (ligeledes rasende). Det er forbandet; den maa slet ikke faa Kød.

Den Rige: „Naar jeg er død, skal der læses 100,000 Sjælemesser for min Sjæls Ro, men kan Sjælen komme ind i Himlen for ringere, saa skal Resten tilfalde de Fattige i Sognet.

Den rimelige Gisning.

En Kone, der vilde købe Lys, og fandt de vare blevet dyrere, end de plejede, da Talget var steget i Prisen ved Krigen, spurgte meget betænkelig: Saa! har de nu begyndt at slaas med Lys?

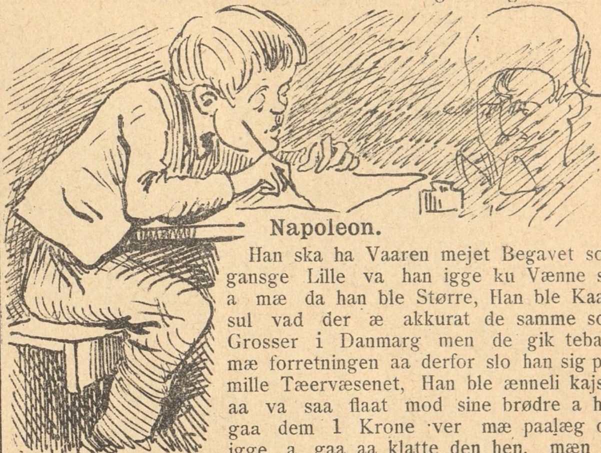
Den skrevne og den uskrevne Lov.

Kandidaten: „Kender Du nu ikke en anden Lov, der ikke er optegnet i Bibelen, men som Du har i dit Hjærte.
Barnet tier. Et af de andre Børn: Maa jeg, „Fjortendagslov!“

Læreren: „Nu har jeg her 6 Æg, og saa lægger jeg 2 til — hvad ler Du af Møller?
Drengen: Jamen, Hr. Lærer. De kan jo slet ikke lægge Æg.

Danske Stile.

Præmierede af »Dansklærernes Fagforening«.

Napoleon.

Han ska ha Vaaren mejet Begavet som gansge Lille va han igge ku Væune saj a mæ da han ble Større, Han ble Kaansul vad der æ akkurat de samme som Grosser i Danmarg men de gik tebaes mæ forretningen aa derfor slo han sig paa mille Tæervæsenet, Han ble ænneli kajser aa va saa flaat mod sine brødre a han gaa dem 1 Krone ver mæ paalæg om igge a gaa aa klatte den hen. mæn ve Maaskva kom han nog sæl te Kaart mæ aa spille Napaalibum aa saa maatte han rygge ud mæ den Krone han hade teovers aa saa va han jo til Ladegaarden mæn hade den kraftindiot nu igge holt paa *Ørerne* aa lat *Kronerne* trille saa ku han nu gaaet *Frank* aa fri aa hat en aaben *Mark* for sine pængespeguletjoner, mæn »væ victis« de vil si »Ve di vigtige! som jaj har hørt en stodentmagersvend bemærge.

mæ høj Aktelse
Vigtor Pullestrop.
Nørrebros Friskolle 3 A Nr nederst.

Griffenfeld.

Han hed fra første fær af bare Petter lisom maj; Han gik i Østerbros Betalingskaale for drænger aa hang vældi i mæ sine Bøjer naar han igge skulle skølle Flasger i Farens Vintabberbaatek aa fylle dem halt mæ vand va nu igge ligger rigtig for maj i skaalen, Saa kom han i Lære hos kong Frederig den treje der ga Petter en knusendes go anbefaling te sin søn Kresjan næmlig: »Ta aa lav en Stor mand ud a Petter mæn gø de ænneli gansge langsomt a han igge sæl mærger de«! saa ble Petter Greve aa knnselirod men blev inviglet i »Frejrs« væmelige affærer aa skrev i Aviserne at det igge va sant mæn sgu alligevel henrettes aa Seistrop hade allerede hævet Øgsen aa sgu te aa Sla te mæn saa kom der et Adams Egsprestbud mæ et opmontrende Tællegram fra Kresjan te Petter a han motte ænneli igge tabe Hodet mæn være ve got humør da de hele barestens va for sjov aa saa ble han vistnog te belønning sadt i Haarsens tukthus i 18 aar vor han væl er død a allerdomssvæggelse ves han igge er slubben ud va jeg næbbe tror.

er Bødikst
Petter Niggelajsea
Kresjanshavns Friskaale for drænger.

Da „Punch“ fra næste Kvartal gaar op i en højere Enhed med Bladet „Puk“, vil dette Blad fra førstkommende April blive vore ærede Abonnenter tilstillet.

„Punch“s Udgiver.

Almindelig Inklination.

Atter det Skilte
Bøjer sig sammen,
Nu til April det
Vorder til Et.

„Puk“ inklinerer,
„Punch“ — naa! — entrerer,
Saa figurerer
De da i Trit.

Udgivet af og trykt hos C. Simonsen. Kjøbenhavn. K.

— Hvorfor ser man Dig saa tidt med Frk. Petersen paa Banegarden?
— Jo, for der kan man saa ugenert kysse hinanden, Folk tr[illegible], vi siger Farvel!

Den første Polka og Den sidste Galopade.